

ΕΘΝΙΚΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ
ΤΗΣ «ΑΛΗΛΕΥΤΗΣ»
ΚΑΤΑ ΤΟΥ «ΔΑΥΛΟΥ»

ΔΑΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ 27° ♦ ΜΑΪΟΣ 2008 ♦ ΑΡ. 313

Κωδ.
ΕΛ.ΤΑ.:
3187
€ 6

Έκδικάζεται στις 10 Ιουνίου
στο Πρωτοδικείο Αθηνών

ΑΙΤΗΣΗ ΛΕΣΒΙΩΝ (= ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΣΒΟ) ΚΑΤΑ «ΛΕΣΒΙΩΝ» (=ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ)

Τί σημαίνει ή λέξη;
Τόπο καταγωγής ή
σεξουαλική ιδιορρυθμία;

ΣΑΠΦΩ
ή Λεσβία
(όχι "Λεσβία")

ISSN 1105-9486

9 771105 948009

05>

**Η ΠΡΟΜΗΘΕΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΙ ΣΤΟΝ «Δ»
ΟΤΙ ΠΙΕΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ... «ΣΩΦΡΟΝΙΣΘΗ»!**

Ίδρυτής - ιδιοκτήτης,
εκδότης - διευθυντής
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Αθήνα.
Τηλέφωνα: 2103223957,
2103314986, 2109841655
Τηλομοιότυπος: 2103314997

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ:
<http://www.davlos.gr>
Ηλεκτρονική αλληλογραφία:
davlos@davlos.gr

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9:30-14:30
καθημερινά (καί Σάββατο).

Διευθυντής Συντάξεως
ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΖΑΡΗΣ
Τεχνική Έπιμέλεια
ΝΑΣΟΣ ΧΑΤΖΗΓΡΥΓΗΣ
Γλωσσική Έπιμέλεια
ΑΡΤΕΜΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

- Τιμή αντίτυπου: € 6.
- 12μηνη συνδρομή: € 53.
- Όργανισμών κ.λπ.: € 80.
 - Φοιτητών: € 43.
 - Έξωτερικού: € 80.
- Η συνδρομή καταβάλλεται
κατά την έγγραφη.
- Η συνδρομή ανανεώνεται αυτόματα
μετά τη λήξη του 12μήνου.
Διακοπή της συνδρομής γίνεται μόνον
κατόπιν τηλεφωνήματος
του ενδιαφερομένου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.
Για εξοικονόμηση χώρου το Περιοδικό
διατηρεί το δικαίωμα σύμπτυξης ή δημοσί-
ευσης σε συνέχειες των προσφερομένων
συνεργασιών.

- Παραγγελίες μέσω Διαδικτύου
Βιβλίων, τόμων, παλαιών τευχών «Δ»
και έγγραφες συνδρομητών:
στην ιστοσελίδα μας www.davlos.gr
- Επίσης έγγραφες συνδρομητών με
ένα από τα τηλεφώνια στα
τηλέφωνα του «Δ».

Απαγορεύεται ή εν όλω ή εν μέρει
ανάδημοσίευση ή αναμετάδοση καθ'
οιονδήποτε τρόπον δημοσιευμάτων
του «Δαυλού» χωρίς τη γραπτή άδεια
του εκδότη.

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό Πρωτοποριακής Έρευνας
Έτος 27°, Μάιος 2008, Άριθ. 313

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η δυστυχία του να είσαι Λέσβιος-ία 22046

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Σχόλια-σκέψεις για τον «Δαυλό»
μιάς Γερμανίδας-Ελληνίδας 22052

ΕΡΕΥΝΕΣ

Οί μηχανουργίες άφης του «Αγίου Φωτός» 22065

Η διαπάλη του Γεωκεντρικού
μέ το Ήλιοκεντρικό Σύστημα 22080

Η άρχαία Έλληνική Ίατρική 22090

Δημιουργισμός
και «Εύφυης Σχεδιασμός» 22106

Μεθοδευμένες από την έξουσία
οί μεταβολές της ατμόσφαιρας; 22117

Η δολοφονία του Όδυσσέα Άνδρούτσου 22127

Απόδειξη: Η έκρηξη στη σκέψη.
Από τον Θαλή στον Εύκλειδη 22136

ΓΕΝΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

«Ωδή στους Έλληνες, τους μαρτυρήσαντες
στη Σκυθόπολη, το μέγα χριστιανικό σφαγείο»:
Μιά έλεγεία της Προμηθέας 22059

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΪΤΑ 22087

ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ 22115

Έπικίνδυνος επαναπατρισμός άρχαίων μαρμάρων 22140

«Κοινό καλό» και ατομικότητα 22141

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ 22141

Ό έκβαρβαρισμός του Όλυμπισμού 22145

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Οί Έλληνοχριστιανοί τών Η.Π.Α. άγωνίζονται
να «σωφρονίσουν» τό παιδί-θαύμα, την Προμηθέα 22057

Οί αύθαιρεσίες του κ. Ίερώνυμου στον Έλικώνα 22068

Έξώδικη της Άλληλεγγύης
έναντίον άρθρου του «Δαυλού» 22078

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Στράτος Θεοδοσίου 22081

Στέφανος Γερουλάνος 22091

Ό «Δ» έχει την εύθύνη τών κειμένων πού δημοσιεύει στις
σελίδες του. Για τις δραστηριότητες, δημοσιεύσεις, διατυ-
πώσεις θέσεων κ.λπ. έκτός «Δαυλού», από πρόσωπα πού
γράφουν ή έγραψαν στο Περιοδικό, ό «Δ» δεν εύθύνεται.

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΛΕΣΒΙΟΣ, -ΙΑ

ποφασίσαμε να αντιδράσουμε ως Λέσβιοι ἐγὼ καὶ οἱ κυρίες Μαρία Δ. Ρόδου καὶ Κοκκὼνῃ Ἀντ. Κουβαλάκη σ' ἓνα παγκόσμιο φαινόμενο, τὸ ὁποῖο θεωροῦμε σύμπτωμα μιᾶς ἐποχῆς, ὅπου τὸ ἱστορικὰ ἀληθινὸ καὶ γενικὸ ἀντικαθίσταται μὲ τὸ ὑποκειμενικὰ αὐθαίρετο καὶ ἐγωιστικό. Θὰ ἔλεγα ἐπὶ πλέον, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ φαινόμενο ὑποκρύπτει μία ἀπρόκλητη ἐπιθετικότητα ἢ ρατσισμό κάποιων ἰδιορρυθμῶν ἀτόμων ἐναντίον ὧν δὲν χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἀντίστοιχες ἰδιορρυθμίες.

Ἡ ἰδιοποίηση καὶ ὁ σφετερισμὸς ἀπὸ ἄλλους τῆς ιδιότητος τοῦ καταγόμενου ἀπὸ κάποια γενέτειρα πατρίδα γῆ, ποὺ δὲν ἔχουν καμμία σχέση μὲ τὴ γῆ αὐτή, εἶναι καθ' ἑαυτὲς πράξεις ἀκραΐας αὐθαιρεσίας. Ὅταν δὲ οἱ σφετεριστὲς δολίως γίνονται ὄχι ἀπλῶς συνδικαιοῦχοι τῆς ιδιότητος ἀλλὰ καὶ ἀποπειρῶνται νὰ ἀφαιρέσουν τὴν ιδιότητα ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς δικαιούχους, τότε ἡ αὐθαιρεσία γίνεται ὀλοκληρωτισμὸς καὶ ὁ σφετερισμὸς βίαιη ἀφαίρεση, κλοπὴ καὶ κατοχὴ τῆς ταυτότητος τοῦ ἄλλου. Μιὰ τέτοια συμπεριφορὰ θὰ τὴν χαρακτηρίζα «εὐλογία» μέν, ἀλλὰ τυπικὰ κλινικὸ σύμπτωμα ἐλλειμματικότητας καὶ μειονεξίας. Ἄς δοῦμε μὲ λίγες μόνο φράσεις τὸ φαινόμενο αὐτὸ πὶδ συγκεκριμένα.

Οἱ λέξεις **Λέσβιος, Λεσβία, Λέσβιο** καὶ **Λεσβιακός, Λεσβιακή, Λεσβιακὸ** γιὰ αἰῶνες ἀμέτρητους σήμαιναν ἀποκλειστικὰ κάτι, μὲ τὸ ὁποῖο ὠνομάζονταν γενεὲς ἐπὶ γενεῶν ἀνθρώπων καὶ διαχρονικῶς τὰ δημιουργήματά τους, ἱστορικά, καλλιτεχνικά, πνευματικά, ὕλικά καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀναφέρεται καὶ ἀφορᾷ στὴν πλουσιώτατη σὲ πολιτισμὸ καὶ ἱστορία νῆσο Λέσβο· σήμαιναν πολὺ ἀπλᾶ τὸ βασικώτερο στοιχεῖο τῆς ἀτομικῆς καὶ ὁμαδικῆς συνειδησιακῆς ὄντοτητας καὶ ἱστοριογεωγραφικῆς ταυτότητος τῶν Λεσβίων*. Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια

* Σύμφωνα μὲ τὴν ἠλεκτρονικὴ ἔκδοση τοῦ Λεξικοῦ τῆς Ὁξφόρδης (www.askoxford.com), στὴν πρώτη ἔκδοση τοῦ Ἐπίτομου Λεξικοῦ (1911) ἡ λέξη Λεσβία (Lesbian) «ἀναφερόταν μόνο στὴ νῆσο». Ἡ ἔννοια τῆς ὁμοφυλόφιλης γυναικας προστέθηκε πολὺ ἀργότερα. Σχετικὰ στὴ 10ῃ ἔκδοση τοῦ Ἐπίτομου Λεξικοῦ τῆς Ὁξφόρδης (1999) στὴν ἴδια ἱστοσελίδα ἀναφέρεται: «Πολλὲς λέξεις ἄλλαξαν σημασία ἢ ἀπέκτησαν νέες ἐννοίες. Γιὰ παράδειγμα ἡ λέξη “sex” τὸ 1911 σήμαινε μόνο “νὰ εἶσαι ἄνδρας, γυναῖκα ἢ ἐρμαφρόδιτος”. “Gay” σήμαινε “αὐτὸς ποὺ εἶναι γεμάτος ἀπὸ/ἢ ἔχει προδιάθεση γιὰ εὐθυμία, καλόκαρδος, ἀθλητικὸς”. “Λεσβία” σήμαινε ἀπλᾶ “ἀπὸ τὴ Λέσβο” (ἓνα Ἑλληνικὸ νησί.)»

ὅμως οἱ σημασίες αὐτὲς τῶν λέξεων ἔχουν σχεδὸν χαθῇ, ἔχουν σχεδὸν ἐξοβελισθῇ καὶ ἀντικαταστάθηναι μὲ σημασίες ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀπολύτως σχέση μὲ τὴ Λέσβο. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν σταμάτησε ἐδῶ. Γιὰ τὸν χαρακτηρισμὸ τῶν κατοίκων τῆς Λέσβου ἀντὶ τῶν πανάρχαιων λέξεων Λέσβιος, -ία, Λέσβιο εἰσήχθησαν δολίως καὶ ἐσκεμμένα καὶ χρησιμοποιοῦνται ἄλλες «λέξεις», αὐθαίρετα κατασκευασμένες καὶ ἀνύπαρκτες σ' ὅλα τὰ Λεξικά τῆς Ἀρχαίας καὶ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσας. Πρόκειται γιὰ τὶς ἐκ τοῦ μηδενὸς νεοκατασκευασμένες πρόσφατα δῆθεν «λέξεις» Λεσβιανός, -ή, -ὸ καὶ Λεσβιώτης -ισσα, -ικο (διεθνῶς «Lesvonian», «Lesviot»), γιὰ τὸν χαρακτηρισμὸ τῶν γεννηθέντων, κατοικούντων καὶ καταγόμενων ἀπὸ τὴ Λέσβο.

Ἵσως, ἂν δὲν εἶναι κανεῖς Λέσβιος, νὰ μὴν μπορῇ νὰ συνειδητοποιήσῃ τὸν ψυχικὸ καὶ ἠθικὸ βιασμὸ στὸ ὑπαρξιακὸ βάθος ποὺ τὸν αἰσθάνονται ὁ κάτοικος καὶ ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ νησί· στὸ ὑπαρξιακὸ βάθος ποὺ τὸν αἰσθάνονται μίᾳ Λεσβία ἢ ἑνὸς Λέσβιος· στὸ ὑπαρξιακὸ βάθος ποὺ συνεπάγεται ἡ βάνανση γλωσσικῇ ὑποκλοπῇ καὶ ἀφαίρεση τῆς γεωγραφικῆς ταυτότητας τῶν Λεσβίων. Αὐτὸν τὸν ψυχικὸ βιασμό, αὐτὴν τὴν ἠθικὴ βλάβη, ποὺ προσβάλλει βάνανσα τὸ δικαίωμα τῆς ταυτότητας κάθε ἀνθρώπου, θελήσαμε οἱ συναιτουῖσες μου κι ἐγὼ νὰ ἐκφράσουμε διὰ τοῦ συνηγόρου μας, καταθέτοντας τὴν αἴτηση ἀσφαλιστικῶν μέτρων (τὸ κείμενο τῆς ὁποίας ἀκολουθεῖ), ποὺ ἐκδικάζεται στὸ Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν τὴν 10ῃ Ἰουνίου 2008, ἡμέρα Τρίτη, κτίριο 5 πρῶν Σχολῆς Εὐελπίδων, ὥρα 9 π.μ.

Δ.Ι.Α.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΙΤΗΣΗ

- 1) ΚΟΚΚΩΝΗΣ ΚΟΥΒΑΛΑΚΗ τοῦ Ἀντωνίου, κατοίκου Χυδέρων Λέσβου (Τ.Κ. 811 10).
- 2) ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΔΟΥ τοῦ Δημητρίου, κατοίκου Μοσχάτου, Θεσσαλονίκης ἀρ. 68 (Τ.Κ. 183 45) καὶ
- 3) ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ τοῦ Ἰωάννου, κατοίκου Π. Φαλήρου, Μουσῶν ἀρ. 51 (Τ.Κ. 175 62).

ΚΑΤΑ

Τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐδρεύοντος σωματείου, ὁδὸς Τσαμαδοῦ ἀρ. 13, μὲ τὴν ἐπωνυμία ΟΛΚΕ (Ὄμοφυλοφιλικὴ καὶ Λεσβιακὴ Κοινότητα Ἑλλάδος) νομίμως ἐκπροσωπούμενου.

Καταγόμεστε ἀπὸ τὴ νῆσο Λέσβο, ὅπου γεννηθήκαμε καὶ ἐνηλικιωθήκαμε, ὅπως καὶ οἱ ἄμεσοι πρόγονοί μας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπώτεροι. Κατοικοῦμε στὸ νησί μας μονίμως ἢ κατὰ διαστήματα, ἢ τὸ ἐπισκεπτόμαστε πολὺ συχνά, ὄντες υπερήφανοι γιὰ τὴν καταγωγὴ μας. Τὸ ἐθνικὸ ὄνομά μας, παράγωγο τοπωνυμίου τοῦ τόπου καταγωγῆς μας, ἀποδίδεται λεκτικὰ ὡς *Λέσβιος-Λεσβία, Λέσβια, Λέσβιο*, ὅπως π.χ. *Μακεδόνas, Ἀθηναῖος, Λάκωνas*, ὁ καταγόμενος ἀντίστοιχα ἀπὸ τὴ Μακεδονία, τὴν Ἀθίνα, τὴν Λακωνία κ.λπ. Ὁ ὡς ἄνω λεκτικὸς χαρακτηρισμὸς ἀποδίδεται ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς τους σὲ περίπου 100.000 κατοίκους τῆς νήσου καὶ σὲ ἄλλους 250.000 ποὺ ἔλκουν τὴν καταγωγὴ τους ἀπὸ τὴ Λέσβο ἀλλὰ εἶναι κάτοικοι Ἀθηνῶν ἢ ἄλλων ἐλληνικῶν πόλεων καὶ διάσπαρτοι ἀνὰ τὸν κόσμον, καθὼς ἐπίσης σὲ 100 περίπου λεσβιακὰ σωματεῖα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος, σὲ ἐφημερίδες, περιοδικὰ, ὅπως *«Λεσβιακὸς Κήρυξ», «Λεσβιακά», «Λεσβιακὰ Γράμματα»* καὶ γενικῶς σὲ ὅτιδήποτε Λεσβιακὸ (προϊόντα, καλλιτεχνήματα κ.λπ.). Ὡς λέξεις, ὁ *Λέσβιος*, ἡ *Λεσβία*, τὸ *Λέσβιο* καὶ *Λεσβιακός, Λεσβιακή, Λεσβιακό*, ποὺ ὑποδηλώνουν ιδιότητες τῶν Λεσβίων, ἀπαντῶνται καὶ εἶναι καθιερωμένες στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἰδίως ἀπαντῶνται στὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσεια καὶ σὲ ὅλα ἐν γένει τὰ κείμενα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας-Γλώσσας, τῆς Βυζαντινῆς περιόδου, τῆς Τουρκοκρατίας καὶ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσας. Ἐνδεικτικά: Σαπφὼ ἡ Λεσβία, Λεσβία δόμησις (ἐπίθετο: Ἀριστοτέλης), Λέσβιος οἶνος (ἐπίθετο: Ἀθηναῖος) κ.λπ., ὁμοίως στὴ Λατινικὴ καθὼς καὶ ἄλλες, Εὐρωπαϊκὲς ἢ μὴ, γλώσσες (Lesbian, Lesbias), ἀλλὰ καὶ σὲ σωρεία κειμένων σχετικῶν μὲ τὸν πλουσιώτατο πολιτισμὸ καὶ τὴν μακραίωνη κατὰ ἐγκυρότατες πηγὲς ἱστορία τῆς Λέσβου.

Ὅμως ἐδῶ καὶ κάποιες δεκαετίες, κυρίως μετὰ τὸ 1980, οἱ ὡς ἄνω «ἐθνικοί» τοπικοὶ χαρακτηρισμοὶ μας χρησιμοποιήθηκαν δημοσίως καὶ ἐντελῶς αὐθαίρετα ἀπὸ τὸ καθ' οὗ σωματεῖο καὶ ἄλλες ἐνώσεις γυναικῶν μὲ ἰδιαιτερότητες καὶ ἰδιορρυθμίες, παρότι τὰ μέλη καὶ οἱ ἰθύνοντές τους δὲν ἔχουν καμμίαν ἀπολύτως σχέση μὲ τὴ Λέσβο καὶ μὲ τὴς σημασίες, ιδιότητες, καὶ ἀναφορὲς ποὺ καθιερώθηκαν ἀπὸ χιλιετιῶν καὶ ἔτσι μᾶς χαρακτηρίζουν ἀπόλυτα καὶ δικαιωματικὰ ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς μας ἀπὸ τὴ νῆσο Λέσβο. Σὲ ἀντίθεση μὲ μᾶς τὰ μέλη τοῦ καθ' οὗ σωματείου δὲν ἔχουν γεννηθῇ καὶ δὲν κατοικοῦν στὴ

Λέσβο, ούτε κατάγονται από αυτήν, ούτε έχουν καμμία απολύτως άλλη σύνδεση με τὴ Λέσβο, πού νὰ δικαιολογεῖ τὴν ἐκ μέρους τους χρήση τῶν ἐν λόγω λέξεων. Νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ ἱστορικὸς λόγος, τὸν ὁποῖον ἐπικαλοῦνται, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν αὐθαίρετη χρήση τῶν ἐπίμαχων λεκτικῶν προσδιορισμῶν, δηλαδὴ ἡ ἀναφορά τους στὴν ποιήτρια Σαπφώ, πού κατάγεται ἀπὸ τὸ νησί μας, δὲν τοὺς παρέχει «ἄλλοθι», δοθέντος ὅτι ἔχει τεκμηριωθῇ ἐπιστημονικὰ ὅτι ἡ Λεσβία ποιήτρια εἶχε μόνο πνευματικὲς σχέσεις μὲ τὴς μαθήτριές της καὶ ὅχι ὁμοφυλοφιλικές-ἐρωτικές, ὅπως ἐσφαλμένα τῆς ἀποδίδουν (Ἐγκυκλοπαίδεια «ΥΔΡΙΑ», τόμος 36, σελὶς 2007, λήμμα «λεσβιασμός»^{*}).

Κατὰ συνέπεια τὸ ἀντίδικο σωματεῖο καθὼς καὶ παρεμφερεῖς ὁμάδες ἀτόμων καὶ ἐγκεκριμένες ἢ μὴ ἐνώσεις προσώπων αὐθαίρετα χρησιμοποιοῦν καὶ σφετερίζονται δημοσίως τοὺς λεκτικούς χαρακτηρισμοὺς «Λέσβιος, *ία*, -ο» (καὶ ὡς κύριο ὄνομα καὶ ὡς ἐπίθετο), «Λεσβιακός» κ.λπ. στὶς διάφορες διαδηλώσεις, ἐμφανίσεις στὰ ΜΜΕ, σὲ διάφορες ἐκδηλώσεις τους, σὲ τίτλους περιοδικῶν, στὸ διαδίκτυο, σὲ ἐπίσημες ἢ μὴ ἐπωνυμίες τους, γιὰ νὰ χαρακτηρίσουν δημόσια ἰδιότητες καὶ ἰδιαιτερότητές τους πού δὲν ἔχουν καμμία ἀπολύτως σχέση μὲ τὴς προαναφερθεῖσες ἀληθεῖς καὶ καθιερωμένες ἀπὸ πανάρχαια χρόνια σημασίες τῶν λέξεων πού δηλώνουν ἀποκλειστικὰ τὴν προέλευση καὶ τὴν καταγωγή μας ἀπὸ τὴν νῆσο Λέσβο.

Τοὺς ὡς ἄνω λεκτικούς προσδιορισμοὺς τὰ μέλη καθὼς καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ ἀντίδικου σωματείου τοὺς χρησιμοποιοῦν διαστρεβλώνοντας τὴ σημασία τους καὶ δημοσίως, ὅπως προαναφέραμε, καὶ ἔτσι τοὺς χρησιμοποιοῦν χωρὶς δόλο καὶ δημοσιογράφοι καὶ τρίτα πρόσωπα, ἐνῶ ἡ διαστρεβλωμένη ἐννοιολογικὴ χρήση τῶν λέξεων αὐτῶν ἐπεκτείνεται καὶ ξενόγλωσσα, ὅπως «*Lesbian*» στὴν Ἀγγλική, «*Lesbique*» στὴ Γαλλικὴ κ.λπ. Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὅτι ὁμάδες ἀπὸ διάφορες χώρες τῆς Ὑψηλῆς, αὐτοαποκαλούμενες «*International Lesbian and Gay Association*», ὑπέβαλαν στὸ Οἰκονομικὸ καὶ Κοινωνικὸ Συμβούλιο τοῦ Ὁργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν (*Economic and Social Council*) αἴτηση, γιὰ νὰ τοὺς ἀναγνωρισθῇ «*γνωμοδοτικὴ νομικὴ ὑπόσταση*», πλὴν ὅμως ὁ Ο.Η.Ε. μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν ECOSOC/6004 / 2 Μαΐου 2002 ἀπόφασί του τὴν ἀπέρριψε, μολονότι μὲ τὴν ἴδια ἀπόφαση ἔγιναν δεκτὲς οἱ αἰτήσεις ὅλων τῶν ὑπολοίπων (56 τὸν ἀριθμόν) πού δὲν περιεῖχαν τὸ ὄρο *Lesbian*, μὲ τὴν αἰτιολογία ὡς πρὸς τὴν ἀπόρριψή της ὅτι «*βασίζεται σὲ ἀνησυχίες πού προκλήθηκαν γιὰ τὴς ὁργανώσεις αὐτὲς ἢ τὰ ὑποδεέστερα μέλη τους, ὅτι προώθησαν ἢ ἀνέχτηκαν τὴν παιδοφιλία*».

Ἡ αὐθαίρετη αὐτή, δόλια, ἀπατηλὴ καὶ δημόσια διαστρέβλωση τῶν σημασιῶν τῶν ἐθνικῶν μας ὀνομάτων καὶ ἐπιθέτων μᾶς δημιουργεῖ πρόβλημα στὸ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴ δήλωση τῆς καταγωγῆς μας ἐξαναγκάζοντάς μας, νὰ ἀποφεύγουμε νὰ τὰ χρησιμοποιοῦμε, ὡς ἀμφίβολες καὶ παρεξηγημένες ἐννοιες, μέχρι τοῦ σημείου νὰ κινδυνεύουν νὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ τὸ λεξιλόγιο τῆς καθημερινότητάς μας, ἀντικαθιστῶμενες συνήθως ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ «*Μυτιληνίος, -ία, -ός*», τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ὑποδηλώνει τὴν γενετείρά μας νῆσο

^{*} Τὸ πλῆρες λήμμα ἔχει ὡς ἐξῆς: «**Λεσβιασμός:** Διαστροφή τῆς γενετήσιας ὁρμῆς στὴ γυναῖκα, ὁμοφυλόφιλος ἔρωτας. Ὁ ὅρος προήλθε ἀπὸ τὴ Λεσβία ἀρχαία λυρικὴ ποιήτρια Σαπφώ, πού, κατὰ τὴν παράδοση, εἶχε ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὴς μαθήτρές της. Ὅπως ἀποδείχτηκε, ὅμως, ἀργότερα, ἡ ἄποψη αὐτὴ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πραγματικότητα, γιατί ἡ Σαπφὼ εἶχε μόνο πνευματικὲς σχέσεις μὲ τὴς μαθήτρές της.» [Σημείωση «*Δαυλοῦ*»]

Λέσβο, αλλά μία άλλη πόλη της Λέσβου, που όμως δεν είναι η γενέτειρά μας. Προσέτι η χρησιμοποίηση των ως άνω λεκτικών προσδιορισμών από τις ενώσεις... όμοφυλοφίλων, με τις διαστάσεις μάλιστα που έχει προσλάβει, προκαλεί και προσβάλλει το δικαίωμα της προσωπικότητας, τόσο το δικό μας, όσον και το συνόλου των ανθρώπων του νησιού μας, καθώς ένχει προσβολή της αξιοπρέπειάς μας, ως καταγόμενων από τη νήσο Λέσβο, αφού η λέξη «Λεσβία» καταγράφεται ως παρέκκλιση από τα φυσιολογικά σεξουαλικά δρώμενα, ή δε επανάληψή της νομιμοποιεί έκτροπή από όμαλές καταστάσεις σε βάρος της Λέσβου και των Λεσβίων.

Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 57 και 59 ΑΚ συνάγεται ότι η προσωπικότητα του ατόμου προστατεύεται από όποιονδήποτε την προσβάλλει. Ο προσβαλλόμενος παρανόμως στην προσωπικότητά του αυτή δικαιούται να απαιτήσει την άρση της προσβολής, έτι δε και την παράλειψη αυτής στο μέλλον. Περαιτέρω, αξίωση προς αποζημίωση δεν αποκλείεται κατά τις περι δικαιοπραξιών διατάξεις. Διὰ της διατάξεως 57 ΑΚ αναγνωρίζεται δικαίωμα που έχει ιδίαν φυσιογνωμίαν και ήθικην αξία, ήτοι το της προσωπικότητας έμφανιζόμενης έξωτερικώς υπό διαφόρους εκφάνσεις, οι όποιες αποτελούν και το άμεσο αντικείμενο προσβολής όπως ή ζωή, ή υγεία, ή σωματική άκεραιότητα, ή έλευθερία, ή τιμή, ή εθνικότητα ως στοιχείο προσδιοριστικό της ταυτότητας του ατόμου κ.λπ. Έτσι στην προσωπικότητα περιλαμβάνεται ό,τι αποτελεί τη σωματική, την ήθική, την ψυχική και την κοινωνική ατομικότητα του ανθρώπου και ειδικότερα ό,τι ανήκει στη ζωή, ή υγεία, ή σωματική άκεραιότητα, ό,τι συγκροτεί το πρόσωπο, που ζή μεταξύ των όμοίων του από απόψεως εκτιμήσεως και θέσεως την όποία κατέχει στην κοινωνία, στην ψυχική ζωή, πάν ό,τι έχει σχέση με τον ψυχικό κόσμο, ως έσωτερικές αντιδράσεις, οι όποιες διαταράσσουν την σε ίσορροπία έσωτερική κατάσταση του ανθρώπου... ή τιμή, το όνομα ως έξωτερικό γνώρισμα του φορέα από τα άλλα μέλη της κοινωνίας. Κάθε μία από τις εκδηλώσεις αυτές της προσωπικότητας αποτελεί δικαίωμα, που υφίσταται παράλληλα και προς τα λοιπά. Έπι παρανόμου προσβολής κάθε μιās των ανωτέρω εκφάνσεων της προσωπικότητας υπό τις ανωτέρω διατάξεις και αυτών των άρθρων 59 και 932 ΑΚ παρέχεται προστασία συνιστάμενη στην άρση της προσβολής, στην παράλειψη προσβολής στο μέλλον, σε χρηματική ικανοποίηση για την επενεχθείσα ήθική βλάβη και σε αποζημίωση.

Παράλληλα ή κατά το άρθρο 57 του ΑΚ προσβολή της προσωπικότητας μπορεί να αναφέρεται σε όποιονδήποτε στοιχείο προσδιοριστικό της ταυτότητας του ανθρώπου, όπως εκείνο της εθνικής και τοπικής καταγωγής του και βάσει αυτής έντολέως σε συγκεκριμένη ένθότητα ή τόπο καταγωγής. Αντιθέτως με τη χρησιμοποίηση από τους καθ' ών του όνόματος έπισημοποιείται και μονιμοποιείται μία κατάσταση περιθωριακή, για την όποία όμως παρέχεται με την χρησιμοποίηση του όνόματος ή πεπλανημένη έντύπωση ότι νομίμως χρησιμοποιείται ό ως άνω λεκτικός χαρακτηρισμός.

Το παρεχόμενο εξ άλλου από το Σύνταγμα δικαίωμα της έλευθερίας της εκφράσεως ίσχύει μόνο στη σχέση μεταξύ κράτους και ατόμου και όχι όριζοντίως, δηλαδή στη σχέση ατόμου προς άτομο, χωρίς μάλιστα να υπάρχει μεταξύ τους σχέση έξουσιασεως υπό όποιαδήποτε μορφή.

Σε κάθε περίπτωση όμως το δικαίωμα έκφρασης δεν λειτουργεί χωρίς περιορισμούς και σχετικοποιείται. Ούτω σε περίπτωση σύγκρουσης αυτού προς δικαιώματα προστατευόμενα από άλλες συνταγματικές διατάξεις, όπως εκείνες που αναφέρονται στην προστασία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και της έλεύθερης ανάπτυξης του ανθρώπου, ή έλευ-

θερία της έκφρασης δεν έχει κανένα προβάδισμα, διότι η πολιτεία δεν αναγορεύει το δικαίωμα της ελευθερίας σε απόλυτη ελευθερία. Τα άτομικά δικαιώματα που θεμελιώνονται στις διατάξεις των άρθρων 2, παρ. 1 Κ5 παρ. 1 του Συντάγματος, δηλαδή εκείνα της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας και της ελεύθερης ανάπτυξης του ανθρώπου, ως αναφερόμενα στην ανθρωπίνη προσωπικότητα και στην κεντρική θέση του ανθρώπου μέσα στην κοινωνία θεωρούνται επικρατέστερα.

Εν όψει αυτών συντρέχει επείγουσα περίπτωση, συνάμα δε προσβολή της προσωπικότητάς μας και των εκ της καταγωγής μας «έθνικοῦ» ονόματος και επιθετικών προσδιορισμών και γι' αυτό ζητάμε να ληφθούν ασφαλιστικά μέτρα, ώστε να απαγορευθῇ και αποσυρθῇ ἡ ἀναγραφή στις ἐπωνυμίες τοῦ καθ' οὗ τῶν χαρακτηρισμῶν «Λέσβιος, Λεσβία, Λέσβια, Λεσβιακός, -ή, -ό» και ληφθούν και τὰ παρεπόμενα μέτρα ὅπως στο αἰτητικό εἰδικότερα.

Ἐπειδὴ κατὰ συνέπεια εἶναι προφανὴς ἡ προσβολὴ τῆς προσωπικότητος καὶ τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητας ἀπὸ τὴν προσθήκη τῶν ἐπωνυμιῶν τους.

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς καὶ μὲ τὴν ἐπιφύλαξη κάθε περαιτέρω δικαιώματός μας.

ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

Νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ προκειμένη αἴτησή μας ὡς νόμιμη καὶ βásiμη, μὲ σκοπὸ νὰ ληφθοῦν ἀσφαλιστικὰ μέτρα.

Νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ χρησιμοποίηση τῶν λεκτικῶν προσδιορισμῶν «Λέσβιος, -ία, -ο», «Λεσβιακός, -ή, -ό» ἀπὸ τὶς ἐπωνυμίες τοῦ καθ' οὗ σωματείου.

Νὰ ἀποσυρθοῦν ἀπὸ τὶς ἐπωνυμίες τῶν καθ' ὧν οἱ λεκτικοὶ χαρακτηρισμοὶ «Λέσβιος, Λέσβια, Λεσβία, Λεσβιακός, -ή, -ό» καθὼς καὶ ἀπὸ ὁποιοδήποτε καταστατικὸ ἐγγράφο, ἐφημερίδα, περιοδικὸ καὶ ὅπου ἀναφέρεται μέσα σὲ προθεσμία δέκα (10) ἡμερῶν ἀπὸ τὴν ἐπίδοση τῆς ἀποφάσεως, διαφορετικὰ νὰ ἐπιτραπῇ νὰ τὸ πράξουμε ἐμεῖς μὲ ἔξοδα τῶν καθ' ὧν.

Νὰ ἀπειληθῇ κατὰ κάθε ἐνὸς τῶν ἐκπροσώπων τῶν καθ' ὧν προσωπικὴ κράτηση ἐνὸς (1) ἔτους καθὼς καὶ χρηματικὴ ποινὴ 10.000 εὐρώ σὲ καθένα ἀπὸ αὐτοὺς ὡς μέσον ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως καὶ σὲ περίπτωση μὴ συμμορφώσεώς τους πρὸς τὶς διατάξεις τῆς ἀποφάσεως ποὺ θὰ ἐκδοθῇ καὶ

Νὰ ἐπιβληθῇ σὲ βάρος τους τὸ σύνολο τῆς δικαστικῆς μας δαπάνης.

Ἀθίνα 10 Ἀπριλίου 2008

Ὁ Πληρεξούσιος Δικηγόρος

Γιὰ τὴν κατασυκοφάντηση τῆς Σαπφοῦς ὡς ὁμοφυλόφιλης βλέπετε στὸν «Δ» τὶς ἔρευνες:

- Σ. Ροδοπούλου: «Σαπφώ, ἡ δέκατη Μοῦσα τῆς Λέσβου», τ. 7.
- Μ. Δημόπουλος: «Ἡ συκοφάντηση τῆς ποιήτριας Σαπφοῦς», τ. 160.
- Διοτίμα: «Κασσιανὴ καὶ Σαπφώ: Τὸ ἀβυσσαλεὸ χάος μεταξὺ δυὸ βιοθεωριῶν», τ. 271.
- Τ. Λαδᾶ: «Σαπφώ: Τὸ αἰώνιο πρότυπο γυναίκας. Τὰ αἷτια τῆς δυσφήμισής της», τ. 288.
- Α. Ρέτουλα: «Γυναῖκες-ἀντάρτισσες διαχρονικὰ πρότυπα τῆς γυναικειᾶς ψυχῆς», τ. 312.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἀρχιμανδρίτης ὑποχρέωσε πιστοὺς νὰ ἀναθεματίσουν τοὺς Ἕλληνες...

Κύριε διευθυντά,

Ἐνῷ ἡ Ἑλλάδα πνιγόταν στὸ σκουπίδι καὶ στὸ σκοτάδι, ἡ «Ὁρθόδοξη» Ἐκκλησία, τὸ υποτιθέμενο «Φῶς τοῦ Κόσμου», κατὰ πως βαυκαλίζονται ὅτι εἶναι, εἶχε ἀποδυθῇ στὸ σύνθηρες ἐτήσιο μισαλλόδοξο σατανοπαράληρημα: Τὴν Κυριακὴ, 16-3-2008, στὸν κατάμεστο Ναὸ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς ἔγινε σκοταδιστικὸ ὄργιο. Οἱ ἱερεῖς, καθὼς περιέφεραν τὶς εἰκόνες καὶ διάβαζαν τοὺς ἐπίσημους ἀναθεματισμούς, ὑποχρέωσαν τὸ «ποίμνιο» νὰ φωνάζουν ὅλοι μαζί «ΑΝΑΘΕΜΑ» τρεῖς φορές σὲ κάθε στάση, πράγμα τὸ ὁποῖο καὶ ἔγινε. Ἔτσι δηλητηρίασαν τὶς ψυχὲς τοῦ ποιμνίου, ποὺ εἶχε προσέλθει, ἀναζητώντας κάποια ψυχικὴ ἀνάταση καὶ γαλήνη. Ὅποια ἀθλιότητα.

Πρὶν ἀρχίσουν τοὺς ἀναθεματισμούς, ὁ ἀρχιμανδρίτης, ποὺ χοροστατοῦσε, ἀναφέρθηκε σὲ πολλὰς αἰρέσεις, τὶς ὁποῖες καὶ κατωνόμα-

σε. Δὲν ἄκουσα, ποιὲς ἀκριβῶς. Θὰ ἦταν πολὺ χρήσιμο, ἂν εἶχαμε ἓνα βίντεο ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Τηλεφώνησα στὸ Γραφεῖο Τύπου τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ διαμαρτυρήθηκα, ἀλλὰ ὁ ἀρμόδιος ἀρχιμανδρίτης μοῦ ἀπάντησε μὲ ὕφος χλιαρό, ὅτι «αὐτὸ εἶναι τὸ τυπικὸ τῆς Ὁρθόδοξίας», καὶ ὅτι ὅποιος παπᾶς θέλει, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήῃ ἀπὸ τὸ ἐκκλησίασμα νὰ προσφέρουν τὸ ἀνάθεμα, δηλαδὴ τὴν κατάρα, μαζί του. Εἰλικρινὰ τοὺς λυπᾶμαι, διότι εἶναι «πλανῶντες καὶ πλανώμενοι»... Πρόκειται ὅμως γιὰ ἐπικίνδυνους σκοταδιστές, πραγματικὴ συμφορὰ τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, παρὰ τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου νομιζόμενα. Ντρέπομαι γιὰ τὸ κατάντημα τῆς σημερινῆς Ἑλλάδας.

Μὲ τιμὴ

Μαρία Σεφέρου

Ἁγία Παρασκευὴ Ἀττικῆς

Σημ. «Δ»: Γιὰ τοὺς ἀναθεματισμοὺς κατὰ τῶν Ἑλλήνων βλέπετε: Ν. Τσίτσου: «Ἐπὶ ἀναθεματισμοὶ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ψάλλονται σήμερα σὺς ἐλληνικὰς ἐκκλησίας», τ. 224-225. Βλέπετε ἐπίσης τὴ δήλωση τοῦ τέως Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Κωστῆ Στεφανόπουλου: «Νὰ παύσουν οἱ ἀναθεματισμοὶ κατὰ τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους σὺς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», τ. 247 ἢ www.davlos.gr/pdf/159970.pdf.

ΣΧΟΛΙΑ-ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ «ΔΑΥΛΟ» ΜΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΔΑΣ-ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ

Ἀξιότιμε κ. διευθυντά,

Εἶμαι Γερμανίδα=Ἑλληνίδα, κατοικῶ στὴν Ἑλλάδα καὶ εἶμαι ἐδῶ καὶ χρόνια ἀναγνώστρια τοῦ «Δαυλοῦ». Ἀνάμεσα στὰ πολλὰ γράμματα, ποὺ ἀσφαλῶς λαμβάνετε καθημερινά, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς στείλω κι ἐγὼ κάποια σχόλια καὶ κάποιες σκέψεις μου.

Ὁ «Δαυλός» ἔχει ἀρκετὰ ὑψηλὸ ἐπίπεδο, ἀπευθύνεται λοιπὸν σ' ἓνα περιορισμένο κοινό, οἱ γράφοντες πολλὰς φορές χρησιμοποιοῦν καὶ ἐπιστημονικὴ γλῶσσα καὶ ἀνήκουν κατὰ μέσο ὅρο στὴν τάξη τῶν ἀκαδημαϊκῶν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὁ «Δαυλός» ἔχει ἓνα σκοπὸ καὶ μάχεται γιὰ κάτι πολὺ σημαντικό, τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ ἀπὸ τὰ δόγματα τῆς κάθε θρησκείας, θεωρῶ, πῶς θὰ ἔπρεπε αὐτὰ τὰ θέματα

Τὸ βιβλίον τοῦ Γιαχοῦντα

Κύριε διευθυντά,

Μελέτησα τὰ ἄρθρα τῶν κ.κ. Θωμᾶ Ἡλιόπουλου («Δ», τ. 304) καὶ Κωνσταντίνου Γεωργανᾶ («Δ», τ. 206 καὶ 214) στὸν «Δαυλό», τὰ σχετικὰ μὲ τὸ βιβλίον «Hebrew is Greek» τοῦ Ἰωσήφ Γιαχοῦντα. Μὲ τὴν λογικὴ ἐνδὺ ἀναγνώστη, ποὺ ἐδῶ καὶ χρόνια μελετᾷ τὸν «Δαυλό», θαυμάζω τὸν συγγραφέα αὐτοῦ τοῦ ὑπέροχου βιβλίου, ποὺ τόλμησε νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια καὶ ἄς εἶναι ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ὄχθην. Ἀλλὰ ἐγὼ ἐκπλήσσομαι μὲ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου. Ὁ «Δαυλός» μὲ χιλιάδες σελίδες ἔχει τεκμηριώσει ἐπιστημονικὰ καὶ ἔχει δώσει ἀπαντήσεις σὲ ὅλες τὶς διαπιστώσεις ποὺ ξεχώρισε εὐστοχα ὁ κ. Ἡλιόπουλος ἀπὸ τὸ βιβλίον. Ὅταν ὁ «Δαυλός» διαπιστῶνται, πῶς ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα εἶναι μητέρα τῶν Γλωσσῶν, δὲν ἐξαιρεῖ οὔτε τὴν Ἑβραϊκὴ οὔτε τὴν «ἀδελφὴ» τῆς Ἀραβικῆς οὔτε τὴν Λατινικὴ καὶ ὅλες τὶς ἄλλες εὐρωπαϊκὰς γλώσσες.

Ὅσον ἀφορᾷ στὴν τύχη τούτου τοῦ ὑπέρο-

χου βιβλίου, θὰ ἤθελα νὰ μεταφραστῇ στὰ Ἑλληνικὰ (ἐὰν ἐπιτραπῇ), γιὰ νὰ τὸ διαβάσουν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ γράφουν βιβλία, σχολικὰ καὶ μὴ, καὶ συνεχίζουν τὸ γνωστὸ τροπᾶρι τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς Γλώσσας, τοῦ φοινικικοῦ Ἀλφαβήτου, τοῦ φωτὸς ἐξ Ἀνατολῶν. Ἡ ἐξαφάνιση τοῦ βιβλίου αὐτοῦ εἶναι δεδομένη καὶ ἔγινε ἀπὸ τὸ ἐβραϊκὸ Ἱερατεῖο, ποὺ δὲν κάνει καμμία παραχώρηση καὶ κανέναν συμβιβασμὸ μὲ τὸν Ἑλληνισμό.

Ἄς ἐλπίσουμε νὰ βγοῦν καὶ ἄλλες παγκόσμιες καὶ ἑλληνικὲς προσωπικότητες ὅπως τοῦ κ. Γιαχοῦντα καὶ τῆς κ. Λέφκοβιτς, ποὺ μὲ τὸν λόγο τους θὰ ρίξουν γέφυρες ἐκτόνωσης τοῦ «πολέμου» μεταξὺ Ἑλληνισμοῦ καὶ Ἑβραϊσμοῦ, πολέμου ποὺ οἱ ρίζες του βρίσκονται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

Μὲ ἐκτίμηση
Ἐλευθερίου Βασιλείου
Μάνστεστερ, Η.Π.Α.

«Κεκατηραμένος πᾶς κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου»

Κύριε Λάμπρου,

Ξεφυλλίζοντας τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, γιὰ νὰ βρῶ κάτι ποὺ ἔπαυσα, ἔπεσε τὸ μάτι μου σ' ἓνα ἐδάφιο, τὸ ὁποῖο μὲ ἄφησε ἄφωνο. Κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι μίᾳ συνταρακτικῇ ἀποκάλυψη. Γνωρίζετε, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ θεός, ὁ πατὴρ τοῦ Ἰησοῦ, ἔχει καταραστῇ τὸν ἴδιον τὸν υἱὸν του;

Ἀκούγεται ἀδύνατον, ἐξωφρενικὸ, ἀπίστευτο, ποὺ ὅμως εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀληθινόν. Τὸ λένε οἱ ἴδιες οἱ Γραφεῖς, τὰ δύο θεόπνευστα βιβλία τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Συγκεκριμένα:

«Δευτερονόμιον» κ' 22-23: «Ἄν κάποιος διαπράξῃ ἓνα ἁμάρτημα, ποὺ τιμωρεῖται μὲ θάνατον, καὶ καταδικαστῇ γι' αὐτό, καὶ τὸν κρεμά-

νὰ ἔρχονται πιδ κοντὰ σ' ὅλο τὸ λαό.

Προτείνω:

- 1 Ἐνα κανάλι τῆς Τηλεόρασης γιὰ τὸ «Δαυλό» (τὰ χρήματα ἀπ' ὅλους τοὺς φίλους καὶ ἀναγνώστες παγκοσμίως).
- 2 Ἀνάπτυξη ἐνδὺ στενοῦ δικτύου ὁμοειδῶν ρευμάτων (παγκοσμίως).
- 3 Ἰδρυση ἐνδὺ φορέως τῶν μὴ θρησκευόμενων (ἐκείνων ποὺ δὲν «πιστεύουν», ἀλλὰ θέλουν νὰ μάθουν νὰ προχωροῦν μὲ τὴν Ἐπιστήμη).
- 4 Ἐξασφάλιση ἀπὸ τὸν «Δαυλό» πρόσβασης σὲ ὅσες ἐφημερίδες κυκλοφοροῦν στὴν Ελλάδα, ὅπου νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύῃ σὲ μία στήλη τὶς ἀπόψεις του.

Κύριε Λάμπρου, κάντε κάτι λοιπόν. Ἐὰν χρειαστῇ, θὰ εἶμαι στὴν διάθεσή σας γιὰ ὅποιαδήποτε βοήθεια ἢ συνεργασία ἐδῶ στὴν ἐπαρχία.

Μετὰ τιμῆς
Μαρίνα Ἀρξίδου
Ἀλιβέρι Εὐβοίας

σουν σὲ ξύλο, τὸ σῶμα του δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κρεμασμένο ὅλη τὴ νύκτα. Πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ τὸ θάψετε τὴν ἴδια μέρα, γιὰ νὰ μὴ μολύνετε τὴ χώρα, ποὺ σὰς δίνει ὁ Κύριος ὁ θεός σας γιὰ ἰδιοκτησίᾳ. Ὅποιοι κρεμᾶται εἶναι καταραμένοι ἀπὸ τὸν θεό...» («ὅτι κεκατηραμένος ὑπὸ θεοῦ πᾶς κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου»: «Κατὰ Ο'»).

Μὰ καλὰ, θὰ ποῦν οἱ δύσπιστοι, ὁ Ἰησοῦς δὲν κρεμάστηκε ἐπὶ ξύλου, ἀλλὰ σταυρώθηκε. Κι ὅμως... υπάρχουν μαρτυρίες, ποὺ λένε τὸ αὐτό, ὅτι κρεμάστηκε ἐπὶ ξύλου κι ὄχι ὅτι σταυρώθηκε:

«Πράξεις Ἀποστόλων», ε' 29-30: «Ὁ Πέτρος ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι εἶπαν: "...Ὁ θεὸς τῶν προγόνων μας ἀνέστησε τὸν Ἰησοῦ, ποὺ ἐσεῖς τὸν σκοτώσατε, κρεμώντας τὸν ἐπὶ ξύλου..."».

«Πράξεις Ἀποστόλων» ε' 34 καὶ 39: «Ὁ Πέτρος ἀνοίξας τὸ στόμα εἶπεν: "...καὶ ἡμεῖς εἴμεθα μάρτυρες πάντων ὅσα ἔκαμε καὶ ἐν τῇ γῇ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου..."».

Ἐρωσθε καὶ εὐδαμονεῖτε
Γ.Τ.

Μετὰ ἀπὸ 5 χρόνια ἄνοιξε πάλι τὸ Μουσεῖο Πειραιῶς

Κύριε διευθυντά,

Μὲ ἐπιστολή μου, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸν «Δαυλό» (τεῦχος Μαρτίου 2008) ἔθιξα τὸ θέμα τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Πειραιῶς, τὸ ὁποῖο παρέμεινε κλειστὸ ἐπὶ πέντε ὁλόκληρα χρόνια (ἔκλεισε ἕναν περίπου χρόνο πρὶν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῆς Ἀθήνας), «γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἐγκατάσταση κλιματισμοῦ».

Μὲ ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση πληροφορήθηκα τώρα, ὅτι τὸ ΑΜΠ ξανάνοιξε τὴν 19η Φεβρουαρίου. Ἡ ἐφημερίδα «Καθημερινή» (16 Φεβρουαρίου) ἀναφέρει, ὅτι ὁ λόγος ποὺ τὸ Μουσεῖο παρέμεινε κλειστὸ «εἶναι κάπως θολός». Ἐνα ἀπὸ

τὰ σημαντικώτερα μουσεῖα τῆς χώρας ἀλλὰ καὶ παγκοσμίως παρέμεινε κλειστὸ γιὰ ἕνα τόσο μεγάλο διάστημα, ποὺ θὰ ἀρκοῦσε ἐνδεχομένως, γιὰ νὰ κτισθῇ ἕνα μουσεῖο ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν μεμφιοιοῦμε μόνον: τὸ ΑΜΠ ἐκτὸς ἀπὸ κλιματισμὸ ἀπέκτησε καινούργιο φωτισμὸ, ψευδοροφές, καθάρισε τοὺς ἐξωτερικούς τοῦ τοίχους.

Νομίζω, ὅτι ὀφείλουμε νὰ κρατήσουμε ζωντανὸ τὸ ΑΜΠ, νὰ τὸ ἐντάξουμε στὴν ζωὴ μας, γιὰτὶ ἡ ἱστορία του εἶναι πολὺπαθη.

Μὲ ἰδιαίτερη ἐκτίμηση
Ἀθηνᾶ Ἀναστασιάδη

Παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἀνέγερση τζαμιοῦ στὴν Ἀθήνα

Ἀγαπητὲ «Δαυλέ»,

Ἀφορμή, γιὰ νὰ γράψω τὴν παρούσα ἐπιστολή, ἦταν τὸ ἄρθρο περὶ τοῦ νομικοῦ δικαιώματος ἀνεγέρσεως τζαμιοῦ στὴν Ἀθήνα (τεῦχ. 299, σ. 20061). Ὅσον ἀφορᾷ στὸ νομικὸ μέρος τῆς ὑποθέσεως, δύσκολα θὰ διαφωνήσω, θὰ διατυπώσω ὅμως τὶς ἐξῆς παρατηρήσεις:

1ον Ἄλλο νόμος καὶ ἄλλο δίκαιον. Εἰδικώτερα στὴν Ἑλλάδα αὐτὰ τὰ δύο συχνὰ ἔρχονται σὲ ἀντιπαράθεση. Ὁ νόμος ἀναφέρεται σὲ περιωρισμένο χώρο καὶ χρόνον καὶ εἰδικῶς ὁ ἀνθρώπινος νόμος ἐμπεριέχει τὴν ἀτέλεια, τὴν ἀδυναμία, τὴν προσωπικὴ προσέγγιση, διάθεση, γνώση, ἱκανότητα, ὑστεροβουλία, συμφέρον, προτροπὴ τοῦ ἐκάστοτε νομοθέτη. Τὸ δίκαιον ὡς ἀπόδοση τῶν ὀφειλομένων εἶναι ἔννοια διαχρονικὴ, ἀνεξάρτητη ἀπὸ χώρο καὶ προσωπικὲς διαθέσεις ἢ ἐκτιμήσεις.

2ον Τὸ ἴδιο τὸ Σύνταγμα ἀποδεικνύει τὸ βά-

σιμο τοῦ ἰσχυρισμοῦ μου, ἀφοῦ, ἐνῶ δέχεται ὅτι «ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης εἶναι ἀπαράβιαστη...» (ἄρθρο 13 παρ. 1), ταυτοχρόνως περιορίζει, «κάθε γνωστὴ θρησκεία εἶναι ἐλεύθερη...» (παρ. 2). Τί σημαίνει «γνωστὴ», καὶ ἐὰν ἐγὼ θέλω νὰ ἔχω μία θρησκεία ἰ.χ., γιὰ «πάρτυ μου», ποὺ λένε, πῶς θὰ τὴν νομιμοποιήσω; Ἐνθυμοῦμαι χαρακτηριστικῶς, σὲ διάλεξη ποὺ εἶχα παρακολουθήσει στὴν πατρίδα σὲ παρελθούσα ἐπίσκεψή μου, κάποιον νὰ θέτῃ τὸ πιθανῶς ὀλίγον ἐνοχλητικὸ ἐρώτημα: «Κι ἐὰν ἐγὼ θέλω ὡς θεὸς μου τὸν μπιντέ μου, γιὰτὶ κάποιος θὰ πρέπει νὰ μοῦ ὑποβάλλῃ τὸ ἀντίθετο;» Ἐγὼ ἀπλῶς θὰ συμπλήρωνα, ὅτι ὁ μπιντές (πυγολουτῆρ) πολλοὺς ἔχει ἀνακουφίσει στὴν παρούσα ζωὴ, ἐμπράκτως, χωρὶς μεταθανάτιες ὑποσχέσεις καὶ χωρὶς ἀνταλλάγματα.

3ον Στὸν ἱερὸ τόπο τῆς Ἑλλάδος ἡ μόνη θρησκεία ποὺ βάλλεται εἶναι ἡ «θρησκεία» τῶν λε-

γομένων ἐθνικῶν. Ἐγὼ προσωπικῶς θεωρῶ, ὅτι ὅλοι οἱ θεοὶ εἶναι ἐφευρέσεις καὶ κατασκευάσματα τοῦ ἀνθρώπου κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν, δὲν πιστεύω τίποτε καὶ δὲν ἐλπίζω τίποτε. Ὅμως ἡ γοητεία τοῦ Διὸς, τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τῆς Ἀρτέμιδος δὲν ἔχει καμμία σχέση με ὅποιονδήποτε Χριστὸ ἢ Ἀλλάχ.

4ον Ἡ Ἑλλάδα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μία ἀκόμη σφραγίδα ξενόφερτης βαρβαρότητος; Καὶ ἐξηγοῦμαι. Σκοπὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ μεταλαμπάδευση τῶν ἀρχῶν τῆς Ἑλληνικότητος σὲ ὅλους αὐτοὺς πὺν ἀγωνιῶν γιὰ μία καλύτερη ζωὴ, καὶ ἀντὶ νὰ μεταφέρουν αὐτοὶ τὰ ἥθη τους στὸν μικρὸ μας τόπο, νὰ γίνεται τὸ ἀντίστροφο, μήπως καὶ γλυτώσῃ ὁ πλανήτης ἀπὸ τὰ ζοφερὰ μελλούμενα. Ὁ τόπος εἶναι ἤδη βεβαρημένος με κάθε λογῆς θρησκόληπτους καὶ τὶς κατασκευές τους. Ἐγὼ προσωπικῶς θὰ δυσανασχετοῦσα διαμείνοντας πλησίον ἐνὸς τζαμιῦ με ὅλες τὶς ἡχητικὰς ὀχλήσεις, ὅπως ἄλλωστε τὸ ἴδιο συνέβαι-

νε καὶ με τὶς καμπάνες τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν. Ἡ τάση θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ κατάργηση ὅλων αὐτῶν καὶ ὅχι ἡ ἐπαύξησή τους. Ἐχουν πικρὴ ἐμπειρία οἱ Δανοὶ ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἀντίδραση-ἐξέγερση τῶν «θιγέντων» μουσουλμάνων με κάποιες δημοσιευθεῖσες εἰκόνας τοῦ Μωάμεθ. Ἐρώτημα: Θὰ ἐξεγείρονταν ποτὲ οἱ Δανοὶ σὲ μία ἀραβικὴ χώρα καὶ με ποιοὶ τίμημα; Μὲ αὐτὴν τὴν λογικὴ μποροῦν καὶ οἱ Ἴνδοι νὰ φέρουν καμμιὰ δεκαριὰ χιλιάδες ἀγελάδες, νὰ κυκλοφοροῦν ἀνάμεσά μας, τιμῶντας τὸ ἱερὸ τους ζῶον.

Κλείνοντας θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω τὴν συμπαράστασή μου στὴν Ἑλληνοαμερικανίδα κοπέλλα, τὴν Προμηθέα, τὴν συγκινητικὴ περιπέτεια τῆς ὁποίας πληροφορήθηκα στὸ προηγούμενο τεῦχος σου.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φιλοξενία
Γιάννης Δημητρίου
Κόνσμπερκ, Νορβηγία

Τὸ μοναστήρι-ταφόπλακα τῆς Κοιλιάδας τῶν Μουσῶν

Ἀγαπητὲ «Δαυλὲ»,
Δὲν ξέρω τί περιμένει τὸ ποιμνιον ἀπὸ τὸν νέον ἀρχιεπίσκοπον, ἐγὼ ὅμως, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ Ἕλληνες ἀπαιτῶ ἓνα μόνον· μετὰ τὴν δύναμη καὶ τὸ χρῆμα, τὰ ὁποῖα ἔχει εἰς χεῖρας του, νὰ «φέρῃ ἐς ἔδαφος» τὸ ἀνοσιούργημα τῆς Κοιλιάδας τῶν Μουσῶν, ὥστε νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ὄση φυσικὴ ὁμορφία τοῦ Ἱεροῦ Ἄλσους.

Περιττὸν νὰ ἐξηγήσω, ὅτι ὡς ἀνοσιούργημα θεωρῶ τὴν ἀνέγερση τῆς μονῆς, διὰ τὴν ὁποῖαν πολλὰ ἔχουν λεχθῇ καὶ γραφῇ. Τολμῶ νὰ λέγω ἀπαιτῶ (τρομάρα μου!), διότι ὁ Μακαριώτατος

εἶναι ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ πτυχιούχος ἀρχαιολόγος! («Ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται.»)

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία καὶ Παράδοση δὲν εἶναι μόνον Ὁρθοδοξία, ὅπως πολλοὶ διακηρύσσουν, ἀλλ' ἔρχεται, ὡς γνωστόν, ἀπὸ πολλὴ μακρύτερα. Καιρὸς νὰ σκύψουμε καὶ σὲ κάθε τι ἑλληνικὸν καὶ ὅχι μόνον «χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών».

Μὲ τιμὴ
Γ.Η.Κ.
Αἰδιψὸς

Ἡρώες-πρότυπα στὴ Νέα Φιλαδέλφεια

Κύριε διευθυντά,
Στὴν Νέα Φιλαδέλφεια ὑπάρχει μία λεωφόρος, ποὺ ὀνομάζεται ὁδὸς Πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ ΣΤ'. Ἐπίσης ἡ κεντρικὴ πλατεῖα τῆς Ν. Φιλαδέλφειας ἔχει τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ ὀνομάζεται συντετμημένα ὡς Πλατεῖα Πατριάρχου. Πρόσφατα στήσανε ἓναν ἀνδριάντα πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τοῦ πατριάρχου στὴν ὁμώνυμη πλατεῖα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦμε, ποιὸς ἦταν ὁ Κωνσταντῖνος αὐτός;

Ἦταν πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ 17/12/1924 ἕως 22/5/1925. Ἄπ' ὅ,τι διαβάζουμε,

στὴν οὐσία ἔμεινε στὸν θρόνο γιὰ 43 ἡμέρες, δηλαδὴ μέχρι 30/1/1925, ὅποτε καὶ ἀπελάθηκε ἀπὸ τὴν Τουρκία. Καὶ ἀπελάθηκε, διότι γεννήθηκε τὸ 1859 σὲ ἓνα χωριὸ τῆς Προύσας, καὶ μετὰ τὴν συμφωνία τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν οἱ τουρκικὰς Ἀρχὲς τὸν θεώρησαν ἀνταλλάξιμο. Στὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἐγκαταστάθηκε στὴν Ν. Φιλαδέλφεια, σὲ σπίτι ποὺ τοῦ παραχωρήθηκε, καὶ ἀπεβίωσε στὶς 28/11/1930.

Βλέπουμε πῶς οἱ ρωμιοὶ ψάχνουν ἀπεγνωσμένα γιὰ ἡρώες. Ψάχνουν νὰ ἡρωοποιήσουν κάποιον, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸ εἶναι τους.

(Κάτι πού πράττουν καὶ οἱ Ἀμερικάνοι.) Ψάχνουν νὰ βροῦν ἄλλοθι γιὰ τὴν ἰδεολογία τους καὶ τὸ πῶς θὰ λύσουν τὸ ὑπαρξιακὸ τους πρόβλημα. Καὶ ἀναρωτιέται κανεὶς; Ποιὸ ἦταν τὸ πνευματικὸ ἔργο τοῦ πατριάρχου αὐτοῦ; Τί ἀνδραγάθημα ἔκανε; Ποιὰ ἡ προσφορά του τόσο

στὴν Ν. Φιλαδέλφεια καὶ τὸν λαό της ὅσο καὶ στὴν ἀνθρωπότητα; Τὸ ὅτι διέμεινε στὴν περιοχή αὐτὴ κατὰ τὸ τέλος τοῦ βίου του; Ἡ ἐπειδὴ χρημάτισε πατριάρχης γιὰ 43 ἡμέρες;

Μὲ τιμὴ

Μπάμπης Πατζόγλου

Υ. Γ.: Ἐνα ρασοφόρο ἄγαλμα ἔχει τοποθετηθῇ ἔμπροσθεν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου; Ἐρωτῶ, μήπως αὐτὸ ἔχει νὰ κάνῃ μὲ τὸ γενικώτερο ἀφελληνισμὸ; Ἄραγε στὸ τέως κλεινὸν αἶστυ μήπως ὑπάρχει, καὶ δὲν τὸ γνωρίζω, ἄγαλμα τοῦ Ἐπίκουρου, τοῦ Κλεισθένη, τοῦ Κλεάνθη, τοῦ Σόλωνα, τοῦ, τοῦ, τοῦ; Μήπως ἡ τέχνη γιὰ τοὺς Ἕλληνες εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν ἐβραιοχριστιανικὴ, πού προέκυψε ἀπὸ τὴν ὑποδούλωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐντεῦθεν;

Ἀφοδευτήρια ἐνορίας σὲ ἀρχαῖο ναὸ

Κύριε διευθυντά,

Σὲ πλήρη ἐγκατάλειψη βρίσκεται ἓνα ιδιαίτερα σημαντικὸ ἀρχαιολογικὸ μνημεῖο στὴ Λιβαδεῖα Βοιωτίας. Πρόκειται γιὰ τὸν ἡμιτελῆ Ναὸ τοῦ Διδὸς Βασιλέως στὸν προφήτη Ἡλία, γιὰ τὸν ὁποῖο γίνεται μνεῖα στὰ «Βοιωτικά» τοῦ Πανσανία. Στὸν ἰστότοπο τῆς νομαρχιακῆς αὐτοδιοίκησης Βοιωτίας ἀναφέρεται τυπικῶς ἡ ὑπαρξὴ του ὡς ἑξῆς: «...Τὸ ἐκκλησάκι τοῦ Προφήτη Ἡλία, πὸν εἶναι κτισμένο κοντὰ στὰ ἐρείπια Ναοῦ τοῦ Διδὸς Βασιλέως... Ὑπῆρχαν ἐπίσης ὁ τάφος τοῦ Ἀρκεσίου, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δήμητρας, καθὼς καὶ ἡμίεργος Ναὸς τοῦ Διδὸς Βασιλέως, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου τελοῦνταν κατὰ τὸν μῆνα Πάναμο τὰ Βα-

σίλεια, γιορτὴ μὲ ἀγῶνες καὶ πομπὲς κανηφόρων, πὸν καθιερώθηκε τὸ 371 π.Χ. σὲ ἀνάμνηση τῆς νίκης τῶν Βοιωτῶν στὰ Λεύκτρα.»

Ἀνατολικά τοῦ ἀρχαίου ναοῦ ὑπάρχει τὸ ἐξωκκλήσι προφήτης Ἡλίας, πὸν ἀνήκει στὴν ἐνορία Ἁγίου Νικολάου Λιβαδειᾶς, μὲ εὐθύνη τῆς ὁποίας ἔγιναν ἐδῶ καὶ κάποια χρόνια τὰ εἰκονιζόμενα ἀποχωρητήρια καὶ ὁ βόθρος ἐντὸς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου. Ἐκεῖ πὸν οἱ πρόγονοί μας δημιουργοῦσαν Πολιτισμὸ ἐμεῖς ἀφοδεύουμε.

Μετὰ τιμῆς

Ἐκηβόλος

<http://ekivolos-net.blogspot.com/>

Ἐπάνω: Βορειοδυτικὴ ἄποψη τοῦ ἀρχαίου ναοῦ (στὸ βάθος ἀριστερὰ φαίνονται μία κεραία καὶ τὰ ἀποχωρητήρια). **Δεξιά:** Τὰ ἀποχωρητήρια καὶ ὁ βόθρος τῆς ἐνορίας Ἁγίου Νικολάου Λιβαδειᾶς ἐντὸς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΤΩΝ ΗΠΑ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΝΑ... «ΣΩΦΡΟΝΙΣΟΥΝ» ΤΟ ΠΑΙΔΙ-ΘΑΥΜΑ, ΤΗΝ ΠΡΟΜΗΘΕΑ

Ἀποκαλυπτική ἐπιστολή της πρὸς τὸν «Δ»

Ἀξιγάπητε καὶ ἀξιოსέβαστε κύριε Λάμπρου,

Πέρασε πάνω ἀπὸ ἕνα χρόνος, ἀπὸ τότε ποὺ πραγματοποιήσα τὴν ὁμιλία στὸ Σικάγο. Ὁρισμένοι χριστιανοί, ποὺ παρενδρίσκονταν στὴν αἴθουσα, ἐπικοινωνήσαν ἀργότερα μαζί μου παρουσιαζόμενοι σὰν φίλοι στὴν ἀρχή.

Στὴ συνέχεια ὅμως ἄρχισαν νὰ μὲ πιέζουν νὰ μὴν ξαναπαρουσιάσω τέτοιες ὁμιλίες, οὔτε νὰ ἀσχοληθῶ μὲ παρόμοια θέματα στὸ μέλλον. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐργάζεται στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Τομαρᾶ τοῦ PanHellenic Scholarship (Πανελλήνια Ὑποτροφία). Οἱ ἀπειλές τους ἦσαν ἀκριβῶς ἴδιες, ὅπως παρουσιάζονται στὰ ἱστορικά δρώμενα τοῦ Χριστιανισμοῦ: Πισώπλατες ἐπιθέσεις. Τὸ πιὸ γνωστὸ χαρακτηριστικὸ τῆς δειλίας!

Πολλοὶ θερμοῖοι χριστιανοὶ ἀπολογητὲς ξεφύτρωσαν, γιὰ νὰ πολέμησουν ἐναντίον τῆς ἀλήθειας, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς διέπραξε ἀποτρόπαια ἐγκλήματα κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Τὰ πιὸ συχνά τους ἀλλὰ καὶ τὰ πιὸ παθητικά τους ἐπιχειρήματα ἦσαν, ὅτι:

- Δὲν γνωρίζω περὶ θεολογίας.
- Μίλησα στὴν καθαρεύουσα, ποὺ δὲν εἶναι καταληπτὴ ἀπὸ τὸ πλεῖστον τῶν Ἑλλήνων.
- Ἐλεγα ψέματα, ὅταν μίλησα περὶ τῆς ἱστορικῆς βίας τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὅταν βρῆκα χρόνο ἀργότερα, ἔγραψα ἕνα γράμμα πρὸς τοὺς χριστιανοὺς αὐτοὺς ἀπολογητὲς, ποὺ ἐναντιώθηκαν, ὅχι σὰν Ἕλληνες ἀλλὰ ὡς βάρβαροι ἐναντίον μου. Ἐφ' ὅσον ἀμφισβητοῦσαν τὴ γνησιότητα τῶν ἐλληνικῶν, ρωμαϊκῶν καὶ βυζαντινῶν ἱστορικῶν πηγῶν, ποὺ ἀκράδαντα καὶ ἀναμφισβήτητα ἀνέφεραν καὶ τεκμηρίωναν μακραίωνες διώξεις κατὰ τῶν Ἑλλήνων (καὶ ἄλλων μὴ χριστιανικῶν λαῶν), ἀποφάσισα νὰ τοὺς φέρω πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὴ γνησιότητα τῆς Βίβλου τους, αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ κειμήλιου τῶν Ἑβραίων, ποὺ δῆθεν ξεχειλίζει ἀπὸ ἀγάπη.

Ἀποφάσισα νὰ παρουσιάσω σὲ αὐτοὺς τοὺς χριστιανοὺς ἀπολογητὲς τὴν ὡμὴ βία τῶν βιβλικῶν κειμένων στὴν ἀπλούστατη Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, πρωτίτως γιὰ νὰ καταλάβουν τί διαβάζουν καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰ νὰ ἀποδείξω, ὅτι γνωρίζω ἀρκετὰ περὶ τῆς χριστιανικῆς θεολογίας, διότι οἱ γνώσεις μου προέρχονται κατὰ κύριο λόγο ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν αὐθεντικῶν χριστιανικῶν πηγῶν, ποὺ βρίθουν ἀσύλληπτης στὸν νοῦ βίας, ἀκριβῶς ὅπως τὴν περιγράφει ἡ Ἱστορία ὅλων τῶν ἐκχριστιανισμένων λαῶν, μηδενὸς ἐξαιρουμένου. Παρέθεσα δὲ τὸ ἐλάχιστο, μία μικρὴ γεύση μόνο τῆς βιβλικῆς μου γνώσης, ποὺ κάλλιστα ἐπαληθεύει τὶς ἱστορικὲς πηγὲς τῶν Ἑλλήνων περὶ τῆς βίαιης ἐξάπλωσης τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Εἶναι γελοῖο οἱ χριστιανοὶ ἀπολογητὲς νὰ ἐπιμένουν μὲ παιδαριῶδες πείσμα, ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή δὲν βρίθκει ἀνοσιουργημάτων. Ἡ Ἱστορία τῶν ἐκχριστιανισμένων λαῶν μιλάει γιὰ ἀπαράμιλλες βιαιότητες τοῦ δόγματος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐναντίον τους, καὶ ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη ὑποστηρίζουν ἀδιαμφισβήτητα τὶς κτηνωδίες τοῦ χριστιανικοῦ προσηλυτισμοῦ.

Ἡ διαφωνία τους εἶναι παράλογη.

Μὲ τιμὴ
Προμηθέα

Ἡ Προμηθεΐα.

ΜΙΑ ΕΛΕΓΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΓΙΑ ΤΟ «ΚΡΕΟΥΡΓΕΙΟ» ΤΗΣ ΣΚΥΘΟΠΟΛΗΣ

Προμηθέα, ἡ Ἑλληνοαμερικανίδα τῶν 16 ἐτῶν, ποὺ τάραξε τὸν βοῦρκο τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ Κατεστημένου τοῦ Σικάγου στὶς 28 Ἰανουαρίου 2007 (βλ. «Δ», τ. 301, 302), τὸ «παιδί-θαῦμα» τῶν ἀμερικανικῶν πανεπιστημίων, μᾶς ἔστειλε πρὶν ἀπὸ 20 ἡμέρες τὸ ποίημα «Ῥδὴ στοὺς Ἑλλήνες, τοὺς μαρτυρήσαντες στὴ Σκυθόπολη, τὸ μέγα χριστιανικὸ σφαγεῖο», σημειώνοντας στὴν ἐπιστολὴ της πρὸς τὸν ἐκδότη τοῦ περιοδικοῦ «Δαυλός», ὅτι «πιστεύει ὅτι ἡ μάχη ποὺ πρέπει νὰ δοθῇ, πρέπει νὰ σκοπεύῃ στὴν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὰ κτηνώδη καὶ ὑπουλά δεσμὰ τῆς θεοκρατίας, τοῦ πλέον θανάσιμου ἐχθροῦ τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους.»

Ὑπενθυμίζουμε, ὅτι ὁ λόγος ποὺ ἐξεφώνησε στὸ Σικάγο εἶχε ὡς θέμα τοὺς κατατρεγμένους καὶ τὶς σφαγές τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, τὴν στιγμή δὲ ποὺ ἐπενέβησαν διάφοροι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ ἄνδρες τῆς στέρεσαν τὸν λόγο κατεβάζοντάς την ἐν μέσῳ ὕβρεων ἀπὸ τὸ βῆμα, ἀναφερόταν ἀκριβῶς στὸ «σφαγεῖον» τῆς Σκυθοπόλεως, ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ ὁ Ἑμμ. Ροΐδης (βλ. «Δ», τ. 258).

Ῥδὴ στοὺς Ἑλλήνες, τοὺς μαρτυρήσαντες στὴ Σκυθόπολη, τὸ μέγα χριστιανικὸ σφαγεῖο

Μπῆκα στοῦ ὄφεως τὴν φωλιά,
μέσ' στῆς ἐρήμου τὴν φωτιά,
στοῦ ὕβριστῆ θεοῦ καὶ ἡγέτῃ τὴν καρδιά,
ποὺ ὁ δόλος ἀτιμάζει!
Καὶ οἱ τάφοι ἐκεῖ στὰ σκοτεινά - ποῦ Ἥλιος ποτὲ
δὲν ἀνατέλλει!
Ἀμπαρωμένοι σφαλιστὰ
στὶς πύρινες γλῶσσες τοῦ φονιά!
Λίθοι μουγκοὶ κυκλώπεια скаλιά!
Κάτω ὁδηγοῦν, στῆς γῆς τὰ ἅγια ἄδута!
Σιωπὴ δακρύων, οἱ τάφοι κολοσσοί,

φαντάσματα ἀμυδρὰ μέσα, ὠκεανοί!
Μὲ τὸ σπαθὶ ζωσμένο ἀπὸ τὴν μιά, δριμύ!
Τὴν δᾶδα τοῦ Ἀπόλλωνα ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐπτά-
πτυχη!
Τὸν Ἥλιο σφράγισμα μέσ' στὴν ψυχὴ,
καὶ τύμπανο κορύβαντος πολεμιστῆ-φύλακα
πάνω στὴν καρδιά!
Ψάχνω μέσα στὰ μπαούλα τοῦ φονιά,
νὰ βρῶ τοῦ γένους τὴν φωτιά - δᾶδα προμή-
θεια,
κειμήλια Ἑλλήνων ἱερά!

Κλειδιά χαμένα!
 Πίνω τῆς λήθης τὰ ἀλμυρὰ νερά - δάκρυα αἰώ-
 νων σκοτεινῶν
 στὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων ποτισμένων,
 Καὶ βρίσκω ἐκεῖ θαμμένα τὰ κλειδιά,
 μέσα στὰ βιβλία τὰ παλαιά - τόμους χρυσοῦς!
 Στὴν μοῦχλα σκεπασμένους!
 Βιβλία σωροί, σωροὶ πολλοὶ στὶς στάχτες σω-
 ριασμένοι,
 Βορὰ σκωλήκων, στίχοι ἱεροί!
 Ἀπάριθμες ἀθάνατες φωνές!
 Ἀόρατες βαθειὲς πληγές
 μέσ' στὰ πυρὰ χαμένες!
 Στοίβες ἀνάριθμων βιβλίων πιὰ χαμένες,
 ἀπὸ δειλὲς καρδιὲς τοῦ Ἰορδάνη τὰ νερὰ
 καὶ στῆς ἐρήμου τὴν φωτιά,
 στὸν φθόνον καὶ στὸ μῖσος βαφτισμένες!
 Μὲ ραγισμένη τὴν καρδιά,
 μάτια μὲ δάκρυα ματωμένα,
 Τὰ παίρνω, ἓνα, ἓνα, τρυφερά,
 ἀπ' τὴν φθορὰ ποὺ ἐκάθονταν αἰῶνες ξεχα-
 σμένα,
 Βιβλία πληγές, βιβλία τοῦ γένους ρημαγμένα!
 Ἀξέχαστες ἑλληνικὲς ψυχές!
 Βιβλία ἀγαπημένα!
 Στὰ δάκτυλά μου ἐπτάχρυσες χορδές!
 Στὰ μάτια μου ὀμηρικὲς αὐγές!
 Κάθε γραμμὴ ποὺ ἐδιάβαζα,
 ἀνοίγε κι ἓνας τάφος,
 καὶ μέσα του ἔβλεπα ἐμέ!
 Σῶμα χωρὶς τὴν κεφαλὴ,
 ἀρχαῖο ναὸ χωρὶς σκεπή!
 Σῶμα ἀκρωτηριασμένο,
 γ' Ἀπόλλωνα κίονα κομματιασμένο,
 ἄγαλμα θεϊκό,
 σπασμένο, Δωδώνης σύμβολο θρυμματισμέ-
 νο!
 Σῶμα γδαρμένο ἐλεεινά,
 Βασάνων μνήμα βιασμένο,
 ξεγύμνωτος βωμός-παρθένα ἱερά!
 Ὅλα, μὰ ὅλα, ἐρήμου βλαστημιά!
 Παιδιά, παιδιά, πολλὰ παιδιά,
 γυαλιὰ σπασμένα,
 ἄγνοι καρποί,
 λαμπάδες τῶν ἱερῶν!
 Ἄθνη, στὴν ἔρημον τοῦ Μωϋσῆ χαμένα,
 τοῦ Σύμπαντος ἀγέλαστα παιδιά - Ἑλλήνων
 παῖδες ὁμορφοί,

ἀστέρια παγωμένα!
 Πλήθη γονιῶν-ἀνδρῶν,
 καλῶν σωφρόνων γυναικῶν,
 Ἕλιοι κι' αὐτοὶ θρυμματισμένοι,
 στὸ μέτωπό τους βλῆμα ὁ ἄθεος σταυρός,
 τάματα ὅλοι τους εἰς τῆς ἐρήμου τὴν ὀργή,
 εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ σωτῆρος καταδικασμένοι,
 στοὺς κόκκινους τοῦ ποταμοῦ,
 τὸ αἷμα τους χύνεται σπονδή,
 Ὁ φθονερὸς θεὸς τους νὰ τὸ πιῇ!
 Ἀγνὸς βρωτός,
 βέβηλων ὀρνέων σφαγή,
 ἔρημα τὰ πανάρχαια Ἑλλήνων τὰ τεμένη!
 Ἔτρεμες σὰν λαφίνα στὰ βάθη μου, ψυχὴ,
 μικρὴ αὐγή, στὸ ἔλεος τοῦ θηρευτῆ σου - θῦμα
 παρθένα Ἀρτέμιδα - ἀθώα ὀρμή!
 Καὶ οἱ κραυγές σου- γίγαντες λυγμοί- τιπάνιες
 βροντές,
 τοῦ παλλομένου αἰθέρος ἐτάραξαν τὴν σιγὴν-
 τοῦ Σύμπαντος τὴν παμμήτηρα-ἀθάνατη Εὐρυ-
 νόμη!
 Ξεσκίσθηκαν τὰ λοίσθια,
 τῆς λήθης τὰ δεσμά,
 ἱμάτια πορφυρά!
 Ἀνοίγοντας ὀλύμπια πληγὴ κατάκαρδα,
 τοῦ Σύμπαντος τὴν αὖρα-θεία μνήμη,
 ψυχὴ μου, ἔρμη Μνημοσύνη!
 Καὶ δόνησαν τὴν ἄρρητη ἀρχή,
 νὰ ῥθῇ ἀσπίδα σου- φῶς ἰλαρόν-
 ὦ! Νέμεση θεά-σφόδρα δικαιοσύνη!
 Κατέβαινα, κατέβαινα, βαθύτερα στὰ ἔγκατα
 τῆς Γῆς,
 μορφὴ χλωμή, ἔρημη ὑπαρξὴ καὶ βιασμένη,
 σὰν λυγαριὰ σπασμένη.
 Καὶ κάτω ἐκεῖ, στὰ ἄδυτα τῆς Γῆς,
 ὅπου τοῦ Ἥφαίστου ἡ φωτιά
 Καβεῖρια βροχή-
 Τιτᾶνα φοβερή-
 μάτι αἰώνια ἀνοιχτό,
 Ὅνειρο τρομερὸ
 πάνω στὴν ὥρα γνέθει' τῆς καταιγίδας κεραυ-
 νό,
 τοῦ Ἥλιου ὄραμα κρυφό,
 τοῦ Ἀπόλλωνος βέλος χολό-
 σφοδρὸς ἰὸς ὠναξ νεκρός,
 κάτω νὰ πέσῃ!
 Ἡ ἁμαρτία τοῦ φονιᾶ
 -ἐλεεινὴ τροφή-

στὸν τάρταρο τὴν ἄρπυια νὰ θρέψῃ!
 Ἕλληνας γηγενὲς ἐλεύθερος-
 τὸ φῶς στὴ Γῆ πάλι νὰ ἐπιστρέψῃ!
 Ἐκεῖ ποὺ οἱ τάφοι τέλειωσαν,
 ἄκουσα μία φωνή,
 Βαρεῖα φωνή,
 καὶ θλιβερή,
 τῆς Γαίας θεᾶς ἡφραίστεια βοή:
 «ψυχὴ ποὺ ἔζησες στοὺς δρόμους τῶν δακρύ-
 ων,
 τῶν διώξεων, τῶν βασανιστηρίων,
 αἰῶνιες ζωές!
 Παιδί μου, σπλάχνο μου!
 Στὸν δρόμο τῶν δακρύων, πάλι γιατί βάδισες;
 Τοὺς τάφους διώξεων καὶ βασανιστηρίων γιατί
 ἄνοιξες;
 ὦ! τί ζητᾷς ἐδῶ ἀέναν ψυχί,
 μέσα στὰ σπλάχνα μου τὰ αἱματοκυλισμένα;
 ὦ! τρισκαταραμμένη ἐγώ-μήτηρ θεά!
 Πὰ πάντα νὰ θρηνῶ τὰ ἡλιόθρεφτα παιδιά μου
 τὰ χαμένα!
 στοὺς κόρφους μου πληγὲς αἰῶνια νὰ κρατῶ,
 ψυχὲς ἀμέτρητες, ψυχὲς ἀδικημένες!
 Μὴν ἔχοντας τῆς λήθης τὸ νερό-
 καμὸς μου ἀμάραντος, νὰ τὶς παρηγορῶ!
 ὦ! τί ζητᾷς ἐδῶ ἀέναν ψυχί,
 κόρη τῆς Δήμητρας, παρθένε,
 ὅπου θρηνοῦν ὡσὰν καὶ σέ,
 ἀδελφικὲς ψυχές, ἀμέτρητες, ἀδικημένες!
 Γυρεύεις τί; ἀέναν ψυχί!
 Σὰν Περσεφόνη ἔρχεσαι,
 χλωμὴ μορφή,
 τῆς Δήμητρας θεᾶς,
 κόρη σεμνή,
 γυρεύεις τί; τῆς μίλψα μὲ ἀναφυλλητά!
 Πνοή σου εἶμαι,
 Γαῖα θεά-παμμήτηρ, δημιουργὲ γλυκειά,
 τέκνο Ἑλλήνων εἰμὶ τὸ ἀρχαῖο!
 Στὸ φῶς ζητῶ πάλι νὰ δῶ,
 μητέρα γόνο, κι ἀδελφό,
 μνηστήρα, δάσκαλο καὶ ἱερέα!
 Τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων σοῦ ζητῶ,
 τῆς λήθης σοῦ ἔφερα νερό,
 Μητρίδα γαῖα!»
 Ἀνέβα ἀέναν ψυχί,
 Τὸν Γολγοθᾶ, ποὺ σ' ἔφερε ἐδῶ κάτω,
 ἀνέβα πάλι, μὴν ἄργεις!
 Νά! πᾶρε ἀσπίδα τὴν φωτιά-ἡφραίστειο τῆς θεῖ-

Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ τεύχους 258 τοῦ «Δ», ὅπου
 ἀποκαλύφθηκε ἡ ἀνεπανάληπτη θηριωδία,
 τῆς γενοκτονίας τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τοὺς χρι-
 στιανοὺς στὸ πρῶτο «Αουσβίτς» τῆς Ἱστορί-
 ας, στὸ «σφαγεῖο» τῆς Σκυθόπολης.

κῆς μου ὀργῆς,
 ποὺ καίει στὰ σωθικά μου!
 Πάρε γιὰ δόρυ τὸν σεισμό-ἀκόντιο δριμύστην
 ἀχανὴ ματιά μου,
 Πάρε γιὰ δύναμη τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς
 μου,
 ὅπου δονεῖ ἀέναν ἡ δική μου ἀρχή!
 Πάρε τὰ δάκρυά μου,
 ποὺ θάλασσες γίνονται ζωῆς!
 Ἀθάνατο νερὸ νὰ πιῇς!
 Ἑλλήνων θρέμμα,
 γενναῖα ἀτρόμητη μορφή!
 Σὰν λέαινα πῆγαινε στὴν μάχη νὰ ριχτῇς!
 Στοῦ Ἑλλήνα τὸν Γολγοθᾶ,
 τὸν ὀφιώδη ὕβριστή,
 γιὰ πόλεμο ἔτοιμο θὰ βρῇς!
 Μόνη ἐσύ, τοῦ Σύμπαντος ὁρμή!
 Πολλοὶ αὐτοὶ σ' ἓνα κορμί!

Κοίτα μ' ὀρθάνοικτη ψυχή-φάρος στὰ μάτια
 σου ἡ μνημοσύνη!
 Ἐκεῖ, στὸ σκότος τοῦ φονιά,
 τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων,
 ποὺ ζητᾶς, θὰ βρῇς!»
 Φωτιὰ σφοδρὴ ἄναψε μέσ' στὴν καρδιά,
 Τὴν Γαῖα φίλησα γλυκά,
 κι ἀνέβηκα τὸν Γολγοθᾶ,
 ἄφοβη λέαινα,
 μέσα στοῦ ὄφεως τὴν φωλιά.
 Καὶ εἰς τὸ σκότος τὸ βαθύ,
 σάλεμα ἄκουσα στῶν τάφων μέσα τὴν σιγή!
 Σὰν Ἥλιος ἔλαμψε ἡ θεία Μνημοσύνη-μιὰ ὅπτα-
 σία αἰνίγμα,
 ποὺ ἐτάραξε τὰ στήθη μου βαθιά!
 Καθὼς μπροστά μου ἐκεῖ,
 Μέσα στοῦ λάκκου τὸ βαθύ γρανίτη μαῦρο
 καὶ ὕγρό,
 χῶμα χωρὶς χορτάρι,
 γέροι πανάρχαιοι ἐστέκοντο,
 δώδεκα, τὸ πολὺ,
 ἀδύναμη πνοὴ ἥρωική,
 ὁ εἷς δίπλα στὸν ἄλλον!
 Τῆς Σίβυλλας κραυγὴ κάθε ψυχῇ!
 Αἰώνιοι στὰ γηραιά,
 Στήθη ταλαίπωρα καὶ μαραμμένα,
 χωρὶς φωνή!
 Κοιτώντας με
 μὲ μάτια πονεμένα!
 Μάτια, βαθιά στὶς κόγχες τραβηγμένα,
 κάτω ἀπὸ γυάλινα νερά-δάκρυα αἰώνων ξε-
 χασμένα!
 Ἥλιοι θολοὶ στής νύχτας τ' ἄπειρο,
 Ὀνειρα παγωμένα!
 Καὶ μπρὸς στὰ στήθη τους γυμνά,
 ἀπὸ τὸ γῆρας ξεραμένα,
 κοντὰ εἰς τὴν καρδιά,
 καθεὶς κρατοῦσε νεογνό, σὲ ἄσπρη πάντα τυ-
 λιγμένο,
 ἄστρο ἀγνό, ὄνειρο φαιινό,
 καὶ ἀραχνιασμένοι!
 καὶ τὰ μαρὰ ἡσυχάζανε,
 σὰν Ἥλιοι σὲ δεσμά,
 καὶ μήτε σάλευαν αὐτά,
 μήτε οἱ γέροντες ποὺ τὰ κρατοῦσαν,
 καὶ ὅλοι τους μὲ κοίταζαν,
 σὰν κάτι νὰ ζητοῦσαν!
 Οἱ γέρικοι ὀφθαλμοὶ

AMMIANUS MARCELLINUS

WITH AN ENGLISH TRANSLATION BY
 JOHN C. ROLFE
 PH.D., LITT.D.
 UNIVERSITY OF PENNSYLVANIA

IN THREE VOLUMES

I

LONDON
 WILLIAM HEINEMANN LTD
 CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS
 HARVARD UNIVERSITY PRESS
 MCMCLVI

**Ἐξώφυλλο ἐκδόσεως τοῦ Ἀμμιανοῦ Μαρ-
 κελλίνου, ὅπου οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν ἐπὶ
 20 χρόνια διαρκέσασα γενοκτονία τοῦ Ἑλ-
 ληνικοῦ ἔθνους στὰ «σφαγεῖα» τῆς Σκυ-
 θόπολης.**

σὰν σίβυλλες πληγές,
 λὲς καὶ πενθοφοροῦσαν!
 Καὶ εἶδα μέσ' στὰ μάτια τους τὰ τεθλιμμένα
 ἐσὲ πατρίδα μου γλυκειά,
 ἔρημη Ἑλλήνων γενεά-μπτέρα γόνο καὶ ἀδελ-
 φό,
 μνηστή, διδάσκαλο, καὶ ἱερέα-τὸ γένος τῶν
 Ἑλλήνων,
 ποὺ ζητοῦσα, εἶχα βρεῖ,
 καὶ ἐννόησα τὴν μαρτυρία τους,
 τὴν σιωπηλὴ πῶς, λίγοι ἦταν πιά αὐτοί,
 πρόγονοι ξεχασμένοι!
 Σβησμένη ἡ ἱστορία τους,
 καὶ περιγελασμένη!
 Τὸ φῶς ποὺ τοὺς ἐγέννησε,
 σπίθα σχεδὸν σβησμένη!
 Ἑλλάδα μου, πατρίδα μου σὲ θάνατο ταγμένη,
 φωνὴ βουβή, προγόνων θῆκες,
 προδομένη!
 Πόσο σ' ἀγαπῶ!

Νὰ ἀμυνθῶ ὠρκίσθηκα
 τὴν ἅγια Μνημοσύνη,
 καὶ στὰ αἰώνια γηρατεία τους,
 τοὺς νόμους τοὺς πανάρχαιους,
 τὴν αἴγλη, τὴν φωτιά τους!
 Καὶ στὰ μικρὰ ποὺ λούφαζαν στὰ στήθη τὰ γυ-
 μνά τους,
 στὰ βρέφη τὰ ἀγέννητα,
 τὴν μέλλουσα γενιά τους.
 Ὁρκίσθηκα νὰ ἀμυνθῶ!
 «Νέων τε πατρῶων ἔθνη ἔθγκάς τε προγόνων-
 νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών!»
 Στὰ μέσα τῆς σπηλιᾶς,
 ὁ ὄφις μπῆκε ξαφνικά,
 ντυμένος μεσ' στὰ μαῦρα,
 Φθόνος βρυχώμενος, ἀνθρώπινη μορφή,
 μὰ καὶ σκιὰ συνάμα!
 Παίρνω ἀσπίδα τὴν φωτιά-ἡφαίστειο τῆς Γαί-
 ας!
 Παίρνω τὸ δόρυ τὸ μακρύ-σεισμὸ τῆς Γῆς δρι-
 μύ!
 Παίρνω τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς της-τὴν παν-
 τοδύναμη κραυγή!
 Καὶ ἀφ' ἑλουσα τὴν κεφαλὴ στὰ δάκρυά της- θά-
 λασσα ἀλμυρὴ-ἀθάνατη ζωή!
 Σὰν λέαινα ὥρμησα στὴν μάχη τὴν σκληρή,
 Τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων ν' ἀμυνθῶ!
 Ἑλλάδα μου, πατρίδα μου,

Ἐσὲ νὰ ξαναδῶ,
 Γένος πανέμορφο,
 θεῶν καμάρι!
 Ἥλιο λαμπρὸ καὶ πάλι!
 Ἑλλάδα μου, πατρίδα μου!
 Πόσο σ' ἀγαπῶ! Ἀνάποδα ἐγύρισε ὁ ντου-
 νιάς!
 Στοῦ Ἥλιου τ' ὄραμα κρυφό-τ' ἀστέρια σπεύσα-
 νε κάτω νὰ ῥθοῦνε,
 στὴν μάχη Σύμπαντος πολεμιστὲς νὰ μποῦνε!
 Ἡ καταιγίδα κεραυνὸς πίσω στὴν Γῆ!
 Μάρτυρες αὐτοί, καὶ ὀπλαρχηγοί!
 Καὶ ἡ Γαῖα-πιτὰνα φοβερή-μάτι αἰώνια ἀνοιχτό,
 διάπλατα ἄνοιξε τὰ σωθικά της,
 καὶ τοῦ Ἡφαίστου ἡ φωτιά -καβεῖρία βροχή-ἀπὸ
 τὰ ἄδυστα τῆς Γῆς
 ἔμπηξε μέσα στὴν σπηλιά,
 σὰν μούγκρισμα, βρασμὸς, φωτιά!
 Καὶ ἦταν ἡ μάχη τρομερή,
 οἱ Κάβειροι στὸ πλάι μου,
 κι ὁ Ἥλιος κι ἡ βροντή!
 Οὐράνιοι ὁδηγοί!
 Μὲ τὸ σπαθὶ δριμύ,
 Πληγὲς τοῦ ἄνοιγα τοῦ ὕβριστῆ,
 πολλές, κι ἀπανωτές,
 καὶ μάτωνε μαζί μ' αὐτὸν καὶ τὸ δικό μου τὸ
 κορμί!
 Ἀπ' τὸ δικό μου τὸ σπαθὶ θυσία γινόμενον ἰε-

✂

ΝΕΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ☐

ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ☐

Ἑτήσια Ἑλλάδος **Κανονική:** 53 € ☐
Ἑτήσια Ἑλλάδος **Φοιτητική:** 43 € ☐
Ἑτήσια **Ἐξωτερικῆ:** 80 € ☐

(ΟΝΟΜΑ)		(ΕΠΩΝΥΜΟ)	
(ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)		(Τ.Κ.)	(ΠΟΛΗ)
(ΧΩΡΑ)		(Τηλ.)	(E-mail)
Πληρωμὴ μὲ Πιστωτικὴ Κάρτα VISA ☐ MasterCard ☐			
ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΡΤΑΣ: _ _ _ _ _			
ΤΡΙΨΗΦΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (ἀναγράφεται στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας): _ _ _			
ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ: _ _ / _ _		Ὑπογραφή: _____	

Πληρωμὴ μὲ

Τραπεζ. Κατάθεση

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΛΛΑΔΟΣ

146/40417714

Ταχυδρομικὴ

Ἐπιταγὴ ΕΛΤΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΛΑΜΠΡΟΥ

POST RESTANTE

175 01

Π. ΦΑΛΗΡΟ

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ **ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ:** Περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθήνα
FAX: (+30) 210 3314997

ρή!
 Ἐκὰς βέβηλε! ἐκάς! ἐφώναξα μὲ ὀρμῇ!
 Καὶ τὸν σημάδεψα βλῆμα μοιραῖο,
 πάνω στὴν κεφαλῇ, μὲ τοῦ Ἀπόλλωνος βέλος
 κωλό,
 σφοδρὸς ἰὸς ὤναξ νεκρὸς, κάτω νὰ πέσῃ!
 Ἡ ἁμαρτία τοῦ φοινῶ-ἐλεεινὴ τροφή- στὸν τάρ-
 ταρο τὴν ἄρπυια νὰ θρέψῃ!
 Καὶ φώναξε μὲ τοῦ θανάτου τὴν στερνὴ φωνή,
 ἔρμαιο πιά τῆς θείας δίκης,
 ὁ βέβηλος φοινῶς: «καὶ ἄλλοι ἔρχονται πολλοὶ
 ὡσὰν ἐμένα, πρὶ ἰσχυροί!
 Κοίτα, εἶναι ἐδῶ! δὲν θὰ ξεφύγῃς ἀπ' αὐτοῦς,
 ὅπως ἐξέφυγες ἀπὸ ἐμένα!» καὶ ἔπειτα χάθη-
 κε,
 μέσα στὸν τάρταρο-στὰ ἄδυτα τῆς Γῆς,
 ὅπου τοῦ Ἡφαίστου ἡ φωτιὰ -καβείρια βροχή-
 Τιπᾶνα φοβερή- μάπαι αἰώνια ἀνοιχτό,
 ὄνειρο τρομερὸ πάνω στὴν ὥρα γνέθει τῆς
 καταιγίδας κεραυνό,
 τοῦ Ἥλιου ὄραμα κρυφό, τοῦ Ἀπόλλωνος βέ-
 λος κωλό!
 Καὶ ἔπειτα ἔπασσε σιγῇ!
 Σὰν ὄνειρο γλυκό, ὡσὰν στοργή!
 Κάτω στὸ ἔδαφος ἐγώ!
 Σίβυλλα πληγωμένη,
 Πλημμύρα μέσα στὸ αἶμα!
 Ἀδύναμη νὰ σπκωθῶ,

κοίταξα γύρω μου νὰ δῶ!
 Μὰ ὁ ἐχθρὸς, ποῦ μοῦ ἔλεγε ὁ ὕβριστῆς -ἡ δό-
 λια του γενιά- δὲν ἦταν πουθενά!
 Ἡ πάλιν ἐτέλειωσε παντοτινά!
 Κοίταξα πρὸς τοὺς γέροντες-ἀρχαῖοι πρόγο-
 νοί μου!
 Καὶ τὰ λευκά τους νεογνά- τὸ μέλλον μου λαμ-
 πρό!
 Ἑλλάδα μου, πατρίδα μου,
 πόσο σ' ἀγαπῶ!
 Γιὰ σᾶς πολέμησα!
 Γιὰ σᾶς πονῶ!
 Καὶ τοὺς μιλῶ!
 Τοῦ Ἥλιου τ' ὄραμα κρυφό!
 Πυθία ἐλεύθερη!
 Τὸν πύθιο χρησμό: «μέσα σὲ σᾶς θὰ ξαναγεν-
 νηθῶ!
 Ὡ! γέροντα-Ἑλλῆνα γόνε!
 ἐσὺ καὶ πάλι ἡ ψυχὴ μου!
 Ὡ! βρέφος πάνλευκο ἀγνό-ἐσὺ τὸ νέο τὸ κορ-
 μί μου!»
 Μὲ ὁμίχλη ἔλουσαν τὰ μάτια μου,
 τὰ δάκρυα τῆς Γῆς - τ' ἀθάνατο νερό-ποῦ θάλασ-
 σες γίνονται ζωῆς!
 Ἡ Νέμεση θεά-σφοδρὰ δικαιοσύνη!
 Ἀσπίδα μου- φῶς ἰλαρὸν καὶ λυτρωτῆς!

Προμηθεά

ΠΑΡΑΓΕΛΙΑ ΕΤΗΣΙΩΝ ΤΟΜΩΝ & ΤΕΥΧΩΝ

ΔΑΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΙ ΔΑΥΛΟΥ 58 €

_____ (ΟΝΟΜΑ) _____ (ΕΠΩΝΥΜΟ)

_____ (ΑΝΑΓΡΑΨΤΕ ΕΤΟΣ)

_____ (ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)

ΤΕΥΧΗ ΔΑΥΛΟΥ 6 €

_____ (Τ.Κ.) _____ (ΠΟΛΗ)

_____ (ΑΝΑΓΡΑΨΤΕ ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ)

_____ (ΧΩΡΑ)

_____ (Τηλ.)

Οἱ τιμὲς ἐπιβαρύνονται μὲ κόστος ταχυδρόμησης μέσω ΕΛΤΑ, ποῦ γιὰ ἀποστολὲς ἐντὸς Ἑλλάδος εἶναι 2,80 €.

Πιστωτικὴ Κάρτα

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΡΤΑΣ: _____

VISA ☐

ΤΡΙΨΗΦΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (ἀναγράφεται στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας): _____

MasterCard ☐

ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ: ____/____/____ ΥΠΟΓΡΑΦΗ: _____

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ: Περιοδικό «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθήνα FAX: (+30) 210 3314997

ΟΙ ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΕΣ ΑΦΗΣ «ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ»

Ἀπὸ καθολικὲς καλόγριες καὶ ἱερεῖς ἀρχαίων ναῶν

Ὁ «Ἅγιο Φῶς» δὲν ἦταν πρωτότυπη ιδέα τῶν ὀρθοδόξων ρωμίων ἱεραρχῶν. Ὑπάρχουν ἀναφορὲς προγενέστερων ἀφῶν «Ἀγίων Φώτων» ἀπὸ καθολικὲς καλόγριες στὴ Γαλλία, ἀλλὰ κι ἀπὸ ἱερεῖς ἀρχαίων ναῶν, ποὺ πλούτιζαν μετερχόμενοι παρόμοιων πρακτικῶν.

Τὸ «Ἅγιο Φῶς» τῆς ἁγίας Ραδεγόνδης

Ἡ Ραδεγόνδη, σύζυγος τοῦ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας Κλοταίρου, ἁγία τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔκτισε τὸ 569 μ.Χ. στὴν πόλη Πικταῦιο (Poitiers) μοναστήρι καλογριῶν, στὸ ὁποῖο καὶ μόνασε. Ἐπιθυμοῦσα νὰ καταστήσῃ τὸ μοναστήρι ἀξιосέβαστο, τὸ στόλισε μὲ πολλὰ τεμάχια πτωμάτων ἁγίων (λείψανα), μετακομισμένα ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Ἀπὸ τὸν τότε αὐτοκράτορα Ἰουστίνου ἔλαβε δῶρο μέρος τοῦ τιμίου ξύλου. Δὲν ἀρκέστηκε ὅμως σὲ αὐτὰ ἡ Ραδεγόνδη, ἀλλὰ θέλησε νὰ γίνωνται καὶ θαύματα στὸ μοναστήρι τῆς. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ ἦταν τὸ «Ἅγιο Φῶς», τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν ἄναβε Μ. Σάββατο ἀλλὰ Μ. Παρασκευή.

Παρόμοιο μὲ τὸ «θαῦμα τοῦ Ἁγίου Φωτός» γινόταν, ὄχι στὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ ὀρθόδοξους πατριάρχες, οὔτε τὸ Μ. Σάββατο, ἀλλὰ ἀπὸ καθολικὲς καλόγριες κατὰ τὴ Μ. Παρασκευὴ σὲ μοναστήρι τῆς Γαλλίας, ὅστερα ἀπὸ ιδέα τῆς εἰκονιζόμενης -μὲ τὸ δικό της «Ἅγιο Φῶς» ἁγίας Ραδεγόνδης, ὅταν «οὐδὲ τὸνομα ἀκόμη τοῦ Ἁγίου Φωτός ἐγνωρίζετο εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ οὐδ' εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν». («Διάλογος περὶ τοῦ Ἁγίου Φωτός», ἀπὸ τὰ «Ἄπαντα» τοῦ Ἀδ. Κοραῆ τοῦ Γ. Βαλέτα, ἐκδόσεις «Λωρικόζ».)

«Άγιο Φῶς» σὲ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης

κόμη παλαιότερη μηχανουργία τοῦ Ἁγίου Φωτὸς διασφύζεται ἀπὸ τὸν Ρωμαῖο ἱστορικὸ τοῦ ε' αἰ. μ.Χ. Ζώσιμος. (Ὁ Ζώσιμος ὑποστήριξε, ὅτι ἡ παρακμὴ τῆς αὐτοκρατορίας ἦλθε λόγῳ τιμωρίας τῶν θεῶν, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἐγκατέλειψαν τὴν ἀρχαία ἐθνικὴ θρησκεία.) Στὸ Πρῶτο Βιβλίον (κεφ. 58) τῆς «Νέας Ἱστορίας» τοῦ ὁ Ζώσιμος ἱστορεῖ μὲ εὐλάβεια (ὡς ἐθνικὸς) φαινόμενο σὲ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης κοντὰ στὴν Ἡλιούπολη τῆς Συρίας, ὅπου ἐμφανίζοταν πῦρ στὸν ἀέρα, πότε σφαιροειδές, πότε δὲ σὲ σχῆμα λαμπάδας. Ἀναφέρει ἐπίσης, ὅτι οἱ ἱερεῖς θησαύριζαν μὲ τὸ χρυσάφι, τὸ ἀσήμι καὶ τὰ ὑφάσματα, ποὺ ἔφερναν οἱ ἐπισκέπτες τοῦ ναοῦ. («Ἀφρακα χωρίον ἐστὶν μέσον Ἡλιουπόλεως τε καὶ Βύβλου, καθ' ὃ ναὸς Ἀφροδίτης Ἀφακίτιδος ἵδρυνται· τούτου πλησίον λίμνη τις ἐστὶν εἰκοκλίτη χειροποιήτῳ δεξαμενῇ κατὰ μὲν οὖν τὸ ἱερὸν καὶ τοὺς πλησιάζοντας τόπους πῦρ ἐπὶ τοῦ ἀέρος λαμπάδος ἢ σφαίρας φαίνεται δίκην, συνόδων ἐν τῷ τόπῳ χρόνοις τακτοῖς γινομένων, ὅπερ καὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἐφαίμετο χρόνων. Ἐν δὲ τῇ λίμνῃ εἰς τιμὴν τῆς θεᾶς δῶρα προσέφερον οἱ συνιόντες ἐκ τε χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πεποιημένα, καὶ ὑφάσματα μέντοι λίνου τε καὶ βύσσου καὶ ἄλλης ὕλης τιμιωτέρας.»)

«Άγιο Φῶς» σὲ ναοὺς τῆς Λυδίας

λλὰ καὶ ὁ Πανσανίας στα «Περὶ ἡγητικά» του (Βιβλ. 5, 27.5) κάνει λόγο γιὰ ναοὺς τῆς Λυδίας, ὅπου οἱ ἱερεῖς ἀναβαν τὰ ξύλα γιὰ τὶς θυσίαι μὲ ἀόρατο πῦρ. Ὑπῆρχε οἶκημα μὲ βωμὸ μὲ τέφρα, στὸ ὁποῖο, ἀφοῦ ἔβαζε ξύλα καὶ τιάρα στὸ κεφάλι, ἔμπαινε ὁ ἱερέας, κι ἀφοῦ ἔκανε ἐπίκληση στοὺς θεοὺς, ἀναβε χωρὶς χρῆση πυρὸς τὰ ξύλα μὲ περιφανῇ φλόγα. («Ἔστι γὰρ Λυδοῖς ἐπίκλησιν Περσικοῖς ἱερὰ ἐν τε Ἱεροκαίσαρεια καλουμένη πόλει καὶ ἐν Ὑπαίποις, ἐν ἑκατέρῳ δὲ τῶν ἱερῶν οἶκημά τε καὶ ἐν τῷ οἴκηματι ἐστὶν ἐπὶ βωμοῦ τέφρα· χρῶς δὲ οὐ κατὰ τέφραν ἐστὶν αὐτῇ τὴν ἄλλην. ἐσελθὼν δὲ ἐς τὸ οἶκημα ἀνὴρ μάγος καὶ ξύλα ἐπιφορήσας αὐτὰ ἐπὶ τὸν βωμὸν πρῶτα μὲν τιάραν ἐπέθετο ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, δευτέρα δὲ ἐπίκλησιν ὅτου δὴ θεῶν ἐπάδει βάρβαρα καὶ οὐδαμῶς συνετὰ Ἑλλήσιν ἐπάδει δὲ ἐπιλεγόμενος ἐκ βιβλίου ἀνεν τε δὴ πυρὸς ἀνάγκη πᾶσα ἀφθῆναι τὰ ξύλα καὶ περιφανῇ φλόγα ἐξ αὐτῶν ἐκλάμπει.»)

Ἀπὸ αὐτὲς τὶς μηχανουργίες τῶν ἱερέων μὲ τὶς ἀφ᾽ ἐς τῶν διαφορῶν «Ἁγίων Φώ-

“Σὲ ναὸ τῆς
Ἀφροδίτης
ἐμφανίζοταν πῦρ
στὸν ἀέρα, πότε
σφαιροειδές,
πότε δὲ σὲ
σχῆμα λαμπάδας.
Οἱ ἱερεῖς
θησαύριζαν μὲ τὸ
χρυσάφι, τὸ ἀσήμι
καὶ τὰ ὑφάσματα,
ποὺ ἔφερναν
οἱ ἐπισκέπτες
τοῦ ναοῦ.”
Ζώσιμος

Ὅρισμός τοῦ «θαύματος τοῦ Ἁγίου Φωτός»: Κάθε -γῆινο- χρόνο στίς 12 ἡ ὥρα τὸ πρῶτο Σάββατο μετὰ τὴν πρώτη πανσέληνο μετὰ τὴν γῆινη ἐαρινὴ ἰσημερία (Μ. Σάββατο) σὲ ἓνα ὑπόγειο κουβούκλιο μιᾶς πόλης (Ιερουσαλήμ) ἐνὸς μικροῦ πλανήτη (Γῆ), σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια ἡλιακὰ συστήματα, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἄπειρους γαλαξίες, ὁ δημιουργὸς -σύμφωνα μὲ τὴν χριστιανικὴ ἀντίληψη- τοῦ Σύμπαντος ἀνάβει ἓνα φῶς ἐνάντια στοὺς φυσικοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ἔχει θέσει.

Τὸ σύγχρονο κράτος τῆς ρωμιοσύνης μεταφέρει κάθε χρόνο μὲ εἰδικὴ πτήση ἀπὸ τὴν Ιερουσαλήμ στὴν Ἀθήνα λαμπάδα ἀναμμένη ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φῶς, τὴν ὁποία ὑποδέχεται καὶ τῆς ἀπονέμει τιμὲς ἀρχηγοῦ κράτους.

“Ὑπῆρχε οἶκημα μὲ βωμὸ
μὲ τέφρα, στὸ ὁποῖο,
ἀφοῦ ἔβαζε ξύλα καὶ
πάρρα στὸ κεφάλι, ἔμπαινε
ὁ ἱερέας, κι ἀφοῦ ἔκανε
ἐπὶ κληση στοὺς θεοὺς,
ἄναβε χωρὶς χρῆση πυρὸς
τὰ ξύλα μὲ περιφανῇ
φλόγα.”

Παυσανίας

των» θὰ κρατήσω τὸν παραπάνω χαρακτηρισμὸ τοῦ Παυσανία, πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ τεχνάσματα εἶναι «βάρβαρα καὶ οὐδαμῶς συνετὰ Ἑλληνισιν».

Παλαιότερες ἔρευνες τοῦ «Δαυλοῦ» γιὰ τὸ «Ἅγιο Φῶς»:

- Τ. Λαδᾶ: «Μιλᾷ στὸν “Δ” ἓνας ἀπομυθοποιητὴς τῶν ἱερουργιῶν καὶ τῶν θαυμάτων», τ. 277 ἢ <http://www.davlos.gr/pdf/18403.pdf>.
- Δ. Βάγια: «Ἡ μηχανουργία τοῦ «Ἁγίου Φωτός», τ. 292.
- Σ. Φλέκκα: «Ρωμιὸς πατριάρχης ἐφεῦρε τὸ Ἅγιο Φῶς», τ. 305.

Γιάννης Λάζαρης

Ἐκκλησίες, δρόμοι, διαμερίσματα, ἐσώκλειστοι χώροι στάθμευσης, δύο συνεδριακὰ κέντρα κ.λπ. κτίζονται αὐθαίρετα στὸ δάσος τοῦ Ἐλικῶνα ὑπὸ τὴς εὐλογίας τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου καὶ μὲ τὴν ἀνοχή ὅλων τῶν ὑπευθύνων φορέων τῆς Πολιτείας.

ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΕΡΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΒΟΙΩΤΙΑ

Ένα τεράστιο μοναστηριακό συγκρότημα
κτίζει αυθαίρετα ο κ. Ίερώνυμος στο δάσος του Έλικωνα

Μητρόπολη Θηβών-Λεβαδείας κατέλαβε σταδιακά μία μεγάλη έκταση του όρους Έλικωνα πλησίον σημαντικών αρχαιολογικών χώρων [Άσκλης, Κοιλιάδας Μουσών(*) κ.ά.]. Ο πρώην μητροπολίτης Θηβών και τώρα αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. Ίερώνυμος παρερμηνεύοντας τη νομοθεσία για την εκκλησιαστική περιουσία (νόμος Τρίτση) επέτρεψε την κατάληψη τεραστίων εκτάσεων πευκοδάσους γύρω από το νεοσυσταθέν μοναστήρι του Ζαγαρά ή Ευαγγελίστριας, χώρο που σύντομα εξελίχθηκε σε ένα τεράστιο μοναστηριακό συγκρότημα. Δίπλα του ανεγείρονται δύο τεράστια κτίσματα, τα οποία προαναγγέλλεται, ότι θα χρησιμοποιηθούν ως συνεδριακά κέντρα, μολονότι η Μητρόπολη διαθέτει ήδη στη Λιβαδειά σύγχρονο συνεδριακό κέντρο.

Όλα αυτά γίνονται χωρίς τίτλους ιδιοκτησίας ή πολεοδομικές άδειες μέσα σε δασικό χώρο ιδιαίτερου φυσικού κάλλους, ο οποίος σταδιακά υποβαθμίζεται με την άνοχη όλων των αρμοδίων φορέων του Κράτους (Τοπικής Αυτοδιοίκησης, Δασαρχείου, Πολεοδομίας, Αρχαιολογικής Υπηρεσίας κ.ά.), που λειτουργούν συμμορφωνόμενα και νομιμοποιώντας τις αυθαίρετες πράξεις της Εκκλησίας.

Ο «Μυστράς» του Έλικωνα

Πλησίον του χωριού Ευαγγελίστρια (Ζαγαράς) υπήρχε μόνο ένας μικρός βυζαντινός ναός, χαρακτηρισμένος από την Αρχαιολογική Υπηρεσία ως ιστορικό μνημείο. Αυτόματως ο περιβάλλων χώρος σε ακτίνα χιλίων μέτρων θεωρείται ως ζώνη προστασίας του εκάστοτε μνημείου. Στην «Ιστορία των Θηβών» του Γεωργίου Τσεβά, γραμμένη το 1928, ο συγγραφέας αναφέρεται με λεπτομέρειες στα μοναστήρια της Βοιωτίας. Παρ' όλο που

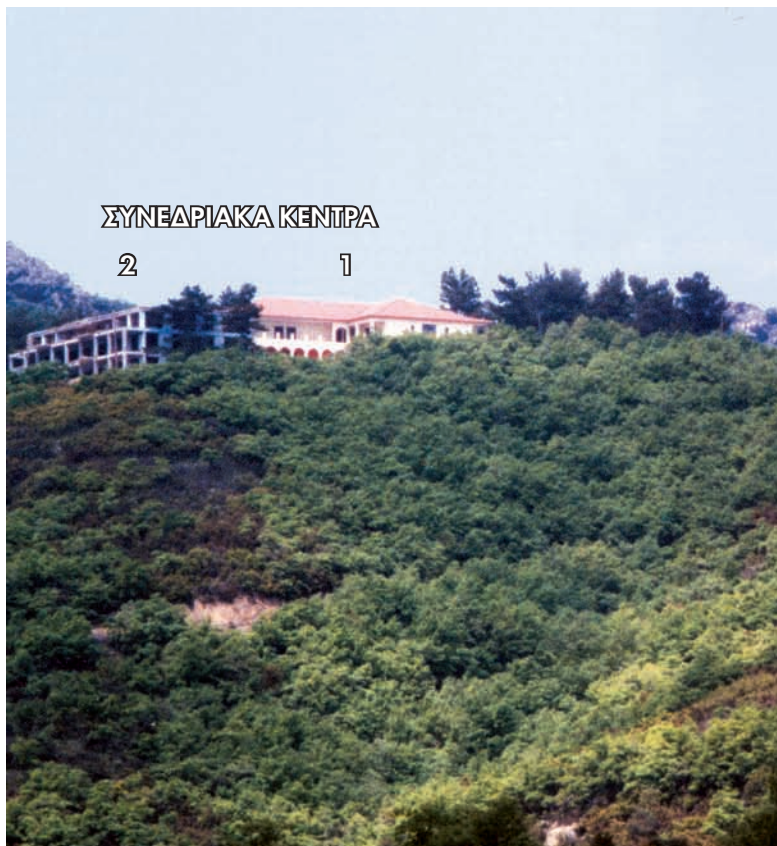
(*) Για την καταπάτηση και καταστροφή της Κοιλιάδας των Μουσών από τον κ. Ίερώνυμο, βλ. «Δ», τ. 248-249, 251, 257, 260-261, 279 και 310.

ΣΥΝΕΛΠΙΑΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

2

1

Δεξιά στην φωτογραφία διακρίνεται ένα μικρό μέρος του χωμένου στο δάσος μοναστηριακού συγκροτήματος. Έπάνω αριστερά φαίνονται τα δύο συνεδριακά κέντρα. Στη μέση, στο άνοιγμα του δάσους, μόλις διακρίνεται μέρος της οδού, που συνδέει τη μονή με τα συνεδριακά κέντρα. Κάτω από το άνοιγμα δεν υπάρχουν δένδρα, γιατί έδω ρίχνουν τα σκουπίδια τους οι μοναχές· πρόσφατα τα σκουπίδια πήραν φωτιά και κάηκε μέρος του δάσους.

αναφέρει πλείστα όσα μοναστήρια, δεν κάνει κἄν νύξη για ὑπαρξη μοναστηριου στην θέση Εὐαγγελίστρια. Προφανῶς ἡ Μονὴ Εὐαγγελίστριας δὲν ὑπῆρχε τὸ 1928 οὔτε κἄν σὺν ἱστορικῇ μνήμῃ, γιατί στο βιβλίο ἀναφέρονται ἄλλα μοναστήρια ποὺ προϋπῆρχαν, ἀλλὰ δὲν ἦταν σὲ λειτουργία τίς ἡμέρες του. Ἡ ὑπαρξη βυζαντινοῦ ναοῦ στὸ συγκεκριμένο χωρὸ δὲν συνεπάγεται τὴν ὑπαρξη μοναστηριου, λόγος, ὁ ὁποῖος θὰ δικαιολογοῦσε ἐνδεχομένως τὴν ἐπανίδρυση κάποιας μονῆς ἐκεῖ.

Ἐντὸς τοῦ χώρου προστασίας τοῦ βυζαντινοῦ μνημείου σταδιακὰ κατασκευάστηκε ἕνα ὁλόκληρο κτηριακὸ συγκρότημα, ἡ Ἱερὰ Μονὴ Εὐαγγελίστριας. Ὁ κ. Ἱερώνυμος, μητροπολίτης Θηβῶν-Λεβαδείας ἀπὸ τὸ 1981, ἐνέτεινε τίς προσπάθειές του καὶ ἡ μονὴ αὐτή, ὅπως φαίνεται καὶ στὶς φωτογραφίες, μετεξελιχθηκε σὲ ἕνα μοναδικὸ μοναστηριακὸ συγκρότημα ἔξω ἀπὸ τὸ Ἅγιο Ὄρος μὲ ἐκκλησίες, δρόμους, αἶθουσες, καταλύματα, βοηθητικὸς χώρους, ἐγκαταστάσεις ρεύματος, τηλεφώνου κ.λπ., σὲ ἕνα σύγχρονο μικρὸ «Μυστρά».

Σὲ ἐρωτήσεις, ποὺ τῆς τέθηκαν, ἡ Α' Ἐφορία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις γιὰ τὴν ὑπαρξη τοῦ τεραστίου αὐτοῦ συγκροτήματος. Τὸν μόνον προβληματισμό, ποὺ ἐξέφρασε, ἦταν, πὼς μὲ τὴν ἐνσωμάτωση τοῦ βυζαντινοῦ μνημείου στὸ μοναστήρι αὐτὸ ἔπαψε νὰ εἶναι ἐπισκέψιμο στὸ εὐρὺ κοινὸ παρὰ

μόνον με την συναίνεση των μοναχών.

Από οικολογικής πλευράς ο χώρος είναι δασικός με δάση πεύκων και ελάτων. Το οροπέδιο από την Εὐαγγελίστρια μέχρι την Κορώνεια είναι ιδιαίτερου φυσικοῦ κάλλους με σπάνια βότανα. Μεγάλης κλίμακας ἐπεμβάσεις ἔχουν ἄμεσες ἀρνητικές συνέπειες στοῦ οἰκοσύστημα. Ἡ Δασική Ὑπηρεσία ὅμως δὲν ἐπεμβαίνει. Οὔτε ἡ Πολεοδομία ἐπεμβαίνει, παρ' ὅλο ποὺ οἱ κατασκευές, ὅπως θὰ ἐξετάσουμε στὴ συνέχεια, δὲν ἔγιναν μόνον χωρὶς οἰκοδομικὴ ἄδεια ἀλλὰ καὶ σὲ χώρο, στὸν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία δὲν διαθέτει νόμιμους τίτλους ιδιοκτησίας.

Στὴ θέση τῶν δένδρων «φύτρωσαν» δύο συνεδριακὰ κέντρα

ερινκὲς δεκάδες μέτρα ἀπὸ τὸ μοναστηριακὸ συγκρότημα, κι ἀφοῦ κόπηκαν πλῆθος αἰωνόβιων δένδρων τοῦ δάσους τοῦ Ἑλικῶνα, ὁ κ. Ἰερώννυμος ἀνέγειρε ἓνα διώροφο σύγχρονο συνεδριακὸ κέντρο. Διαθέτει τεράστια αἴθουσα διαλέξεων καὶ μεγάλη κουζίνα, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ παρασκευάσῃ γεύματα γιὰ 200-300 παρευρισκομένους.

Τὸ συνεδριακὸ αὐτὸ κέντρο φαίνεται πὼς δὲν ἐπαρκοῦσε γιὰ τὶς συνεδριακὲς ἀνάγκες τῆς μητροπόλεως, διότι πρόσφατα ξεκίνησε ἡ ἀνέγερση δεύτερου κτηρίου –τριώροφου αὐτὴ τὴν φορὰ– ἀκριβῶς δίπλα στὸ προηγούμενο. Τὸ –ἡμιτελὲς ἀκό-

Τὸ ἔγγραφο Α.Π. 1301/17-8-1993 τοῦ Δασαρχείου Λιβαδειᾶς, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ὁ χώρος, ὅπου θὰ ἀνεγερθῇ τὸ πνευματικὸ (συνεδριακὸ) κέντρο τῆς Μητροπόλεως Θηβῶν-Λεβαδείας, «στερεῖται δασικῆς βλαστήσεως». Στὸ συνημμένο τοῦ ἔγγραφου τοπογραφικὸ διάγραμμα τοῦ χώρου φαίνονται σημειωμένα γύρω ἀπὸ τὸ συνεδριακὸ κέντρο πλῆθος δένδρων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΒΟΙΩΤΙΑΣ
Δ/ΝΣΗ ΔΑΣΩΝ
ΔΑΣΑΡΧΕΙΟ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ

Αριθμ. 19-8-1993
Αρ. Πρωτ. 1301

Τ. Δ/ση : Στερεώσεως
Τ. Κ. : 32100
Παραρτηρ. : 1.Τ.Γ.Β.α
Τηλ. : 28-306
ΘΕΜΑ : Μορφή εκτάσεως.-

ΠΡΟΣ: Τη Δ/ση Τεχνικῶν Υπηρεσιῶν
Ν.Βοιωτίας
Β.Ν.Τ.Α.Δ.Θ.Α
ΚΟΙΝ: Κοιν/ξία Κίρκη Κότοαρη -
Αναστ. Αθανασάτος

Αναγνόντας στην εκδ 1.7.93 αίτησή σας περί χορηγήσεως βεβαίωσης προκειμένου να χρησιμοποιηθεί για την έκδοση οικοδομικής αδειάς, για την κατασκευή " Πνευματικού Κέντρου Ιερής Μητροπόλεως Θηβῶν και Λεβαδείας" όπως αικονογείται στο θεωρημένο από εμάς τοπογραφικὸ διαγράμμα της αρχιτεκτονικῆς μηχανικῆς Κίρκης Κότοαρη, σας ἀναφέρουμε τα ἑξῆς:

α.- Μετὰ ἀπὸ αὐτοψία ἀρμόδιου υπαλλήλου μας διαπιστώθηκε ὅτι ἡ ἔκταση στην οὐσία θα κατασκευασθεῖ τὸ " Πνευματικὸ Κέντρο Ιερῆς Μητροπόλεως Θηβῶν και Λεβαδείας" ἀποτελεῖ τμήμα ἑκτάσεως τοῦ Υπουργείου Ἑθνικῆς Παιδείας και Θρησκευμάτων δόου ἥταν ἐγκαταστήμενες οἱ θερινές κατωκηδύσεις. Το ἐν λόγω τμήμα παραμένει στην ιδιοκτησία τῆς Ιερῆς Μονῆς σύμφωνα με τὸ ἀπὸ 13.4.1989 Πρακτικὸν Α' τῆς ἐπιτροπῆς καὶ συγκροτήθηκε διὰ τῆς υπ' αριθ. 3044/22.8.1989 ἀπόφασης τοῦ Νομάρχου Βοιωτίας καὶ προβλεπεται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 2 παρ. 2 τοῦ Νέμου 1811.-

β.- Ο χώρος δόου θα ἀνεγερθεῖ τὸ πνευματικὸ κέντρο στερεῖται δασικῆς βλαστήσεως, ἐνὸς ο περιβάλλον χώρος ἔχει ἀναδασωθεί τεχνικὰ καὶ με δασικὴ εἶδη (κωνοφόρα καὶ πλατύφυλλα).- Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω τῆς Υπηρεσίας μας δὲν ἔχει ἀντίρρηση γιὰ τὴν κατασκευή τοῦ Πνευματικῆς Κέντρου.-

ΑΡΧΕΙΟ
Φ 2 Τ.Γ.Β.α
1033
1993
17/8

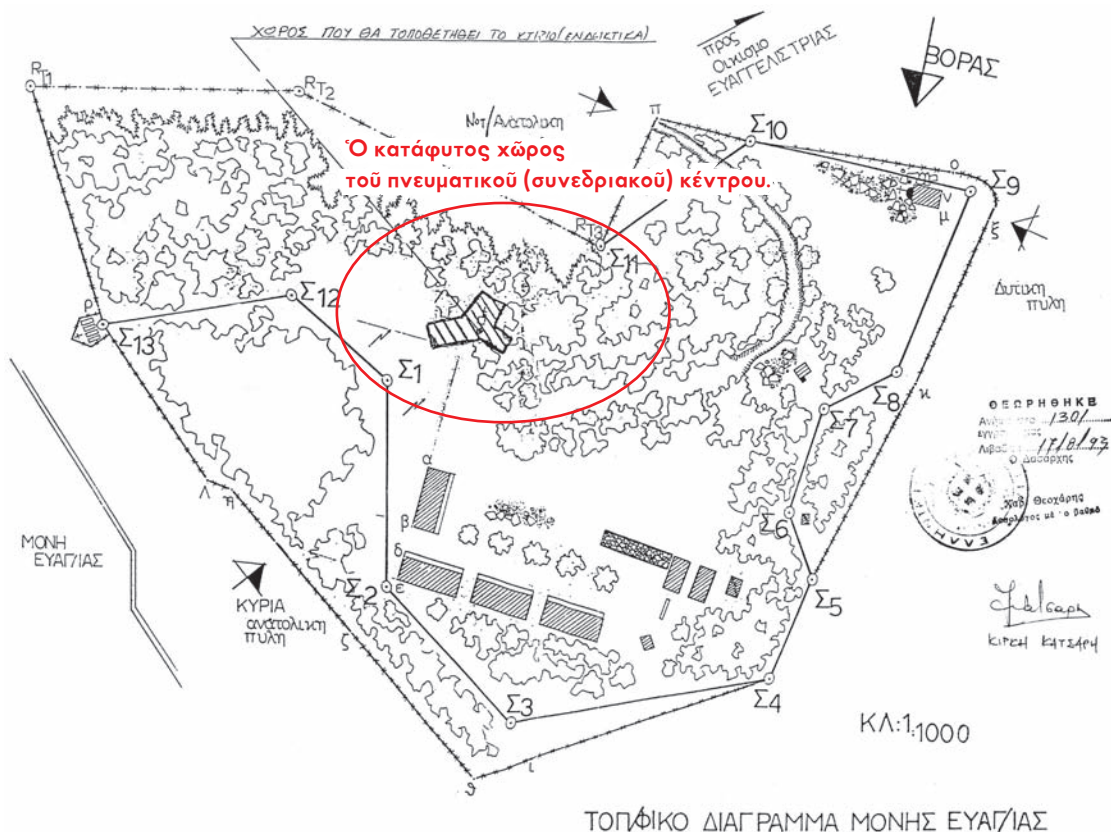
Ο Δασάρχης
ΔΑΣΑΡΧΕΙΟ ΛΙΒΑΔΕΙΑΣ
Δασολόγος- Τηλ. Α'

β.- Ο χώρος ὅπου θα ἀνεγερθεῖ τὸ πνευματικὸ κέντρο στερεῖται δασικῆς βλαστήσεως

μα- δευτέρου συνεδριακὸ κέντρο φαίνεται ἀκόμα πιὸ ἐπιβλητικὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο, ἢ δὲ ἀρχιτεκτονικὴ του μοιάζει μὲ πολυτελοῦς ξενοδοχείου.

Τὰ συνεδριακὰ κέντρα δεσπόζουν στὴν περιοχή. Εἶναι ὁρατὰ καὶ ἀπὸ τὸ Φράγ-
γικο κάστρο τῆς Κοιλιάδας τῶν Μουσῶν, ὅπου, ὅπως ὁ «Δ» ἔχει ἐπανειλημμένα
καταγγεῖλλει, ὁ κ. Ἰερώνυμος ἔχει ξεκινήσει τὴν αὐθαίρετη κατασκευὴ ἐνὸς ἀκόμα
μοναστηριοῦ, τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (βλ.: «Ἐγγραφο Ζαχόπου-
λου βάζει τὴν «ταφόπλακα» στὴν Κοιλιάδα τῶν Μουσῶν», «Δ», τ. 310).

Μυστήριο πρέπει νὰ θεωρηθῇ σὲ τί ἀποσκοποῦν αὐτὰ τὰ «συνεδριακὰ κέντρα». Δὲν εἶναι μόνιμα στελεχωμένα καὶ δὲν προσφέρονται γιὰ συνέδρια λόγω τῶν ἀπο-
στάσεων καὶ τῆς δύσκολης προσβασιμότητας. Σὲ σπάνιες περιπτώσεις πολυήμερων
συνεδρίων, ποὺ λαμβάνουν χώρα στὸ συνεδριακὸ κέντρο τῆς Λιβαδειᾶς, μία ἡμέρα
παρουσιάσεων ἀνατίθεται στὶς ἐγκαταστάσεις τῆς Μονῆς Εὐαγγελίστριας. Εἶναι
ἄξιοσημείωτο, ὅτι σὲ περίπτωση ἐνὸς οἰκολογικοῦ συνεδρίου μὲ ἔμφαση στὴν προ-
στασία τοῦ περιβάλλοντος ἀποφασίστηκε οἱ παρουσιάσεις νὰ λάβουν χώρα στὶς
ἐγκαταστάσεις τῆς Εὐαγγελίστριας. Το εἰρωνικὸ αὐτῆς τῆς πρωτοβουλίας ἦταν, πῶς
ἐκδήλωση ποὺ ἀποσκοποῦσε στὴν προώθηση τῆς προστασίας τοῦ περιβάλλοντος συ-
νήλθε σε οἰκολογικὰ βιασμένο χώρο νομιμοποιώντας τρόπον τινὰ τὴν παραβίαση.

Ο χώρος, όπου ανέγερθησαν τα κτήρια είναι δασικός. Παρά το ότι, το Δασαρχείο Λιβαδειάς με το Α.Π. 1301/17-8-93 έγγραφό του ισχυρίζεται, ότι ο χώρος στερείται δασικής βλάστησης, με το συνημμένο του ίδιου αυτού εγγράφου αυτοδιαψεύδεται. Στο τοπογραφικό διάγραμμα της περιοχής, που έκαναν το λάθος κι επισύναψαν, φαίνεται σημειωμένο το δάσος, που καλύπτει την περιοχή (βλ. εικόνα).

Στο έγγραφο αυτό το συνεδριακό κέντρο αναφέρεται ως πνευματικό, κι αυτό ίσως γιατί βάσει του δασικού νόμου δεν επιτρέπεται να ανεγείρουν επάνω στο βουνό συνεδριακό αλλά μόνο πνευματικό κέντρο. Η μετονομασία έγινε αργότερα.

Χωρίς οικοδομική άδεια

μηχανικός κ. Ιωάννης Κετσέας απευθύνθηκε στη Νομαρχιακή Πολεοδομία Βοιωτίας και ζήτησε τον αριθμό άδειας του υπό ανέγερση τριώροφου συνεδριακού κέντρου (αίτηση 6/6/05). Προκειμένου να πάρη την απάντηση, χρειάστηκε να ζητήσει την βοήθεια του εισαγγελέα τρεις φορές. Τελικά η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Βοιωτίας του απάντησε, ότι δεν υπάρχει οικοδομική άδεια, αντί δε να επέμβη στο χώρο, να σταματήσει τις

- ❶ Τα δύο συνεδριακά κέντρα μέσα στο δάσος τοῦ Ἑλικῶνα.
- ❷ Εἰκόνα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τεράστιων αἰωνόβιων δένδρων.
- ❸ Τὸ πρῶτο συνεδριακὸ κέντρο (μερικὰ πεῦκα διασώθηκαν στὸν προαύλιο χώρο του).
- ❹ Τὸ ὑπὸ ἀνέγερσιν δεύτερο συνεδριακὸ κέντρο (ὠρισμένα δένδρα τοῦ δάσους σχεδὸν ἐφάπτονται στὴν οἰκοδομή).

ἐργασίες, νὰ κατάσχη τὰ μηχανήματα καὶ νὰ συλλάβῃ τὸν ἐργολάβο, προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ λέγοντας, πὼς «ἔχει ὑποβληθῇ μελέτη οἰκοδομικῆς ἄδειας προσθήκης κατ' ἔκτασιν» (Α.Π. 2201, 8-7-05.) Ἰσχυρίζονται δηλαδή, ὅτι δὲν χρειάζεται ἄδεια γιὰ τὸ τριώροφο κτήριο, ἀφοῦ ὑπάρχει (:) ἢ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκδοθεῖσα ἄδεια γιὰ τὸ παραπλεύρως κτήριο.

Ὁ νόμος Τρίτη

τὸ θέμα ὅμως ὑπάρχει καὶ ἄλλη μία πολὺ σημαντικὴ παράμετρος. Ὁ χώρος, ὅπου ἔχουν ἀνεγερθῇ οἱ τεράστιες αὐτὲς ἐγκαταστάσεις, δὲν ἀνήκει καὶν στὴν Ἐκκλησίᾳ ἀλλὰ στὸ Δημόσιο. Στὴν παρ. α' τοῦ παραπάνω ἐγγράφου τοῦ Δασαρχείου διαβάζουμε: «Μετὰ τὴν αὐτοψία ἀρμοδίου ὑπαλλήλου μας διαπιστώθηκε, ὅτι ἡ ἔκτασις, στὴν

όποια θα κατασκευασθῇ τὸ “Πνευματικὸ Κέντρο Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας”, ἀποτελεῖ τμήμα ἔκτασης τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένες οἱ θερινὲς κατασκηνώσεις. Τὸ ἐν λόγῳ τμήμα παρέμεινε στὴν ἰδιοκτησία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς σύμφωνα μὲ τὸ ἀπὸ 13.4.1989 Πρακτικὸ Α΄ τῆς ἐπιτροπῆς, πὺν συγκροτήθηκε διὰ τῆς ὑπ’ ἀριθμ. 3044/22.3.1989 ἀπόφασης τοῦ Νομάρχῃ Βοιωτίας, πὺν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 2, παρ. 2 τοῦ Νόμου 1811.»

Ὁ χώρος, πὺν βρίσκονται τὰ συνεδριακὰ κέντρα, ἀνήκε στὸ ΥΠ.Ε.Π.Θ.. Τὴ δεκαετία τοῦ ’70 λειτουργοῦσαν ἐκεῖ κατασκηνώσεις, τὶς ὁποῖες μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια τὶς ἔκλεισαν. Ἡ Μητρόπολις Θηβῶν καταπάτησε μὲ νομιμοφανῆ τρόπο τὸν χώρο τῶν κατασκηνώσεων καὶ ἄρχισε τὴν ἀνοικοδόμησι τῶν συνεδριακῶν κέντρων. Ἄς δοῦμε πῶς.

*Σπασμένο τεμάχιο
ἀρχαίου μαρμάρου
μὲ σκαλισμένο ἓνα
βραχὺ ξίφος. Φωτο-
γραφήθηκε πλησίον
τοῦ βυζαντινοῦ να-
οῦ, ὅπου προφανῶς
προϋπήρχε ἀρχαῖο
ἐλληνικὸ ἱερὸ -πιθα-
νῶς Νυμφαῖο- λόγῳ
τῶν ἀφθονων νερῶν
τῆς περιοχῆς.*

Ὁ τότε ὑπουργὸς Ἀντώνης Τρίτσης, τὰ πρῶτα χρόνια τῆς διακυβέρνησης τῆς χώρας ἀπὸ τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ., τὴ δεκαετία τοῦ '80, εἰσήγαγε νομοθεσία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία θὰ περιερχόταν στὸ Δημόσιο, μὲ σκοπὸ νὰ ἀποδοθῇ σὲ κτηνοτρόφους καὶ ἀγρότες, ὥστε νὰ γίνῃ παραγωγικὴ (νόμος Τρίτση). Ἡ Ἐκκλησία φυσικὰ ἀντέδρασε ἐντόνως στὴν πρωτοβουλία αὐτή.

Μετὰ ἀπὸ πολλὲς διαβουλεύσεις βρέθηκε ἡ ἐξῆς συμβιβαστικὴ λύση: Ἀποδιδόταν στὰ μοναστήρια μία ζώνη 200 μέτρων γύρω τους. Αὐτὸ σήμαινε, ὅτι καὶ 0 τ.μ. ἐμβαδὸν νὰ εἶχε κάποιο μοναστήρι, θὰ ἀποκτοῦσε τώρα μὲ τέσσερις πλευρὲς $200+200=400$ μέτρων ἐμβαδὸν 160 στρέμματα. Ἐπομένως, ἂν ἓνα μοναστήρι εἶχε ἔστω 30-40 στρέμματα, θὰ κατέληγε μὲ τὸ νέο νόμο νὰ ἔχῃ στὴν κατοχὴ του 200 περίπου στρέμματα. Ὅσα μοναστήρια δὲν εἶχαν περιουσία γύρω ἀπὸ τὸν χώρο τους ἀποδέχθηκαν τὸ νέο νόμο (ὅπως ἡ Μονὴ Εὐαγγελίστριας -Ν.1811, Φ.Ε.Κ. 231, 13.10.88, παρ. 53), γιατί ἀποκτοῦσαν αὐτόματα τοὐλάχιστον 160 στρέμματα. Ὅσα μοναστήρια ὅμως εἶχαν μεγάλα κτήματα, δὲν τὸν ἀποδέχθηκαν.

Συστήθηκαν λοιπὸν ἐπιτροπὲς καὶ παραχώρησαν τοὺς χώρους σὲ ὅσα μοναστήρια ἀποδέχθηκαν τὴ νομοθεσία. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως προσέφυγε στὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριο, κάνοντας μήνυση ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους γιὰ καταπάτηση τῆς περιουσίας της. Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριο τὴ δικαίωσε λέγοντας, ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα ἓνα Κράτος νὰ θεσπίξῃ νομοθεσία, μὲ τὴν ὁποία νὰ καταλαμβάνῃ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία. Ὑπάρχουν ἀνοικτὲς ὑποθέσεις στὴν Εὐρώπη, καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ποτὲ δὲν θὰ ἐπέτρεπε νὰ συμβῇ κάτι τέτοιο γιὰ δικά της συμφέροντα.

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριο ἐκτίμησε τότε τὴν ἐκκλησιαστικὴ περιουσία σὲ 2,5 τρὶς δραχμὲς. Ὁ μόνος τρόπος, ποὺ θὰ μπορούσε τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴ περιουσία, ἦταν νὰ πλήρωνε στὴν Ἐκκλησία αὐτὸ τὸ ποσό. Ἐπειδὴ αὐτὸ ἐκ τῶν πραγμάτων δὲν ἦταν ἐφικτὸ γιὰ τὸν κρατικὸ προϋπολογισμό, ὁ νόμος Τρίτση ἀπέβη ἀκαρπὸς καὶ ἀνενεργός, καὶ σύμφωνα μὲ τὸ ἀρθρο 55 τοῦ

νόμου 2413 (Φ.Ε.Κ. 124 / 17.06.96), παρ. 2, ανακλήθηκαν από τότε που εκδόθηκαν και θεωρήθηκαν «ως μηδέποτε εκδοθείσες όλες οι διοικητικές πράξεις οποιουδήποτε είδους» για τις μονές.

Σύμφωνα με αυτό το νόμο λοιπόν οι εκτάσεις, που είχαν παραχωρηθῇ στη Μονὴ Εὐαγγελίστριας σύμφωνα με τὶς εὐνοϊκὲς διατάξεις τοῦ νόμου Τρίτση, δὲν ἀνήκουν πλέον στὸ μοναστήρι ἀλλὰ στὸ ΥΠ.Ε.Π.Θ.. Ἡ νομικὴ βάση δηλαδή, ἐπάνω στὴν ὁποία βασίζονται τὴν ιδιοκτησία τοῦ χώρου, ἔχει ἐκπέσει, καὶ δὲν ἔχουν πλέον νόμιμα δικαιώματα στὸ χωρὸ, δηλαδή δὲν εἶναι οἱ ιδιοκτῆτες ἀλλὰ οἱ καταπατητὲς τοῦ χώρου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπανέλθει στὸ Δημόσιο.

Δὲν πίνουν καθαρὸ νερό, ἔχουν ὅμως μοναστήρια

Θήβα καὶ οἱ γύρω περιοχὲς πίνουν δηλητηριασμένο νερό. Δὲν εἶναι μόνον ὁ Ἄσωπὸς δηλητηριασμένος ὅλο τὸ ὑπέδαφος τῆς Θήβας ἔχει δηλητηριαστῇ, καὶ σύμφωνα με τὶς τελευταῖες μετρήσεις τὸ νερό της εἶναι ἐπικίνδυνο πρὸς πόση. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Νομαρχία δὲν διαθέτει τὶς πιστώσεις, νὰ συνδεθῇ με τὸν ταμιευτῆρα τοῦ Μόρνου, ὥστε νὰ πίνουν ὑγιεινὸ νερὸ οἱ Θηβαῖοι, πληροφορίες ἀπὸ τὴν Θήβα ἀναφέρουν, ὅτι ἴσως ἡ ἴδια ἡ Νομαρχία νὰ εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία χρηματοδότησε τὸ δεύτερο συνεδριακὸ κέντρο τοῦ κ. Ἱερώνυμου.

Θὰ θέλαμε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ἡ Νομαρχία Βοιωτίας, ἂν ἔχη συμμετάσχει στὴν χρηματοδότηση αὐτῶν τῶν «συνεδριακῶν κέντρων», με ποιοὺ σκεπτικὸ καὶ βάσει ποιῶν κοινοτικῶν προγραμμάτων. Γιατὶ θὰ ἦταν ὅλως ἀπαράδεκτο νὰ ἀγνοῖται ἡ δημόσια ὑγεία καὶ νὰ δίνεται ἔμφαση σὲ φαραωνικοῦ τύπου κατασκευὲς «πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Θὰ θέλαμε ἐπίσης νὰ πληροφορηθοῦμε, γιατί ἔκλεισαν οἱ παιδικὲς κατασκηνώσεις καὶ δὲν ἐπαναλειτούργησαν ἐπὶ διακονίας τοῦ νῦν ἀρχιεπισκόπου, ὅταν στὸν ἐπιβατήριο λόγο του ἔθεσε ὡς πρώτη προτεραιότητα τὶς ἀνάγκες τῆς νεολαίας. Μήπως ἐπειδὴ ἡ λειτουργία κατασκηνώσεων κοστίζει;

* * *

Ὁ δέσμιος τῆς εὐσεβοῦς ψήφου παράγοντες τῆς τοπικῆς αὐτοδιοίκησης ὄχι μόνον στὴ Θήβα, ἀλλὰ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, πλήρως ἐξαρτώμενοι ἀπὸ τὶς «εὐλογίες» τῶν κατὰ τόπους μητροπολιτῶν, εἴτε «κάνουν τὰ στραβὰ μάτια» εἴτε ὠθοῦνται σὲ παρανομίες, προβαίνοντας σὲ ἐνέργειες καταφανῶς εἰς βάρος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Μὲ τὴν ἐκλογή του ὁ κ. Ἱερώνυμος παρουσιάστηκε ὡς ἐμπνευσμένος ἄνθρωπος, με ὑψηλὸ αἶσθημα εὐθύνης καὶ πεφωτισμένος ἱεράρχης. Ὅμως ἡ Μητρόπολις Θηβῶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του καταπάτησε, ὄχι μόνον τὴν Κοιλιάδα τῶν Μουσῶν καὶ μέρος τοῦ Ἑλικῶνα, ἀλλὰ καὶ ἄλλες περιοχὲς τῆς Βοιωτίας, τὶς ὁποῖες θὰ παρουσιάσουμε σὲ ἐπόμενο τεῦχος.

Γιάννης Λάζαρης

ΕΞΩΔΙΚΗ ΤΗΣ «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ»

ὁργάνωση «Ἀλληλεγγύη», ποὺ εἶχε ιδρύσει τὸ 2002 ὁ ἀποθανὼν ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καὶ εἶχε διαχειρισθῇ ποσὸν 7.000.000 €, ποὺ τῆς χορήγησε τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν, γιὰ νὰ ἀγοράσῃ, ἀποστείλῃ καὶ διανείμῃ στὸ λαὸ τοῦ Ἰράκ 2.650 τόννους πουλερικῶν (ἀλλὰ δὲν ἀπέστειλε ποτὲ οὔτε ἓνα κοτόπουλο οὔτε ἐπέστρεψε στὸ ΥΠ.ΕΞ. τὰ 5.606.000 € μέχρι τὶς 7 Φεβρουαρίου ὡς «ἀχρεωστήτως καταβληθέντα», ὅπως ρητῶς τῆς εἶχε ζητήσῃ ὁ ὑφυπουργὸς κ. Πέτρος Δούκας (βλ. «Δαυλόν», τεύχος 311, σσ. 21865-21872), μᾶς ἀπέστειλε μακροσκελῇ ἐξώδικη γνωστοποίηση-διαμαρτυρία-πρόσκληση, στὴν ὁποία μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἄσχετων πρὸς τὶς σαφέστατα συγκεκριμένες πράξεις της, ποὺ καταγγέλθηκαν ἀπὸ τὸν «Δαυλό» (ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες «Τὸ Βῆμα», «Καθημερινή», «Ἐλευθεροτυπία», «Τὸ Πρῶτο Θέμα» κ.ἄ.) καὶ ἀνάμεσα σὲ ἐπίσης ἄσχετα σχόλια, προσβλητικὰ καὶ δυσφημιστικὰ κατὰ τοῦ «Δαυλοῦ»,

- ἀναφέρει, ὅτι «...(τὶς χορηγίες) ποὺ ἔλαβε ἡ ἴδια ἡ “Ἀλληλεγγύη” ἀπὸ τὸ ἐν λόγῳ ὑπουργεῖο στὰ πλαίσια τῆς ἐπισιτιστικῆς βοήθειας πρὸς τὸ Ἰράκ, ποὺ ἀνέλαβε ἡ ἴδια νὰ διεκπεραιώσῃ, τελικὰ ἄνευ ὑπαιτιότητός της δὲν κατάφερε νὰ φέρῃ εἰς πέρας»,
- μιᾶ γιὰ «...μὴ ὑπαιτιότητα τῆς “Ἀλληλεγγύης” γιὰ τὴ μὴ διεκπεραίωση τῆς ἀποστολῆς κατεψυγμένων πουλερικῶν στὸ Ἰράκ (ὀφειλόμενη σὲ ἀνωτέρα βία ἀλλὰ καὶ στὴν ἀντισυμβατική συμπεριφορὰ κάποιων ἐκ τῶν ἀντισυμβαλλομένων τῆς “Ἀλληλεγγύης” ἐταιριῶν)...» καὶ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΡΘΡΟΥ ΤΟΥ «Δ»

- θεωρεῖ, ὅτι «τὸ τμήμα τῆς χορήγησης, ποὺ νομίμως δὲν ἔχομε ἐπιστρέψει στὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν (σημ. «Δ»: δηλαδή 5.600.000 €), ἀφορᾷ σὲ δαπάνες ποὺ ἔχομε νομίμως πραγματοποιήσει (μεγάλο μέρος τῶν ὁποίων σχετίζεται μὲ δικαστικοὺς ἀγῶνες, στοὺς ὁποίους ἔχομε ἐμπλακῇ μὲ ἐταιρίες, ποὺ συμβληθήκαμε μαζί τους γιὰ τὴ διεκπεραίωση τοῦ σχετικοῦ προγράμματος ἑκτακτῆς ἐπισιτιστικῆς βοήθειας στὸ Ἰράκ)...».

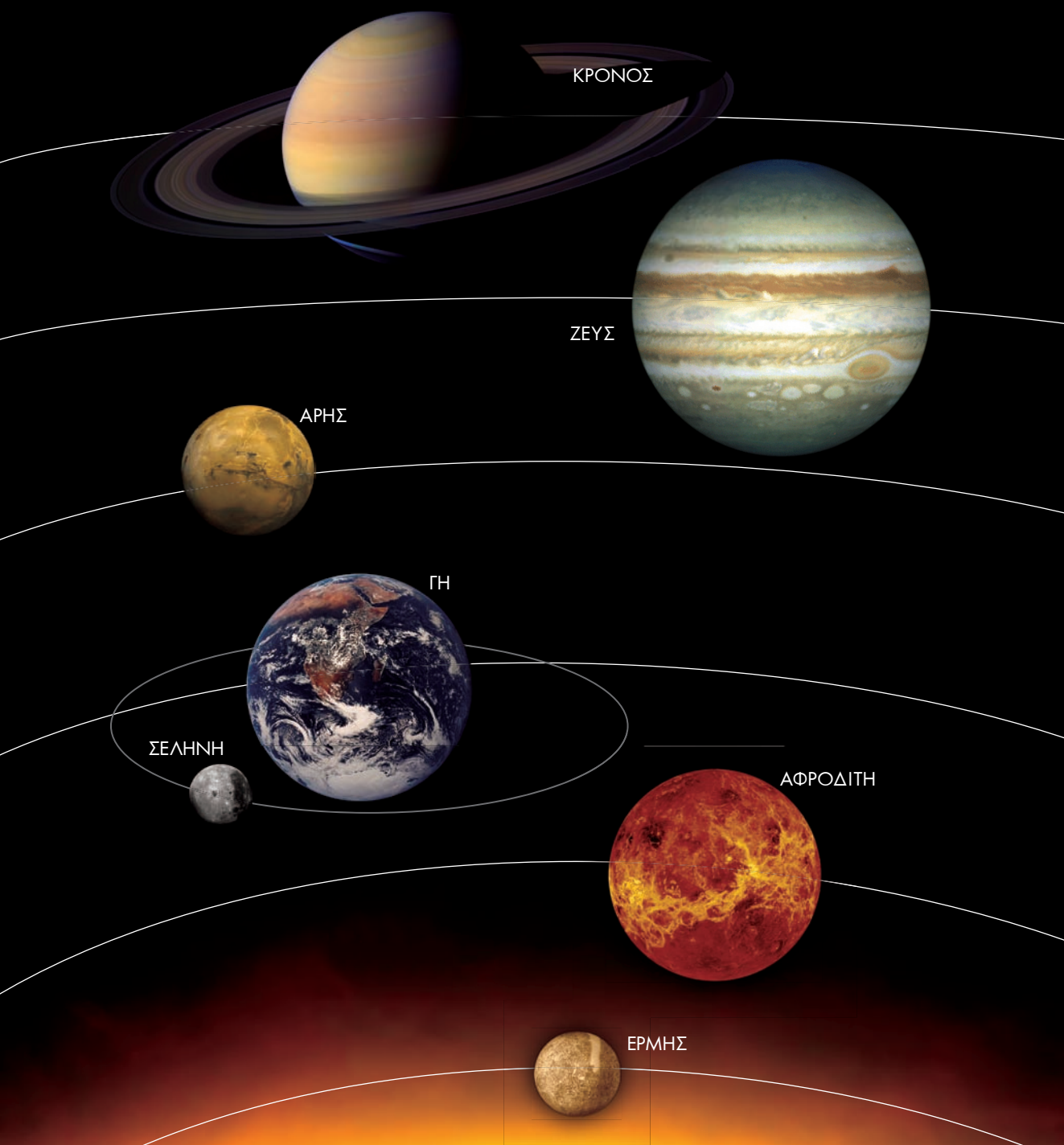
Σημείωση «Δ»:

Στὴν ἐξώδική της αὐτὴ ἡ «Ἀλληλεγγύη»:

- ❶ Παραδέχεται τὶς ἀπολύτως συγκεκριμένες καταγγελίες τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ τῶν προαναφερθεῖσων ἐφημερίδων, ὅτι
 - α) δὲν διεκπεραίωσε τὸν ὅρο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔλαβε ἀπὸ τὸ ΥΠΕΞ τὴ χορήγηση, δηλ. δὲν ἀπέστειλε τοὺς 2.650 τόννους πουλερικῶν στὸ Ἰράκ καὶ
 - β) δὲν ἐπιστρέφει τὰ 5.600.000 €, ἂν καὶ τὸ ΥΠ.ΕΞ. ζητῇ ἄμεσα τὴν ἐπιστροφή των ὥς «ἀχρεωσήτως καταβληθέντων» καὶ
- ❷ δικαιολογεῖ τὴν ἐκ μέρους της παρακράτηση τοῦ τεράστιου αὐτοῦ ποσοῦ ὥς «δαπάνες, μέγα μέρος τῶν ὁποίων σχετίζεται μὲ δικαστικοὺς ἀγῶνες».

Τώρα πῶς γίνεται, ἀντὶ μὲ κοτόπουλα, οἱ πεινασμένοι τοῦ Ἰράκ νὰ ἐπισιτίζονται μέ... ἀγωγές καὶ ἐξώδικα τῆς «Ἀλληλεγγύης», αὐτὸ μόνο ἡ ἴδια ἡ «Ἀλληλεγγύη» μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσῃ. Πάντως ὁ γενικὸς γραμματέας της κ. Δημ. Φουρλεμάδης ἀπομακρύνθηκε πρόσφατα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ αὐτὴ ὀργάνωση.

Λ.Ι.Λ.

Αναπαράσταση του ηλιοκεντρικού συστήματος του Αρίσταρχου του Σάμιου. (Οι αναλογίες και οι αποστάσεις μεταξύ των πλανητών δεν απεικονίζονται υπό πραγματική κλίμακα.

Η ΕΚΘΡΟΝΙΣΗ ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΑΙ Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

διαπάλη του Γεωκεντρικού με το Ήλιοκεντρικό Σύστημα διήρκεσε πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια, προκαλώντας μία επισημονική διαμάχη με τεράστιες κοινωνικές, φιλοσοφικές και πολιτικές προεκτάσεις. Αρχικά το γεωκεντρικό σύστημα είναι εκείνο που θριαμβεύει με βάση τις απόψεις του Αριστοτέλη και του αστρονόμου Κλαύδιου Πτολεμαίου. Ωστόσο οι διαφορετικές απόψεις των αρχαίων φιλοσόφων για το σχήμα και τη θέση της Γης στο στερέωμα και τις κινήσεις του Ήλιου, της Σελήνης και των άλλων πλανητών στο χώρο αποτέλεσαν την αφετηρία για περαιτέρω μελέτη και ανάπτυξη της Αστρονομίας και της Φιλοσοφίας. Η μεγάλη επισημονική έκρηξη, που κάνει πρωταγωνιστή τον Ήλιο και όχι τη Γη, συμβαίνει τον 16ο αιώνα από τον Πολωνό αστρονόμο Νικόλαο Κοπέρνικο, που ανέσυρε από τη λήθη την Ήλιοκεντρική θεωρία του Αρίσταρχου του Σάμιου.

Για πολλούς αιώνες οι άνθρωποι κολακεύονταν να πιστεύουν, πως η Γη ήταν το κέντρο του Κόσμου, και υποθέσεις σαν αυτή του Αρίσταρχου αν μη τι άλλο έδειχναν ασέβεια προς την ούρανια θεϊκή τάξη, ενώ ταυτόχρονα κλόνιζαν τα θεμέλια του γεωκεντρικά και έγωκεντρικά θεμελιωμένου πλανητικού μας συστήματος. Παράλληλα δεν είναι τυχαίο το γεγονός, ότι ο Αρίσταρχος έζησε περίπου στα χρόνια, που σημειώθηκε η μεγάλη επανάσταση της Επιστήμης.

*Ο αστροφυσικός
Στράτος Θεοδοσίου.*

Στὴν συνέντευξη, ποὺ μᾶς παραχώρησε ὁ ἀστροφυσικός, ἀναπληρωτὴς καθηγητὴς στὸ τμήμα Φυσικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Στράτος Θεοδοσίου, ἀναφέρεται μὲ ἔμφαση τόσο στὸ ὅτι τὰ θεμέλια τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν τέθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἴωνες φιλοσόφους τὸν 6ο αἰῶνα π.Χ. ὅσο καὶ στὶς λαμπρὲς κοσμολογικὲς-ἀστρονομικὲς ἀντιλήψεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, μὲ ἀφορμὴ μάλιστα καὶ τὴν τελευταία μελέτη του μὲ τίτλο «Ἡ Ἐκθρόνιση τῆς Γῆς. Ἡ διαπάλη τοῦ Γεωκεντρικοῦ μὲ τὸ Ἡλιοκεντρικὸ Σύστημα».

Ἡ συνέντευξη τοῦ κ. Στράτου Θεοδοσίου

«Δ»: *Κύριε Θεοδοσίου, ποιά εἶναι ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν γένεση τῆς Ἐπιστήμης;*

Στράτος Θεοδοσίου: Πιστεύω, πὼς ἡ μεγάλη ἐπιστημονικὴ ἐπανάσταση συνέβη τὸν 6ο αἰῶνα π.Χ. καὶ ὠλοκληρώθηκε κατὰ τοὺς Ἑλληνιστικοὺς χρόνους, τὸν 3ο αἰῶνα π.Χ. Ἀρχισε στὴν Ἰωνία, ἀφοῦ μὲ τὶς ἀπόψεις τῶν Ἰόνων φυσικῶν φιλοσόφων ἐκφράζεται ἡ πλήρης ἀποσύνθεση τῆς μυθικῆς ἀπὸ τὴν ὀρθολογιστικὴ σκέψη. Οἱ Ἴωνες προσωκρατικοὶ φιλόσοφοι δὲν βασίζονται πλέον στὸν ἐμπειρισμὸ καὶ στὸ μῦθο, ἀλλὰ μέσῳ αὐτῶν γίνονται οἱ φορεῖς τοῦ θεωρητικοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ποὺ ἐρευνᾷ καὶ ἀναζητεῖ τὶς αἰτίες τῶν φαινομένων. Κάτω ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρωτόγνωρη λογικὴ δημιουργήθηκαν νέες ἀπόψεις, ποὺ ἔγιναν τὰ θεμέλια, πάνω στὰ ὁποῖα στηρίχθηκε ἀργότερα ὅλο τὸ οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖο σήμερα ὀνομάζουμε εὐρωπαϊκὴ Ἐπιστήμη. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιχείρησαν νὰ ἀπαντήσουν στὰ δύο βασικὰ ἐρωτήματα, ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦσαν ἔντονα, πρῶτον αὐτὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Κόσμου καὶ δεύτερον ἐκεῖνο τῆς δομῆς του. Γιὰ αὐτοὺς ἄλλωστε τοὺς λόγους ἔγιναν οἱ θεμελιωτὲς τοῦ φιλοσοφικοῦ στοχασμοῦ καὶ οἱ ἰδρυτὲς τῆς Ἐπιστήμης.

*Ἡ μεγάλη
ἐπιστημονικὴ
ἐπανάσταση συνέβη
τὸν 6ο αἰῶνα π.Χ.
στὴν Ἰωνία, ἀφοῦ
μὲ τὶς ἀπόψεις τῶν
Ἰόνων φυσικῶν
φιλοσόφων
ἐκφράζεται ἡ πλήρης
ἀποσύνθεση τῆς
μυθικῆς ἀπὸ τὴν
ὀρθολογιστικὴ
σκέψη.*

«Δ»: *«Ἀποκρύπτεται» οὐσιαστικὰ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια;*

Πραγματικά. Θέλω νὰ ἐπισημάνω, πὼς εἶναι καιρὸς νὰ ἀναγνωριστοῦν διεθνῶς αὐτὰ ποὺ εἶπαν, δίδαξαν καὶ ἔγραψαν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες φιλόσοφοι, καὶ νὰ μὴν οἰκιοποιοῦνται τὶς μεγαλοφυεῖς ιδέες καὶ θεωρίες τους οἱ λογοκλόποι καὶ ἀντιγραφεῖς τους. Οἱ ἀπόψεις τους εἶναι πάντα ἐπίκαιρες, καὶ σὲ ἐμᾶς ἀνήκει ἡ τιμὴ νὰ τοὺς μελετᾶμε, ἀφοῦ καὶ κοινὴ γλῶσσα ἔχουμε καὶ κοινὲς ἀντιλήψεις. Δὲν κατάλαβα καὶ ἀκόμα δὲν καταλαβαίνω τὶς ἐπιθέσεις ποὺ δέχονται ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴ μοναδικὴ Ἀρχαιοελληνικὴ φιλοσοφικὴ Σκέψη, ποὺ ἔχει νὰ προσφέρει πολλὰ στὴν Ἐπιστήμη καὶ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ Γκαῖτε εἶχε δίκιο, ποὺ συμβοῦλε: «Μελετᾶτε τὸν Μολλιέρο, μελετᾶτε τὸν Σαίξπηρ, πάνω ἀπὸ ὅλα ὁμως μελετᾶτε τοὺς Ἑλλήνες καὶ πάντα τοὺς Ἑλλήνες...».

Ὁ Θαλῆς τὸν στ' αἰ. π.Χ. θεμελίωσε τὴ σφαιρικότητα τῆς Γῆς, βρῆκε τὴ λόξωση τῆς ἐκλειπτικῆς, ὑπολόγισε τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους σὲ 365 ἡμέρες, ἐξήγησε, ὅτι ἡ Σελήνη δὲν εἶναι αὐτόφωτος, ἀλλὰ ἀντανακλᾷ τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου, ἐρμήνευσε τὴν ἐκλειψη, τὶς τροπές κ.τ.λ.. Τὸ σημαντικώτερο ἀπ' ὅλα θεωρεῖται ὁ ὑπολογισμὸς μιᾶς ἐκλειψῆς τοῦ Ἥλιου, τὸν ὁποῖο ἔκανε πολλοὺς μῆνες πρὶν. (Προκειμένου νὰ γίνῃ ὑπολογισμὸς ἐκλειψῆς Ἥλιου, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀσφαλῶς γνώση τοῦ Ἡλιοκεντρικοῦ Συστήματος, τῶν ἀποστάσεων Γῆς - Ἥλιου - Σελήνης, τῶν μεγεθῶν τους, τῶν τροχιῶν τους, τῶν ταχυτήτων τους κ.ἄ.

Ἡ δαιμονοποίηση τῆς Ἐπιστήμης στὸ Βυζάντιο

«Δ»: *Πῶς ἐξηγεῖτε τὸ χάσμα τῶν 2.000 ἐτῶν, ποὺ στάθηκε μοιραῖο γιὰ τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ Ἐπιστήμη;*

Ὅπως σᾶς ἀνέφερα, τὸν 6ο αἰῶνα π.Χ. ἔγινε μία μεγάλη ἐπιστημονικὴ ἐπανάσταση, ποὺ διατηρήθηκε ἀκμαία μέχρι τὸν 3ο π.Χ. αἰῶνα καὶ συνεχίστηκε μέχρι τὴν στρατοκρατικὴ Ρώμη. Ἡ φιλοσοφία τῆς ὅμως τὴν βρῖσκει ἀντίθετη μὲ ἐκείνη τῆς ἐπιστημονικῆς Ἑλλάδας, τὴν ἐνδιαφέρει κάτι πρόσκαιρο, ποὺ μπορεῖ γρήγορα νὰ φέρῃ τεχνολογικὰ ὀφέλη. Πιέζει λοιπὸν ἔτσι τὶς καταστάσεις καὶ ἀπορρίπτει τὴν βασικὴ ἔρευνα, τὶς ρίζες καὶ τὰ θεμέλια. Ἄρα ἡ Ρώμη δὲν ἔδωσε τίποτα στὴν Ἐπιστήμη. Διατηρεῖται αὐτὸ τὸ στάτους ἐκείνη τὴν περίοδο μέχρι τὴ δημιουργία τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ὅπου ἐπῆλθε ἡ καταστροφή. Ἐπειδὴ ὁ κυρίαρχος κορμὸς ἦταν οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ ἐλληνιστές, αὐτοὶ ποὺ μίλαγαν δηλαδὴ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, ἔπρεπε νὰ βρεθῇ ἓνας κοινὸς συνδετικὸς κρίκος, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴν θρησκεία. Ἄρα ὅτιδήποτε πέρα ἀπὸ τὴ θρησκεία ἔπρεπε νὰ παταχθῇ βιαίως.

Ἡ ἐλεύθερη σκέψη τῶν Ἑλλήνων ἐνωχλοῦσε, ἡ γνώση κυνηγιέται καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς μειώνει δραστικὰ μέχρι καὶ τοὺς μισθοὺς τῶν καθηγητῶν ἔτσι, ὥστε νὰ ἐγκαταλείβουν τὴ δουλειά τους. Ἀπεναντίας ἀναπτύσσονται οἱ θεολογικὲς σπουδές. Οἱ ἀπόψεις περὶ Σύμπαντος γίνεται προσπάθεια νὰ ἀναπτυχθοῦν μέσα ἀπὸ φιλοσοφικὰ ρεύματα καὶ αἱρέσεις, ποὺ ὅμως κυνηγιοῦνται ἐξ ἴσου. Ὁ Ἕλληνας βρισκόταν σὲ μεγάλου διωγμοῦ, θεωροῦνταν ὁ εἰδωλολάτρης, ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ παγανιστής! Εἶναι φοβερὸ αὐτό!

«Δ»: Γιατί όμως τόση όργή, τέτοια καταστροφή;

Οί φιλόσοφοι στην αρχαία Ελλάδα αγωνίστηκαν σθεναρά με μόνο όπλο τους τόν επιστημονικό λόγο νά διαλύσουν τά σκοτάδια τής άμάθειας, τής δεισιδαιμονίας, τής μαγείας καί τών προλήψεων. Άρκετοί όμως ήταν εκείνοι πού φοβοῦνταν, τρώμαζαν από τούς δήθεν νεωτερισμούς καί τούς φανταστικούς κινδύνους, πού έφερε ή Έπιστήμη. Οί έχθροι τοῦ καινούργιου δαιμονοποιοῦσαν ὅτι δέν μπορούσαν νά καταλάβουν ή δέν αποδέχονταν. Οί φυσικοί φιλόσοφοι, πού προσπαθοῦσαν νά προσεγγίσουν τήν πραγματικότητα με τήν ένδελεχή μελέτη τής Φύσης, ήταν οί συνήθεις

**Οί φιλόσοφοι
στην αρχαία Ελλάδα
αγωνίστηκαν
σθεναρά με μόνο
όπλο τους τόν
επιστημονικό λόγο
νά διαλύσουν
τά σκοτάδια τής
άμάθειας, τής
δεισιδαιμονίας, τής
μαγείας καί τών
προλήψεων.**

ύποπτοι γιά τούς θρησκευτικά προκατειλημμένους καί γιά τό συντηρητικό Κατεστημένο τής έποχής. Αὐτοί ὠνόμαζαν τούς έρευνητές καί τούς φιλοσόφους χλευαστικά «μετεωρολόσχας», κοροϊδεύοντάς τους γιά τς καινοφανείς θεωρίες τους. Αὐτούς πού εἶχαν τό πάθος, τήν βαθειά καί δημιουργική σκέψη νά εκφράσουν τό νέο καί νά κάνουν κτήμα τής ανθρωπότητας τό έως τότε άγνωστο.

«Δ»: Άν δέν εἶχε συμβῇ αὐτός ό διωγμός από τούς προασπιστές τοῦ Χριστιανισμοῦ, ποίό θα ήταν σήμερα τό αποτέλεσμα στην πρόοδο τής Έπιστήμης;

Θά εἶχαμε προχωρήσει πολύ μπροστά. Χάθηκαν πολύτιμες επιστημονικές άρχές. Αὐτά πού ξέρονμε εἶναι σπαράγματα, κομμάτια, προτάσεις καί μικρά κείμενα. Φανταστῆτε νά εἶχαν σωθῇ άκέραια τά βιβλία τών Προσωκρατικῶν «Περὶ Φύσεως». Ό διάσημος Ἰταλός ιστορικός τής Έπιστήμης Lucio Russo στο βιβλίό του «Η Λησμονημένη Έπανάσταση» ὑποστηρίζει, ὅτι οί περισσότερες τεχνολογικές ανακαλύψεις εἰγιναν μέχρι τόν 3ο, 2ο αἰώνα π.Χ. Αὐτές ξεχάστηκαν, γιά νά «ανακαλυφθοῦν» εκ νέου αἰῶνες μετά.

«Τόν Ἥλιον άκίνητον, τήν Γῆν φέρεσθαι περὶ αὐτόν»

«Δ»: Καί αλλάζοντας θέμα με άφορμή τήν τελευταία μελέτη σας γιά τή διαπάλη τοῦ Γεωκεντρικοῦ με τό Ἡλιοκεντρικό Σύστημα, ποιοί εἶναι εκείνοι πού θεμελίωσαν τόν Ἡλιοκεντρισμό;

Οί πρώτοι, πού μίλησαν γιά Ἡλιοκεντρική Θεωρία, ήταν οί Πυθαγόρειοι, αν καί αὐτοί δέν θεωροῦσαν τόν Ἥλιο ὡς τό κέντρο αλλά τήν έστία. Η Πυθαγόρεια Σχολή πρόσβευε, ὅτι ή Γῆ ήταν σφαιρική, τοποθετημένη στο κέντρο τοῦ Κόσμου, χωρίς νά στηρίζεται πουθενά. Αὐτή άκριβῶς ή άποψη άποτελεῖ πρωτοποριακή θέση καί δείχνει σαφή πρόοδο σέ σχέση με τς προηγούμενες ὑποθέσεις τών άλλων Ἑλλήνων φιλοσόφων.

Ό Ἡρακλείδης ό Ποντικός δεχόταν τήν περιστροφή τής Γῆς γύρω από τόν άξονά της σέ ένα εικοσιτετράωρο καί απέδιδε τήν ημερήσια περιστροφή τής οὐράνιας σφαίρας στην περιστροφή τής Γῆς: «έκάστης ήμέρας μία έγγιστα περιστροφή». Έπιπλέον ή ὑπόθεσή του, ὅτι ή Ἄφροδίτη καί πιθανώτατα ό Έρμης στρέφονταν γύρω από τόν

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· γεννηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, ὃ ἦν ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀναμέσων τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα οὐρανόν. καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά. καὶ ἐγένετο οὕτως. καὶ συνήκθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὤφθη ἡ ξηρά. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν.» («Γένεσις», 1:6-10.)

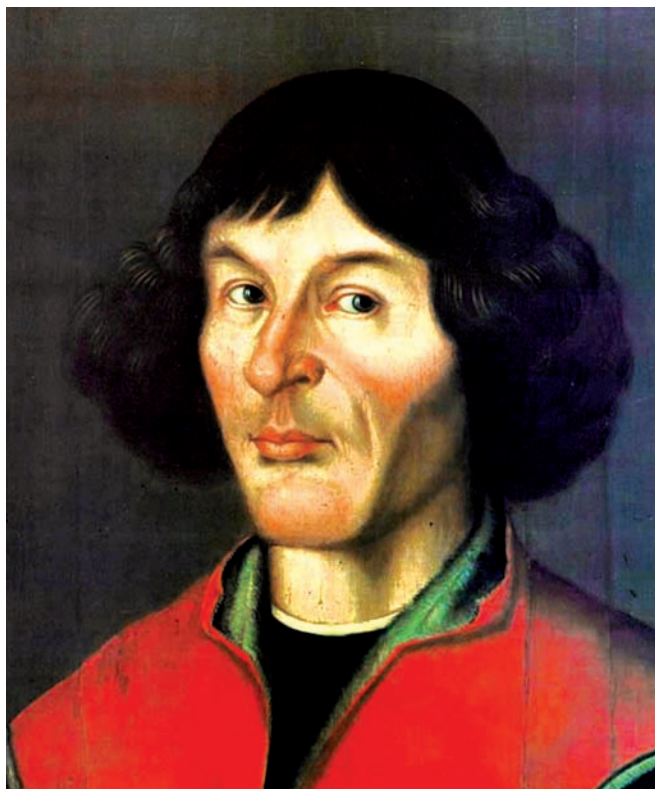
Ἡ ἰουδαιοχριστιανικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ σχῆμα τῆς Γῆς σύμφωνα μὲ τὴν Βίβλο καὶ τὰ διδάγματα τῶν ἁγίων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας: Ἡ Γῆ εἶναι ἐπίπεδη καὶ κολυμπᾷ σὲ ἓναν ὠκεανό· ἀπὸ ἐπάνω τῆς ὑπάρχουν νερά, τὰ ὁποῖα συγκρατῶνται ἀπὸ τὸ στερέωμα (οὐρανός).

Ἦλιο, τὸν ἀναγορεύει ὡς τὸν πρῶτο φιλόσοφο, ποὺ ἔκανε σαφῆ ὑπαινιγμὸ σχετικὰ μὲ τὸ Ἡλιοκεντρικὸ Σύστημα.

Γύρω στὸ 280 π.Χ. ἐμφανίζεται στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἡ μεγάλη μορφή τοῦ Ἀρίσταρχου τοῦ Σάμιου, τοῦ κατ' ἐξοχὴν εἰσηγητῆ τοῦ Ἡλιοκεντρικοῦ Συστήματος, ὁ ὁποῖος διατύπωσε τὴν ἐξῆς ὑπόθεση: «Υπέθετο τὸν Ἥλιον μένειν ἀκίνητον, τὴν δὲ γῆν φέρεσθαι περὶ τὸν Ἥλιον κατὰ λοξοῦ κύκλου περιφέρειαν.» Ἐπειδὴ, ὅπως φαίνεται, δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀνάδρομη κίνησι τῶν ἐξωτερικῶν πλανητῶν Ἄρη καὶ Δία, διατύπωσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς Ἀστρονομίας τὴν ὑπόθεση, ὅτι ὁ Ἥλιος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ παραμένει ἀκίνητος καὶ ὄχι ἡ Γῆ.

Ἡ ὑπόθεση τοῦ Ἀρίσταρχου ἀναφέρεται καὶ ἀπὸ τὸν Ἀρχιμήδη στὸ ἔργο του «Ψαμμίτης» (Α, 1, 5-6) καὶ Ἀρχιμήδους «Ἀπαντα» (η, 218, 7-18, σελ. 14-15). Ὁ Ἀρίσταρχος ὑποστήριξε, ὅτι ἡ Γῆ κινοῦνταν περὶ τὸν Ἥλιο ἐπὶ κυκλικῆς τροχιάς, ποὺ διερχόταν διαμέσου τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, δηλαδὴ τῆς ἐκλειπτικῆς.

Τὴν ὑπόθεση τοῦ Ἀρίσταρχου ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ Πλούταρχος στὸ βιβλίον του «Περὶ τοῦ ἐμφαινομένου προσώπου τῷ κύκλῳ τῆς Σελήνης» (922F- 923A, 3-6). Οἱ ἀναφορὲς τῶν ἀρχαίων σοφῶν ἀναδεικνύουν τὸν Ἀρίσταρχο τὸν Σάμιο πατέρα καὶ θεμελιωτὴ τῆς Ἡλιοκεντρικῆς Θεωρίας, γεγονὸς ποὺ ἐπιβεβαιώνει ὁ Κλαύδιος ὁ Πτολεμαῖος στὴ «Μεγάλῃν Μαθηματικὴν Σύνταξιν». Εἶναι γεγονός, ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος μὲ τὰ ἀστρονομικὰ ὄργανα τῆς ἐποχῆς του δὲν μποροῦσε νὰ ἀποδείξῃ τὴν

Νικόλαος Κοπέρνικος. Ὁ ἀστρονόμος ποὺ ἰδιοποιήθηκε τὴν Ἡλιοκεντρικὴ Θεωρία τοῦ Ἀρίσταρχου τοῦ Σάμιου (βλ. Α. Λαγκαδά: «Ν. Κοπέρνικος: Ὁ σφετεριστὴς τοῦ Ἀρισταρχου», «Δ», τ. 163).

ὑπόθεσή του.

«Δ»: *Πῶς κατάφεραν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, μὲ τὰ ἐλάχιστα μέσα ποὺ διέθεταν, νὰ κάνουν τέτοιες ἀστρονομικὲς ἀνακαλύψεις;*

Ἦταν πολὺ καλοὶ παρατηρητὲς τοῦ οὐρανοῦ. Ὄταν ἐπὶ Κολόμβου ἐπικρατοῦσε ἡ ἄποψη, ὅτι ἡ Γῆ εἶναι ἐπίπεδη, καὶ τὰ νερὰ τρέχουν στὶς ἄκρες της, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπὸ τὸν 6ο αἰῶνα ἐκτιμοῦσαν, ὅτι εἶναι σφαιρικὴ. Γιὰ σκεφτῆτε, πῶς γνώριζαν, ὅτι τὸ τροπικὸ ἔτος, ποὺ εἶναι 365, 25 ἡμέρες, εἶναι κάτι λιγώτερο ἀπὸ τὸ 0,25 καί, παρ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχαν τὰ δεκαδικά, γιὰ νὰ τὸ γράψουν, ἔκαναν τὴ μεγαλοφυῆ σκέψη νὰ πάρουν κάτι μικρό, γιὰ νὰ μετρήσουν, μεγαλώνοντας τὶς περιόδους. Εἶχαν μαθηματικὸ νοῦ καὶ φυσικὴ σκέψη. Καὶ κάτι ἀκόμα πρὸ προχωρημένο· ὁ Ἐπίκουρος μαζί μὲ τὸν δάσκαλο του τὸν Μητροδόωρο τὸν Χίιο μίλαγαν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ γιὰ πολλαπλοὺς κόσμους, ὅτι δὲν εἴμαστε μόνοι στὸν Σύμπαν.

«Δ»: *Πῶς ἔχει συμβάλλει ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ Ἐπιστῆμη στὴ διαμόρφωση τῆς σύγχρονης Ἐπιστήμης;*

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔδωσαν τὸ φιλοσοφικὸ ὑπόβαθρο, ἔκαναν τὴν βασικὴ ἔρευνα, καὶ σὲ ιδέες τους θὰ βασιστοῦν πολλὰ ἀκόμη. Ὅλος ὁ οὐρανὸς εἶναι διανθισμένος μὲ ἐλληνικὲς ὀνομασίες διεθνῶς, οἱ μῦθοι καὶ οἱ θεοὶ τοῦ κόσμου τῶν ἀστρῶν θὰ μένουν γιὰ πάντα οἱ πρὸ τρυφεροὶ μάρτυρες τῆς ἐλληνικῆς ρίζας.

Ταξιαρχούλα Λαδά

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

Πάσχα Ἑλλήνων χριστιανῶν καὶ Ἰουδαίων

Τὸ Πάσχα τοῦ Κυρίου («Ἐξοδος» ιβ' 11) τὸ καθιέρωσε ὁ Μωυσῆς ὑπὸ τὶς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ Γιαχβὲ λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἔξοδο τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ Φαραώ.

Μιὰ σχεδιασμένη δολοφονία τοῦ Γιαχβέ, ἀπαγγελμένη καὶ ἐκτελεσμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο, μιὰ δολοφονία χιλιάδων Αἰγυπτίων, γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν οἱ ἐκλεκτοὶ του, καὶ ἡ ὁποία ὁμολογεῖται κυνικὰ μὲς στὰ κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὅταν ὁ Θεὸς Γιαχβὲ ἐξώντωσε μὲ θανατικὸ ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιά τῶν Αἰγυπτίων, οἱ Ἰσραηλίτες ἔκαμαν αὐτὸ ποὺ τοὺς εἶχε πεῖ ὁ Μωυσῆς, «πᾶσα γυνὴ θέλει ζητήσῃ παρὰ τῆς γείτονος αὐτῆς καὶ παρὰ τῆς συγκατοίκου αὐτῆς σκευὴ ἀργυρᾶ, χρυσᾶ καὶ ἐνδύματα... καὶ θέλετε γυμνώσει τοὺς Αἰγυπτίους». Στὴ μετάφραση τῶν ἐβδομήκοντα ἔχει τὸ ἐκπληκτικὸ «θὰ σκυλεύετε τοὺς Αἰγυπτίους» («Ἐξοδος» γ' 15-22), ὅπως κι ἔγινε, «καὶ ἐσκύλευσαν τοὺς Αἰγυπτίους» («Ἐξοδος» ιβ' 35-36 κατὰ Ο'). Οἱ Ἰσραηλίτες πήραν σκευὴ ἀργυρᾶ, χρυσᾶ καὶ ἐνδύματα, «δανεικὰ κι ἀγύριστα», ἀπὸ τοὺς γείτονες καὶ συγκατοίκους τοὺς Αἰγυπτίους καὶ ἐσκύλευσαν τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν Αἰγυπτίων. Ἡ σκύλευση εἶναι ἡ ἀτελεστερὴ πράξις, ποὺ μπορεῖ νὰ πράξῃ ἕνας ἄνθρωπος πάνω σ' ἕνα πτώμα. Κι ὅμως αὐτὸ εἶπε ὁ Γιαχβὲ νὰ κάνουν οἱ ἐκλεκτοὶ του πάνω στὰ νεκρὰ κορμιά τῶν γειτόνων καὶ συγκατοίκων τῶν Αἰγυπτίων. Ὁ Ἰησοῦς αὐτὸ τὸ γεγονός γιῶρτασε μὲ τοὺς μαθητές του, τὴν δολοφονία τῶν Αἰγυπτίων καὶ τὴ σκύλευση τῶν πτωμάτων τους («Κατὰ Ματθαῖον» κς' 17-20, «Κατὰ Μάρκον» ιδ' 1, 14-17, «Κατὰ Λουκᾶν» κβ' 1, 7-14, «Κατὰ Ἰωάννην» ιγ' 1-2, «Ἐξοδος» ιβ' 8-11, 26-27, 35-36, γ' 15-22). (Βλ. «Τὸ ἀνθελληνικὸ Ἑβραϊκὸ Πάσχα. Σταχυολόγησι στοιχείων μίσους καὶ ἀκραίου φασισμοῦ-ρατσισμοῦ», «Δ», τ. 280, «Ἕνας ἀφανὴς ἀλλὰ πλήρης ἐξεβραϊσμοῦ τῶν Ἑλλήνων. Τὰ ἔθιμα καὶ οἱ συμβολισμοὶ τοῦ Πάσχα», «Δ», τ. 291.)

Γ.Τζ.

Ὁμοφυλόφιλοι καὶ οἰκογένεια

Ὁ Καβάφης θὰ εἰπῇ μὲ «περίσκεψη» τὸ περίφημο: «ὅσο μπορεῖς τὴ ζωὴ μὴν τὴν ἐξευτελίξης». Μὴ γίνεσαι δηλαδὴ «ξεφωνημένος», ὅπως λαϊκὰ ἀποκαλοῦν τοὺς ὁμοφυλόφιλους. Μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι στὴν Ἀρχαιότητα δὲν μπορούσαν νὰ ἔχουν κανένα ἀξίωμα. Ἄς προσέξουν οἱ ὁμοφυλόφιλοι, μέχρι ποῦ μποροῦν νὰ φθάσουν, ὥστε νὰ μὴ γίνονται θύματα ἐκμετάλλευσης ἀπὸ τὸ Σύστημα, ποὺ κοιτάει νὰ κἀνῃ τὴ δουλειὰ του. Σατανικὰ τὸ Σύστημα ἐνέπλεξε ἐδῶ καὶ τὰ τῆς οἰκογένειας, μιὰ καὶ αὐτὴ ἔχει γίνεῖ... κόλαση ἀπὸ τὶς ἀντινομίες τοῦ φυσικοῦ καὶ «κοινωνικοῦ», ποὺ τῆς ἔχει φορτώσει τὸ Σύστημα.

Π.Γ.

Ἐπιλεκτικὴ εὐαισθησία

Ἡ Ἀρχὴ Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτῆρα ἀπὸ τὸ 2002 εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸ ΥΠ.Ε.Π.Θ. μέσα σὲ εὐλόγο χρόνον νὰ μεριμνήσῃ, ὥστε νὰ μὴν ἀναγράφεται τὸ θρησκεινισμὸς τοὺς ἀπολυτήριους τίτλους σπουδῶν Α'/Βάθμιας καὶ Β'/Βάθμιας Ἐκπαίδευσης καὶ νὰ ἐκδῶσι κάθε ἀναγκαία ὁδηγία, ὥστε νὰ μὴν ζητῆται ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἡ κηδεμόνες, ποῦ ἐπιθυμοῦν τὰ παιδιά τους νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, νὰ δηλώνουν τὶς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις. (Βλ. «Υπουργεῖο παράνομης ἐλέω θεοῦ παιδείας», «Δ», τ. 292.)

Σήμερα, ἔξι χρόνια ἀργότερα, τὸ ΥΠ.Ε.Π.Θ. ἐξακολουθεῖ νὰ ἀρνῆται νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ νόμο, κι ἔτσι τὸ θρησκεινισμὸς ἀναγράφεται ἀκόμα τοὺς ἀπολυτήριους τίτλους, προσωπικὰ δὲ ἀπὸ τὸν ὑπογράφοντα ζητήθηκε ἀπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ σχολείου Β'/Βάθμιας ἐκπαί-

δευσης, πού φοιτᾷ ὁ γιγιός του, νὰ ὑποβάλλῃ ὑπεύθυνῃ δήλωση, στὴν ὁποία δήλωσε σαφῶς, ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ ὁ γιγιός του νὰ παρακολουθῇ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἐπειδὴ δὲν εἶναι χριστιανὸς ὀρθόδοξος.

Κατανοοῦμε τὴν εὐαισθησία τοῦ προέδρου καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἀρχῆς, οἱ ὁποῖοι παραιτήθηκαν πρόσφατα σὲ ἐνδειξὴ διαμαρτυρίας γιὰ τὸ γεγονὸς τῆς χρησιμοποίησης τῶν καμερῶν στὴ διάρκειά τῆς πορείας τοῦ Πολυτεχνείου χωρὶς τὴν ἔγκρισή τους. Δὲν μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε ὅμως τὴν πολύχρονη ἀναισθησία τους στὸ θέμα τῶν Θρησκευτικῶν στὰ σχολεῖα. Προφανῶς ἡ εὐαισθησία εἶναι ἐπιλεκτικὴ καὶ ἀνάλογη τῶν προσταγμάτων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πού λειτουργεῖ ὡς κράτος ἐν κράτει ὑπεράνω ὑπουργείων, νόμων καὶ ἀρχῶν.

Γ.Γ.

Βραδιὲς «μετὰ μαλακίας» στὸ Κερατσίνι

Μὲ πρόσκλησή του τὸ 1ο Γενικὸ Λύκειο Κερατσινίου ἀνῆγγειλε ὁμιλία τοῦ καθηγητῆ καὶ πολιτειολόγου κ. Κώστα Ζουράρι, στὶς 17 Μαρτίου 2008, στὰ πλαίσια τῶν ἐκδηλώσεων «Βραδιὲς Παιδείας στὸ Κερατσίνι». Θέμα τῆς ὁμιλίας: «Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτικὴ Σκέψη κατὰ Θουκυδίδη». Ἀνάμεσα σὲ ἄλλα στὴν ἐν λόγω πρόσκληση ἀναφερόταν, ὅτι «...στὶς ἡμέρες μας δὲν ὑπάρχει καλύτερος ὁδηγὸς ἀπὸ τὸν Κ. Ζουράρι, πού ὄντας ἀδογματιστὸς τολμᾷ νὰ συσχετίξῃ τὸν Θουκυδίδη μὲ τὸν Μάξιμο τὸν Ὁμολογητῆ».

Πῶς τώρα ὁ κ. Ζουράρις συσχετίζει τὴν «Θουκυδίδειο ἐπιστημοσύνη», ὅπως ὁ ἴδιος λέει, μὲ τὸν μεσαιωνικὸ καλὸγερο Μάξιμο, ὁ ὁποῖος βυζαντινολογώντας ἀσχολήθηκε μὲ... «**τίς δύο θελήσεις (;) τοῦ Χριστοῦ**» καὶ «**ὡμολόγησε**» **μὲ τοὺς πεθαμένους καὶ τοὺς νεκροὺς** (!), ὅπως λέει ὁ ἱστορικὸς H.K. von Baltahasai, σ' αὐτὸ μόνον ὁ Θουκυδίδης μπορεῖ ἐκ τοῦ τάφου του νὰ ἀπαντήσῃ ἔχοντας διαχωρίσει τοὺς φιλοσοφοῦντες ἄνευ μαλακίας (ἀπὸ τοὺς φιλοσοφοῦντες μετὰ μαλακίας).

Α. Γ.

Περὶ πορνείας

Ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ πορνεία κάθε ἄλλη συζυγικὴ σχέση ἐκτὸς τοῦ γάμου. «Πορνεία» (πορνεύω) εἶναι ἡ ἀθέμιτος ἢ ἐπὶ μισθῷ συνουσία, ἐπ' ἀμοιβῇ ἑταιρισμός, ἢ ἐπὶ χρήμασι παράδοσις γυναικὸς εἰς ἄνδρα πρὸς σαρκικὴν μίξιν» (Λεξικά).

Σ.Φ.

Ἀρχαιοελληνικὰ «χριστούγεννα»;

Γνωρίζετε, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες στὴ θέση τῶν Χριστουγέννων εἶχαν μίαν γιορτὴ μὲ τὸ ὄνομα «Τριέσπερο»; Ἄν δὲν τὸ γνωρίζετε, μὴν νιώσετε ἄσχημα. Τέτοια ὑποτιθέμενη «γιορτὴ» δὲν γνωρίζει κανεὶς ἱστορικὸς καὶ καμμία βιβλιογραφία διεθνῶς. Οἱ μόνοι πού τὴν γνωρίζουν εἶναι αὐτοὶ πού τὴν ἐπινόησαν, μὲ στόχο ὅχι φυσικὰ νὰ ἀναβιώσουν τὸ «δωδεκάθεο», ἀλλὰ νὰ στήσουν ἄλλη μιά νεοθρησκεία καὶ βέβαια τὸ προσωπικὸ τους ἱερατεῖο, τὸ ὁποῖο μάλιστα πλασσοῦσαν καὶ ὡς... ἀντίπαλο δέος τοῦ χριστιανικοῦ.

Νὰ ἐτοιμαζώμαστε ἴσως καὶ γιὰ ἀρχαιοελληνικὸ «πεςάχ»;

Θ.Λ.

Ἀριστοτέλης καὶ σύγχρονη διοίκηση ἐπιχειρήσεων

Σὲ πρόσφατο δημοσίευμα τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Le Point» (τ. 1839), μὲ τίτλο «Ἀριστοτέλης, καθηγητὴς μάνατζμεντ», προτείνεται ἡ μελέτη τοῦ Ἑλλήνα φιλοσόφου γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότερη διοίκηση τῶν σύγχρονων ἐπιχειρήσεων. «Εἴτε πρόκειται γιὰ θέματα ἀξιολόγησης, διαχείριση κρίσεων, διεξαγωγὴ συναντήσεων ἢ γιὰ τὴν παροχὴ κινήτρων στὸ προσωπικὸ, ὁ Ἀριστοτέλης εἶναι ὁ «νόμιμος μέντορας» κάθε διαδικασίας, καθὼς ἐπανατοποθετεῖ κάθε μας πράξη στὴ δυναμικὴ τῆς στόχευση καὶ μᾶς καλεῖ νὰ ψάξουμε

τὸ τελεσιουργὸ αἴτιο σὲ κάθε μας ἐνέργεια.» Αὐτὰ ἐπιβεβαιώνει ὁ Bertrand Carroy, διδάκτωρ Φιλοσοφίας καὶ πρῶν ὑψηλόβαθμο στέλεχος ἐπιχειρήσεων, ὁ ὁποῖος «υἱοθέτησε μία θεωρία 2.300 ἐτῶν στὸ σύγχρονο μάνατζμεντ». Ὅπως σημειώνεται στὸ δημοσίευμα, τὴν Ἀριστοτέλεια αὐτὴ διατύπωση γιὰ τὸ σύγχρονο μάνατζμεντ προωθεῖ τὸ «Crescendo» (Τμῆμα Συνεχοῦς Κατάρτισης τοῦ Ἰνστιτούτου Συγκριτικῆς Φιλοσοφίας), ποὺ διοργανώνει σεμινάρια γιὰ τὴν ἐπιμόρφωση στελεχῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τὸ ὁποῖο ἔχει, ὅπως σχολιάζεται, κατακτήσει πολλοὺς μεγάλους ὁμίλους στὴ Γαλλία, ὅπως ἡ RATP, ἡ Groupama, ἡ Pricewater-house Coopers, καθὼς καὶ φορεῖς τῆς τοπικῆς αὐτοδιοίκησης.

Στὰ πτώματα τύπου Βησσαρίωνα τρέχουν οἱ ρωμοὶ καὶ τὴν ὑπερφυσικὴ προστασία φυλακτῶν -σὰν κι αὐτὸ ποὺ ἔδωσε ὁ πρωθυπουργὸς στὸν τότε ἀσθενοῦντα ἀρχιεπίσκοπο πρὶν τὴν ἀναχώρησή του γιὰ τὸ Μαϊάμι- ἀναζητοῦν οἱ ρωμοί, ποὺ μὲ τὴ νοοτροπία τους αὐτὴ κατάφεραν νὰ εἶναι τελευταῖοι στὴν Εὐρώπη καὶ παγκόσμιοι «πρωταθλητές» τῆς διαφθορᾶς, τὴν ἴδια ὥρα, ποὺ οἱ «κουτόφραγκοι», υἱοθετώντας τὴ λογικὴ τοῦ Ἀριστοτέλη, πρωτοποροῦν.

Γ.Α.

Ἰησοῦς - Ὀλυμπιακὸς 4-0

Μετὰ τὴ λήξη τοῦ ποδοσφαιρικοῦ ἀγῶνα μεταξὺ τῶν ὁμάδων ΑΕΚ-Ὀλυμπιακοῦ, ἡ ὁποία βρῆκε νικητρία τὴν ΑΕΚ μὲ τὸ ἐπιβλητικὸ 4-0, ὁ Βραζιλιάνος ποδοσφαιριστὴς Ριβάλντο χαιρετῶντας τοὺς ὁπαδοὺς τῆς ὁμάδας του ἔβγαλε τὴ φανέλα του κι ἀποκάλυψε τὸ μπλουζάκι του, ποὺ ἀνέγραφε: *Jesus the winner!* (Ἰησοῦς ὁ νικητής.)

Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐπισήμανση τηλεπαρουσιαστῆ τηλεοπτικῆς ἀθλητικῆς ἐκπομπῆς, ὅτι τὴ συγκεκριμένη ἡμέρα ἦταν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ὁ ἀθλητικογράφος κ. Α. Πανοῦτσος (βλ. «Ποδόσφαιρο καὶ θρησκεία», «Δ», τ. 299) σχολίασε μὲ χιοῦμορ: «Βλέπουμε λοιπόν, ὅτι ἡ ΑΕΚ δὲν κέρδισε τὸ μάτς, ὁ Ἰησοῦς τὸ κέρδισε!» Ἡ ἐκπομπὴ πάντως συνεχίστηκε κανονικὰ χωρὶς περαιτέρω θεολογικοὺς προβληματισμούς.

Γ.Α.

Ἑλληνίζοντες μεσαιωνικοὶ καλόγεροι

Τὰ διάφορα ἐμφανισθέντα τὴν τελευταία 15ετία ἄτομα ἢ «ὁμάδες», «κινήματα», «σύλλογοι», «σωματεῖα» κ.λπ., ποὺ δὲν ἔχουν τὴν «συνέπεια» τοῦ λόγου, ποὺ ἀρθρώνει ὁ «Δαυλός» τὶς τρεῖς δεκαετίες τῆς κυκλοφορίας του, καὶ διατείνονται, πῶς ὁ «Δαυλός» «ἐντάσσεται στὸ κίνημά τους», θυμίζουν τοὺς καλόγερους τοῦ Μεσαίωνα, ποὺ ὑποστήριζαν, ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης συμφωνοῦσε μαζί τους («συνδοκεῖ μοι καὶ Ἀριστοτέλης») καὶ ὅχι τὸ ἀντίθετο.

Ἡ χρονικὴ ἀλληλουχία καὶ ἄρθρωση «ἀπωθεῖται» ἀπὸ τὰ διαταραγμένα μυαλά: Ὁ «Δ» βγῆκε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1982 ὡς μία προσπάθεια νὰ ξεκολλήσῃ ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπὸ τὴ λάσπη τῆς Ρωμοσύνης-βυζαντινισμοῦ 16 1/2 αἰώνων. Τώρα συνεχίζει τὴν προσπάθειά του γιὰ ἓναν διαφορετικὸ λόγο: Νὰ μὴν ξανακυλίσῃ ὁ Ἑλληνισμὸς στὴ λάσπη τοῦ βυζαντινισμοῦ καὶ τῆς Ρωμοσύνης.

Γ.Σ.Π.

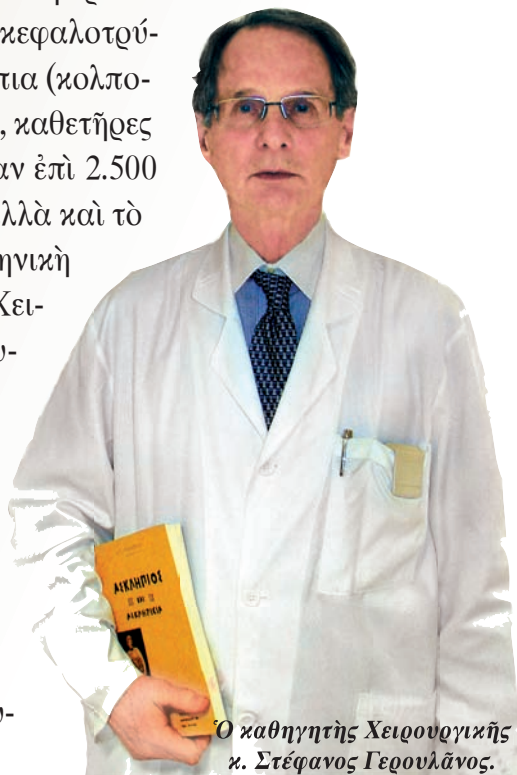
Έγχείριση στο κρανίο ἀπὸ ἕναν γιατρὸ παρουσία τοῦ Ἀσκληπιοῦ –ὁ ὁποῖος ὑποδηλώνεται μὲ τὸ ραβδί του. Ἴσως πρόκειται γιὰ ἀνάτρηση (διάνοιξη) τοῦ κρανίου, τὰ ἐργαλεῖα ὅμως δὲν μποροῦν νὰ ταυτιστοῦν μὲ βεβαιότητα. Ἀττικὸ ἀναθηματικὸ ἀνάγλυφο, πρῶτο μισὸ τοῦ 4ου αἰῶνα π.Χ. (Πηγή: Στ. Γερουλάνου, Rene Bridler «Τραῦμα. Πρόκληση καὶ φροντίδα τοῦ τραύματος στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα», ἔκδ. «Μορφωτικὸ Ἰδρυμα Ἐθνικῆς Τράπεζας».)

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

«Τὰ ἐργαλεῖα πρέπει νὰ εἶναι ὅλα εὐκόλα στὴ χρῆση τους καὶ ἀπὸ τὴν ἄποψη τοῦ βάρους καὶ ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς λεπτῆς κατασκευῆς τους»
(Ἱπποκράτους, «Περὶ ἱητροῦ»).

Ἀρχαία ἑλληνικὴ Ἱατρικὴ σήμερα προκαλεῖ τὸν θαυμασμό διεθνῶς. Ἦταν Ἱατρικὴ μὲ θαυμαστοὺς ἐπιστήμονες, μὲ ἄσκηση χειρουργικῆς, ἀκόμη καὶ στὴν προ-ομηρικὴ ἐποχὴ, μὲ ἐξειδικευμένα χειρουργικὰ ἐργαλεῖα ποὺ ἔφεραν στὸ φῶς οἱ ἀνασκαφές. Στὴ Μυκηναϊκὴ Περίοδο ἀνάγεται καὶ ἡ πρώτη γνωστὴ κρανιο-νάτρωση στὴν Εὐρώπη. Βρέθηκαν κεφαλοτρύπανα, μηνιγγοφύλακες, μητροσκοπία (κολποσκοπία λέγονται σήμερα), λαβίδες, καθετήρες καὶ χιλιάδες ἄλλα, ποὺ διετήρησαν ἐπὶ 2.500 χρόνια ὄχι μόνο τὴν μορφή τους ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιο ὄνομα. Γιὰ τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱατρικὴ μᾶς μίλησε ὁ καθηγητὴς Χειρουργικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ζυρίχης καὶ σήμερα διευθυντὴς τῆς Μονάδας ἐντατικῆς θεραπείας τοῦ Ὡνασείου Καρδιοχειρουργικοῦ Κέντρου, τέως καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας τῆς Ἱατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων καὶ πρόεδρος τοῦ Διεθνoῦς Ἱπποκράτειου Ἰδρυμάτος κ. Στέφανος Γερουλᾶνος.

Ὁ καθηγητὴς Χειρουργικῆς
κ. Στέφανος Γερουλᾶνος.

«Δ»: *Κύριε καθηγητά, τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα τῆς Ἀρχαιότητος μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὰ σημερινά;*

Τὰ ἀρχαῖα χειρουργικὰ ἐργαλεῖα δὲν ἔχουν τίποτε νὰ ζηλέψουν ἀπὸ τὰ σημερινά. Ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἀρχαῖα οἰκιακὰ ἐργαλεῖα, ὅταν λάβουν τὴν πρακτικὴ τελικὴ τους μορφή, δὲν χρειάζεται νὰ ἀλλάξουν. Ἐτσι τὸ νυστέρι ἔχει τὴν ἴδια μορφή. Τὰ πρῶτα ἐργαλεῖα, ποὺ ἔχουμε βρεῖ ἤδη ἀπὸ τὸ 1000 π.Χ., δηλαδὴ τὸ κεφαλοτρύπανο τοῦ 2ου αἰῶνος π.Χ., ποὺ βρέθηκε στὸ Δῖον, εἶναι πανομοιότυπο μὲ τὸ σημερινό, ἀπλῶς τότε ἦτο χειροκίνητο, ἐνῶ σήμερα εἶναι ἠλεκτροκίνητο, ἀλλιῶς τὸ τρυπάνι εἶναι ἀκριβῶς

**“Τὰ ἀρχαῖα
χειρουργικὰ
ἐργαλεῖα ὄχι μόνον
δὲν ἔχουν τίποτα
νὰ ζηλέψουν ἀπὸ
τὰ σημερινά, ἀλλὰ
κληροδότησαν καὶ
μέχρι σήμερα τὰ
ἀρχαῖα ὀνόματά
τους, ὄχι μόνον
στὴν Ἑλληνικὴ
Γλῶσσα ἀλλὰ καὶ
στὴν Γαλλικὴ καὶ
στὴν Γερμανικὴ καὶ
τὴν Ἀγγλική.”**

ὁμοιο, τὰ ἄγκιστρα εἶναι πανομοιότυπα, οἱ λαβίδες εἶναι ὁμοιες, οἱ οὐροκαθετήρες ἀπλῶς ἄλλαξαν καὶ ἐγιναν ἀπὸ πλαστικό, ἐνῶ στὴν ἀρχαία ἐποχὴ ἔπαιρναν τὴν μορφή τῆς οὐρήθρας καὶ ἦσαν ἀπὸ μολύβι ἢ ὀρείχαλκο, μάλιστα ὄχι μόνον δὲν ἔχουν τίποτα νὰ ζηλέψουν, ἀλλὰ κληροδότησαν καὶ μέχρι σήμερα τὰ ἀρχαῖα ὀνόματά τους. Ἐνα βρεφαροκάτοχο ἔχει τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὴν Ἀρχαιότητα καὶ παραμένει μέχρι σήμερα βρεφαροκάτοχο, ἡ λαβίδα παραμένει καὶ σήμερα λαβίδα, τὸ νυστέρι τὸ ἴδιο, κρατοῦν τὰ ἴδια ὀνόματα ἀπὸ τότε, ὄχι μόνον στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἀλλὰ καὶ στὴν Γαλλικὴ καὶ στὴν Γερμανικὴ καὶ τὴν Ἀγγλική, ὅπου μεταφράζονται ἀπὸ τὰ Λατινικά.

«Δ»: *Ποῦ βρέθηκαν τὰ ἀρχαιότερα χειρουργικὰ ἐργαλεῖα;*

Στὴν Ναυπλία τῆς Ἀργολίδος, καὶ μάλιστα σὲ ἕναν τάφο, ποὺ θὰ μπορούσε καὶ θὰ θέλαμε πολὺ νὰ ἦταν τοῦ Παλαμῆδη, τοῦ ἥρωα τῆς Ἰλιάδας. Πρόκειται γιὰ σπάνια εὐρήματα καὶ γιὰ τὰ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὰ ἐργαλεῖα, ποὺ δείχνουν, ὅτι ἤδη ἀπὸ τότε οἱ ἱατροὶ ἔκαναν χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις καὶ χρησιμοποιοῦσαν χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, ὅπως καὶ σήμερα.

«Δ»: *Χειρουργικὰ ἐργαλεῖα χρησιμοποιοῦσαν καὶ στὸν Τρωικὸ Πόλεμο. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ Ἱατρικὴ καὶ ἡ Χειρουργικὴ προϋπήρχαν τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν;*

Ἐνα ἐργαλεῖο, τὸ ὁποῖο εἶναι τελειοποιημένο ἤδη στὴν Ὀμηρικὴ ἐποχὴ, ἐξυπακούεται, ὅτι χρειάζεται ἑκατοντάδες χρόνια, γιὰ νὰ φθάσῃ σὲ αὐτὴν τὴν τέλεια μορφή. Καὶ βεβαίως πρὶν ἀπὸ τὸν σίδηρο χρησιμοποιοῦσαν τὸν ὀψιδιανό, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἦταν ἕνα τέλειο μαχαίριδιο, τὸ ὁποῖο ἔκοβε πάρα-πάρα πολὺ λεπτά. Ὀψιδιανοί, ποὺ βρέθηκαν στὸν Ἅγιο Κοσμά, στὸν Ἄλμιο, ἔδειξαν, ὅτι μπορούσε νὰ ξυρισθῇ κάποιος μὲ αὐτά, χωρὶς νὰ κοπῇ. Οἱ ὀψιδιανοὶ αὐτοὶ εἶναι τοῦ 8000 π.Χ.

Ὅσον ἀφορᾷ στὸν σίδηρο, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃς σὲ ξίφη καὶ ἀσπίδες, ὅπως ἐκείνες οἱ καταπληκτικὲς ἀσπίδες τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος,

Χειρουργικά εργαλεία, μερικά με μικροσκοπικό διάκοσμο, του α' αι. μ.Χ. Διακρίνονται μαχαίριδια, λαβίδες, σαρκολάβοι, ψαλίδια, κναθίσκοι (κοχλιάρια), μήλαι, ξυστραι, ἄγκιστρα καὶ τρυπάνια.

πρέπει νὰ ἔχῃς δουλέψῃ τὸν σίδηρο γιὰ ἑκατοντάδες χρόνια, ἴσως καὶ χίλια. Σίγουρα ὅλα αὐτὰ πᾶνε πολὺ πίσω στὸν χρόνο, ἀλλὰ ἐπεὶδὴ ὁ σίδηρος σκούριαζε μὲ τὴν ὑγρασία, ἔχουν χαθῇ τὰ περισσότερα. Ὡς ἐκ τούτου βρίσκουμε πολὺ περισσότερα στὴν Αἴγυπτο, ἀπὸ ὅτι βρίσκουμε στὶς ἐλληνικὲς ἀνασκαφές.

«Δ»: Ἡ Χειρουργικὴ εἶναι «ἐπιθετικὴ Ἱατρική»;

Δὲν θὰ ἔλεγα, ὅτι εἶναι ἐπιθετικὴ Ἱατρικὴ. Ἡ Χειρουργικὴ Ἱατρικὴ εἶναι παρηγορητικὴ Ἱατρικὴ, καὶ ἡ πρώτη Ἱατρικὴ ξεκίνησε, ὅταν κάποιος μακρυνὸς πρόγονος ἔσπασε τὸ χέρι του ἢ τὸ πόδι του. Ἀκόμη καὶ κάποια ζῶα, ὅπως ἡ μαῖμοῦ, ὅταν σπάσῃ τὸ χέρι της, παίρνει μερικὰ κλαδιά καὶ μερικὲς ρίζες καὶ τὸ τυλίγει ἔτσι, ποὺ νὰ παραμένῃ ἀκίνητο καὶ νὰ μὴν πονάῃ. Εἶναι μία τραυματιολογία, ἡ ὁποία βλέπουμε ὅτι πηγαίνει πάρα- πάρα πολλὰ χρόνια πίσω. Βλέπουμε, ὅτι ἡ Ἱατρικὴ ξεκίνησε

ένστικτωδῶς, τὸ ἄτομο δὲν ἀνέχεται καὶ δὲν ἀντέχει νὰ πονᾷ. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὰ βότανα, μὲ βάση τὶς πολὺ- πολὺ παλιῆς ἐμπειρίες μάθαμε, ὅτι κάποια χόρτα εἶναι δηλητηριώδη, καὶ τὰ ἀποφεύγουμε, γιατί οἱ πρόγονοί μας εἶδαν τοὺς δικούς τους νὰ πεθαίνουν. Ἐπίσης, ὅταν ἔχουμε ἓνα ἀπόστημα, ἓναν ἅπλο «καλόγηρο», τί κάνουμε; Τὸν ἀνοίγουμε καὶ ἀμέσως νοιώθουμε καλύτερα. Ἀκόμη καὶ ἂν νεκρωθῇ ἓνα σκέλος, τὸ ἀπλούστερο εἶναι μὲ μία γρήγορη ἐπέμβαση νὰ τὸ ἀφαιρέσουμε.. Αὐτὰ ἦταν πράγματα ποὺ ἐγίνοντο εἰς τὴν Ἀρχαιότητα. Ὑπάρχουν καὶ ἀπεικονίσεις ἀτόμων, τὰ ὁποῖα ἔχουν τεχνητὰ μέλη.

Ἡ ἀνεπτυγμένη Ὀδοντιατρικὴ καὶ ἡ «Καισαρικὴ Τομή» στὴν Ἀρχαιότητα

«Δ»: Εἴχαμε καὶ ἀνεπτυγμένη Ὀδοντιατρικὴ; Ὑπῆρχαν ὀδοντίατροι στὴν Ἀρχαιότητα;

Βεβαίως καὶ ὑπῆρχαν ὀδοντίατροι καὶ ἀνεπτυγμένη Ὀδοντιατρικὴ στὴν Ἀρχαιότητα! Οἱ ἴδιοι οἱ γιατροὶ τὴν ἀσκοῦσαν, ἔχουν διασωθῇ σιαγόνες, ποὺ εἶχαν σπάσει ἀπὸ τραῦμα, καὶ ὁ γιατρός ἢ ὁ ὀδοντίατρος εἶχε κάνει ὀκτάρια γύρω ἀπὸ τὰ δόντια μὲ σύρμα ἀπὸ χρυσὸ ἔτσι, ὥστε νὰ σταθεροποιηθῇ τὸ σπάσιμο. Ἐπὶ πλέον ἔχουν βρεθῇ

“Ὁ Ἀσκληπιὸς

ἦλθε στὸν κόσμον

μὲ χειρουργικὴ

ἐπέμβαση, τὴν ὁποία

σήμερον ὀνομάζουμε

«Καισαρικὴ Τομή». Γι’

αὐτὸ δὲν θὰ ἔπρεπε

νὰ ὀνομάζεται

«Καισαρικὴ» ἀλλὰ

«Ἀπολλώνεια Τομή»,

καθ’ ὅτι ἦταν ὁ ἴδιος

ὁ Ἀπόλλων ποὺ τὸν

ἔσωσε.”

καὶ γέφυρες, ἔχουν βρεθῇ διάφορες ὀδοντιατρικὲς κατασκευές, ποὺ δείχνουν, ὅτι ἡ Ὀδοντιατρικὴ στὴν Ἑλλάδα ὅπως καὶ ἡ Ἱατρικὴ ἦταν πολὺ ἐξελιγμένη. Ὁ Ἀσκληπιὸς ἦλθε στὸν κόσμον μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβαση, τὴν ὁποία σήμερον ὀνομάζουμε «Καισαρικὴ Τομή». Γι’ αὐτὸ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται «Καισαρικὴ» ἀλλὰ «Ἀπολλώνεια Τομή», καθ’ ὅτι ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόλλων ποὺ τὸν ἔσωσε. Βλέπουμε τὸν Φιλοκτήτη μὲ ἀληθινὸ ἐπίδεσμο στὸ πόδι, ὅπως καὶ τὸν υἱὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὸν Μαχάονα, νὰ ἐπιδέ-νῃ τὸ τραῦμα τοῦ Μενέλαου. Ὅλα αὐτὰ εἶναι χαραγμένα ἐπάνω σὲ ἀμφορεῖς ἐπάνω σὲ ἐπιτύμβιες στήλες κ.λ.π., καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἀμφισβητηθοῦν.

Καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδικοῦμε τοὺς ἰατροὺς, ποὺ διέσωσαν θαρραλέα τὴν Ἀρχαιοελληνικὴ Ἱατρικὴ κατὰ τὴν Βυζαντινὴ Ἑποχὴ, μοχθώντας σκληρὰ καὶ ἀντιγράφοντας ἀκούραστα τὰ σπάνια ἱατρικὰ συγγράμματα, ὑπηρετώντας τὸ λειτουργημὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ ὄχι τὸ πολιτικὸ θεοκρατικὸ σύστημα, ποὺ ἔκαιγε στὴν πυρὰ ὅ,τι ἐρχόταν σὲ ἀντίθεση μὲ τὶς δεισιδαιμονίες καὶ τὸ σκότος τῆς ἀνατολίτικης πολιτικῆς του.

«Δ»: Τὸ ἦθος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἱατρῶν ἦταν ἀναμφισβήτητο;

Ἦδη ἀπὸ τὴν Ἀρχαιότητα ἡ Ἱατρικὴ εἶχε καὶ τὶς δύο μορφές της, ποὺ τὶς βλέπουμε καὶ σήμερον: Νὰ εἶναι λειτουργημὰ ἢ ἐπάγγελμα; Χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι ὁ Δίας, ἔδωξε τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο καὶ τὸν ἔστειλε στὴ Γῆ μὲ τοὺς θνητοὺς γιὰ ἕξι μῆνες, ἐπειδὴ χρηματίστηκε. Μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἱπποκράτη ἡ Ἱατρικὴ γίνεται χω-

Ἡ γέννηση τοῦ Ἀσκληπιοῦ μὲ «καισαρική τομή». (Πηγή: Στ. Γερουλᾶνος, Ε. Δοῦκα, Μ. Παπαδοπούλου: «Surgical Infections. Lessons from History», ἔκδ. «Onassio Cardiac Surgery Center and Department of History of Medicine», University of Ioannina.)

ρὶς ἀμφιβολία λειτούργημα, ταυτόχρονα ὁ Ἱπποκράτης δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἀμιοιβή, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἐπιθυμεῖ νὰ πληρωθῇ ὁ ἰατρὸς γιὰ τὴν ἐργασία του. Τὸ λειτούργημα ἢ ἐπάγγελμα συνυπάρχουν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, καὶ θὰ δῆτε, ὅτι πάντα οἱ ἱατροὶ βρῖσκονται κάπου στὸ ἐνδιάμεσο. Καὶ δὲν νομίζω, ὅτι θὰ ὑπάρξῃ γιатρός, ποὺ θὰ ἀπαιτήσῃ χρήματα ἀπὸ ἓναν ἄπορο ἀσθενῆ. Οὔτε νομίζω, ὅτι διαφέρει ὁ χαρακτήρας μας τόσο πολὺ ἀπὸ ἐκείνων τῶν προγόνων μας. Μάλιστα μερικοὶ διατείνονται, ὅτι εἴμαστε Ἕλληνες, γιὰτὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἀνάμεσά μας αὐτὴ ἡ ἀμφιθυμία, ὅπως καὶ ἡ ζήλεια καὶ ὁ φθόνος, γι' αὐτὸ φυλακίσαμε τὸν Ἀριστείδη, τὸν Κολοκοτρώνη, ὅπως σκοτώσαμε τὸν Μιλτιάδη, τὸν Ἀνδροῦτσο, τὸν Καποδίστρια.

«Δ»: *Ἀληθεύει, ὅτι κάποιοι θέλουν νὰ καταργήσουν τὸν ὄρκο τοῦ Ἱπποκράτη;*

Ὁ ὄρκος τοῦ Ἱπποκράτη εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα γραπτά, τὰ ὁποῖα ἔχει γεννήσῃ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἦταν μία ἐποχὴ μεγαλείου, ὅπου ὑπῆρχε ἓνας Αἰσχύλος, ἓνας Περικλῆς, ἓνας Σωκράτης, παρομοίως καὶ στὴν Ἱατρικὴ ὑπῆρξε ὁ μεγάλος Ἱπποκράτης, ὁ ὁποῖος συνέλεξε ὅλη τὴν παλαιότερη ἱατρικὴ γνώση. Στὸν Ἱπποκράτειο ὄρκο εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ γιὰ τὸν γιатρὸ δὲν ὑπάρχει καμμιά διαφορὰ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἀσθενοῦς, δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ ἐλευθέρου ἢ δούλου ἀσθενοῦς. Τίθενται ἀρχὲς ὑπὲρ τῆς ζωῆς, προστατεύεται τὸ ἔμβρυο κ.λ.π. Αὐτὰ εἶναι βήματα, ποὺ δὲν ἔγιναν ἀπὸ κανέναν ἄλλον πολιτισμὸ μέχρι τότε.

Σήμερα ὁ ὄρκος τοῦ Ἱπποκράτη σὲ διάφορα κράτη εἴτε ἔχει καταργηθῇ εἴτε ἔχει διαφοροποιηθῇ. Γιὰ παράδειγμα οἱ χριστιανοὶ θεωροῦν, ὅτι σὲ ἓνα χριστιανικὸ κράτος δὲν μπορεῖς νὰ ὀρκισθῇς στὸν Ἀσκληπιό, στὴν Ὑγεία καὶ στὴν Πανάκεια. Αὐτὸ μποροῦν νὰ τὸ ἀλλάξουν, ὅπως τὸ ἀλλάξαν στὴν Παγκόσμια Ἱατρικὴ Ἑταιρεία, καὶ

ὀρκίζεσαι σὲ ὅ,τι πιστεύεις. Στὴν Ἑλλάδα ὁ ὅρκος τοῦ Ἱπποκράτη ὑπάρχει, ὅπως ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει σὲ πάρα πολλὰ κράτη ἀκόμη. Τὸ πιὸ ἐντυπωσιακὸ ὅμως εἶναι, ὅτι στὰ Ἀραβικὰ κράτη ὀρκίζονται ἀκόμη στὸν Ἀσκληπιὸ καὶ τὸν Ἱπποκράτη.

«Δ»: Ἀπίστευτο!

Καὶ ὅμως εἶναι ἀλήθεια. Ὁ ὅρκος τοῦ Ἱπποκράτη εἶναι ὁ ὅρκος τῶν ἱατρῶν στὰ Ἀραβικὰ κράτη. Τὸν ἄφησαν ἀναλλοίωτο, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ παίρνει ὁ καθένας ἐκεῖνα τὰ κομμάτια, τὰ ὁποῖα τὸν ἀντιπροσωπεύουν. Ἔχουν καὶ τὸν δικό τους τὸν ὅρκο ἀπὸ τὸν Ραζὶ καὶ τὸν Ἀβικέννα. Ἀλλὰ τὸν ὅρκο τοῦ Ἱπποκράτη τὸν ὀρκίζονται αὐτούσια!

«Δ»: Μιλήστε μας γιὰ τὸν Ἀσκληπιό.

Ἡ διαφοροποίηση, ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε, εἶναι ἡ ἐξῆς: Ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς ἦταν θνητὸς βασιλιάς στὴν Τρίκῃ τῆς Θεσσαλίας, τὰ δὲ παιδιὰ του, ὁ Μαχάων καὶ ὁ Ποδαλῆριος, πολέμησαν στὴν Τροία. Εἶναι ὁ Ἀσκληπιός, ποὺ συνέλεξε τὴν ἐμπειρική, ἕως τότε, ἱατρικὴ γνῶση. Πῆγε στὸ Πήλιο, στὸν Κένταυρο Χείρωνα, ἔμα-

“Ὁ Ἱπποκράτης
ἔβγαλε τὴν
ἐμπειρικὴ Ἱατρικὴ
ἀπὸ τὴν πρακτικὴ καὶ
ἔκανε μία καθαρὰ
ἐπιστημονικὴ
Ἱατρικὴ. Ἡ Ἱερὰ
Νόσος, ἡ ἐπιληψία,
δὲν ἔρχεται ἀπὸ
τὸν Θεό, ἀλλὰ ἔχει
τὰ ἴδια στοιχεῖα
ἀκριβῶς μὲ
ὁποιαδήποτε ἄλλη
ἀσθένεια.”

θε γιὰ τὴν χρῆση τῶν φυτῶν, ποῖα βοηθᾶνε τὴν μία ἀρρώστια, ποῖα τὴν ἄλλη. Θεράπευε ἀκούραστος, τόσο ποὺ ὁ Δίας τὸν σκότωσε, ἐπειδὴ ζημίωνε τὸν Ἄδη. Ἦδη ὅμως ὁ γυιὸς του ὁ Ποδαλῆριος εἶναι παθολόγος, ὁ Ὅμηρος τὸν λέει διαιτητὴ, ἐνῶ ὁ Μαχάων εἶναι ἥδη χειρουργός. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι οἱ γνώσεις τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὶς ὁποῖες μετέδωσε, ἦταν πάρα πολλές. Ὁ Ἱπποκράτης ἔβγαλε τὴν ἐμπειρικὴ Ἱατρικὴ ἀπὸ τὴν πρακτικὴ καὶ ἔκανε μία καθαρὰ ἐπιστημονικὴ Ἱατρικὴ. Ἡ Ἱερὰ Νόσος, ἡ ἐπιληψία, δὲν ἔρχεται ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλὰ ἔχει τὰ ἴδια στοιχεῖα ἀκριβῶς μὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἀσθένεια.

«Δ»: Τὰ Ἀσκληπιεῖα πόσο ἐπέδρασαν στὴν ἐξέλιξη τῆς Ἱατρικῆς;

Τὰ Ἀσκληπιεῖα θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ παρομοιάσουμε μὲ τὰ σανατόρια τοῦ 19ου αἰῶνα καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ. Τὰ σανατόρια ἀντέγραψαν ὅ,τι γίνονταν στὰ Ἀσκληπιεῖα. Τὰ Ἀσκληπιεῖα δὲν θεράπευαν ὀξείες ἀσθένειες ἀλλὰ χρόνιες. Γιὰ νὰ πᾶς στὸ Ἀσκληπιεῖο τῆς Ἐπιδαύρου, ἔπρεπε νὰ πάσχῃς ἀπὸ ρευματισμούς, δερματοπάθειες, κάτι στὰ μάτια, ὅχι ἀπὸ ὀξεία σκωληκοειδίτιδα. Τὰ ὀξέα νοσήματα δὲν θεραπεύονταν σὲ αὐτὰ τὰ κέντρα. Πιθανῶς στὰ τοπικὰ θεραπευτικὰ κέντρα.

«Δ»: Δηλαδή ὑπῆρχαν τοπικὰ θεραπευτικὰ κέντρα σὲ κάθε περιοχὴ; Ὑπῆρχε ἐθνικὸ Σύστημα Ὑγείας καὶ Ἱατροφαρμακευτικῆς Περιθάλψης, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα;

Ε.Σ.Υ. βέβαια δὲν ὑπῆρχε, ἀλλὰ θεραπευτικὰ κέντρα σίγουρα. Κάθε πόλη εἶχε τὸ Ἀσκληπιεῖο της, ἀνάλογο μάλιστα μὲ τὰ σανατόρια τοῦ 19ου αἰῶνα. Ἐπίσης ὑπῆρχαν ἀναμφισβήτητα καὶ οἱ πρῶτες βοήθειες. Ὅλο αὐτὸ ὅμως ποὺ βλέπουμε σὲ ἓνα

Ίπποκράτειος Όδοντιατρική. (Πηγή: Αρχείο καθηγητή Στ. Γερουλάνου.)

σανατόριο, δηλαδή να είναι ο αέρας καθαρός, να είναι ξηρός, να ανοίγει η ψυχή, να απασχοληται ο ασθενής με γυμναστική, θέατρο και με πάρα πολλές δραστηριότητες, να του δίνουν διαφορετικές δίαιτες ανάλογα με την περίπτωση, θεμελιώθηκε στα Άσκληπιεία. Από τα Άσκληπιεία είναι που προέκυψε η αρχαία Έλληνική Ιατρική και πολύ αργότερα τα σανατόρια. Εκεί γεννήθηκε η Γνώση, την οποία κωδικοποίησε ο Ίπποκράτης και ο Γαληνός αργότερα. Την κατέγραψαν, και με αυτόν τον τρόπον έγινε γνωστή σε όλόκληρο τον κόσμο, ενώ μέχρι τότε παρέμενε ένα μυστικό μεταξὺ τῶν ἰατρῶν. Μέσα στο Άσκληπιείο.

«Δ»: Δὲν εἶναι μειονέκτημα, πὺν σήμερα οἱ Ἕλληνες ἰατροὶ δὲν μιλοῦν τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα;

Καὶ τὰ τρία μου παιδιά γεννήθηκαν στὴν Ἑλβετία, τελείωσαν ἑλβετικὸ γυμνάσιο καὶ ἐκεῖ ἔμαθαν Ἀρχαία Ἑλληνικά! Στὴν Ἑλλάδα βέβαια τὰ Ἀρχαία Ἑλληνικά διώκονται μετὴν πρόφαση, ὅτι τὰ ξέρουμε, καὶ ἀφοῦ τὰ ξέρουν ὅλοι, δὲν χρειάζεται νὰ τὰ μάθουμε, ἄρα «καλῶς τὰ διώξαμε». Τὸ θλιβερὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, ὅτι στὰ Ἰωάννινα, ὡς καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας τῆς Ἱατρικῆς, ρώτησα τοὺς πρωτοετῆς φοιτητὲς, ποιὸς ἦταν ὁ Ίπποκράτης, καὶ τὸ 24% ἀπὸ αὐτοὺς, ἀντὶ νὰ βάλῃ σταυρουδάκι εἰς τὸ ὅτι ἦταν ἀρχαῖος Ἕλληνας ἰατρὸς ἢ ἔστω σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, ἔβαλε τὸ σταυρουδάκι στὴν λέξη στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου! Καὶ νὰ φαντασθῆτε, ὅτι οἱ φοιτητὲς αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀριστοῦχοι τῶν ἑλληνικῶν λυκείων καὶ εἶναι αὐτοὶ πὺν θέλουν νὰ γίνουν γιατροί. Ἐκεῖ μᾶς κατήντησε τὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα.

Άνω: Κρανία του 10.000 π.Χ., τα οποία έχουν υποστεί κρανιοανατομήσεις. Οί στρογγυλεμένες όπες αποδεικνύουν, ότι τουλάχιστον κάποιιοι από τους άσθενείς επέζησαν των πρώτων αυτών έγχειρητι-κων προσπαθειών. (Πηγή: Αρχείο καθηγητή Στ. Γερούλάνου.)

Δεξιά: Κρανίο του 7' αι. π.Χ. με έπουλωμένη την πληγή της κρανιοανάτρεσης.

«Δ»: Άρα συμφωνείτε να διευρυνθῇ ἡ διδασκαλία τῆς Αρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσας στὰ σχολεῖα μας;

Τὸ θεωρῶ ἀπαραίτητο, ὅτι ἓνας Ἑλληνας γιατρὸς πρέπει νὰ ξέρη τέλεια τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά. Εἶναι γελοῖο νὰ πηγαίνουμε σὲ διεθνή συνέδρια καὶ νὰ βλέπουμε ἑλληνιστὲς γιατρούς, οἱ ὅποιοι μιλοῦν ἄπταιστα Ἀρχαῖα, νὰ ἀπαγγέλλουν τὸν Ὅμηρο, καὶ οἱ δικοὶ μας νὰ μὴν ἔχουν ιδέαν.

Ἐπὶ 40 χρόνια δίδαξα Ἱατρικὴ, ἀπὸ τὰ πρῶτα μου χρόνια. Ἡ ὥραιότερη ἐμπειρία μου ἦταν αὐτὰ τὰ νέα παιδιά, τὰ ὅποια ρουφᾶνε γνώση σὰν σφουγγάρι. Ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη μου τύχη ἦταν νὰ διδάξω καὶ ἐδῶ καὶ ἔτσι νὰ μπορέσω νὰ συγκρίνω τοὺς φοιτητὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ τοὺς Ἑλλήνες. Εἶναι ἀπίστευτο τὸ πόσο θέλουν νὰ μάθουν τὰ Ἑλληνόπουλα. Διακατέχονται ἀπὸ μία ἀληθινὴ δίψα. Οἱ νοσηλευτὲς μας π.χ εἶναι κάτι τὸ ἐντυπωσιακό. Ὅτι τοὺς διδάξεις, ὅτι τοὺς δώσεις, τὸ ἀφομοιώνουν ἀμέσως. Εἶναι τὸ γονίδιο. Καὶ ὡς ἐκ τούτου, εἶναι παράλογο νὰ μὴν τοὺς δίνουμε τὴν γνώση μέσα ἀπὸ τὶς ρίζες μας καὶ μέσα ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν μας. Αὐτὰ τὰ παιδιά καυχῶνται, ὅταν μάθουν κάτι καὶ ὑπερηφανεύονται ἰδιαίτερος, ὅταν διαπιστώνουν, ὅτι, αὐτὸ ποὺ διδάσκουμε, προϋπῆρχε στὴν χώρα μας. Τὸ μεγαλύτερο δῶρο, ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ κάνῃ ἓνας φοιτητής, εἶναι νὰ σὲ πληροφορήσῃ κάποιος τρίτος σὲ μία ἄλλη πόλιν, ὅτι ἐκεῖνο τὸ παιδί, ποὺ δίδαξες, λέει, ὅτι ὁ δάσκαλός μου μᾶς ἔμαθε αὐτό, ὁ δάσκαλός μου μᾶς ἔμαθε τὸ ἄλλο. Νὰ βλέπῃς δηλαδὴ, ὅτι ἀφωμοίωσε αὐτὸ ποὺ τοῦ δίδαξες καὶ ὅτι τὸ πηγὲ παραπέρα.

«Δ»: *Τὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα βοηθάει τὶς ἐπιστῆμες; Βοηθάει νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ ὄνειρα τῶν παιδιῶν;*

Πιστεύω ἀκράδαντα, ὅτι πρέπει νὰ ἔλθουν καὶ ἐδῶ τὰ ἰδιωτικὰ πανεπιστήμια. Ἔτσι θὰ ἐπιτρέψουν στὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα μόνον γιὰ δύο μόρια ἀπέτυχαν στὴν Ἱατρικὴ καὶ κατέληξαν νὰ κάνουν Βιολογία ἢ βρέθηκαν στὸ Πολυτεχνεῖο, νὰμποροῦν νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ αὐτό, τὸ ὁποῖο θέλει ἡ ψυχὴ τους. Μόνον ὅταν κάνης χόμπυ τὴν δουλειά σου, μόνον ὅταν τὴν ἀγαπᾷς πάρα πολὺ, τότε μόνον θὰ ἐπιτύχῃς. Ἐὰν τὴν ἀσκῇς ἀπλᾶ σὰν ἐπάγγελμα, θὰ μείνῃς πάντοτε μίᾳ μετριότητά, μὲ ὅ,τι καὶ ἂν ἀσχοληθῇς. Τὰ πανεπιστήμιά μας εἶναι πάρα πολὺ καλὰ, ἀλλὰ δυστυχῶς λόγῳ τῆς κομματικοποιήσεώς των ἔχουν καταστραφῇ, καὶ ἔτσι ὁ νόμος-πλαίσιο εἶναι μὲν στὴν καλὴ κατεύθυνση, ἀλλὰ χρειάζονται ἄλλοι 10 νόμοι στὰ ἐπόμενα 10 χρόνια, προκειμένου νὰ ξεκινήσουμε νὰ βάζουμε κάποια τάξη. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γράφῃ ἓνας φοιτητὴς στὸν τοῖχο τοῦ πανεπιστημίου καὶ νὰ μὴν ἀποπέμπεται. Ὁ τοῖχος αὐτὸς χτίστηκε μὲ τὸν ἰδρωτὰ τῶν γονέων του.

«Δ»: *Ὅταν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἔλαβε ἓνα γράμμα, ποὺ τὸν πληροφοροῦσαν, ὅτι ὁ ἰατρός του πρόκειται νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, ἐκεῖνος ἔδωσε μὲν τὴν ἐπιστολὴ στὸν γαστρό του, νὰ τὴν διαβάσῃ, τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ ἴδιος ἔπινε τὸ φάρμακο, ποὺ τοῦ εἶχε χορηγήσει. Τί δείχνει αὐτό;*

Αὐτὸ δείχνει τὴν ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη στὸν γαστρὸ του καὶ ὅχι σὲ ἐκείνους, ποὺ ρίχνουν τὴν λάσπη. Εἶναι ἓνα μεγαλεῖο ψυχῆς, τὸ ὁποῖο δύσκολα ἐπανεμφανίζεται.

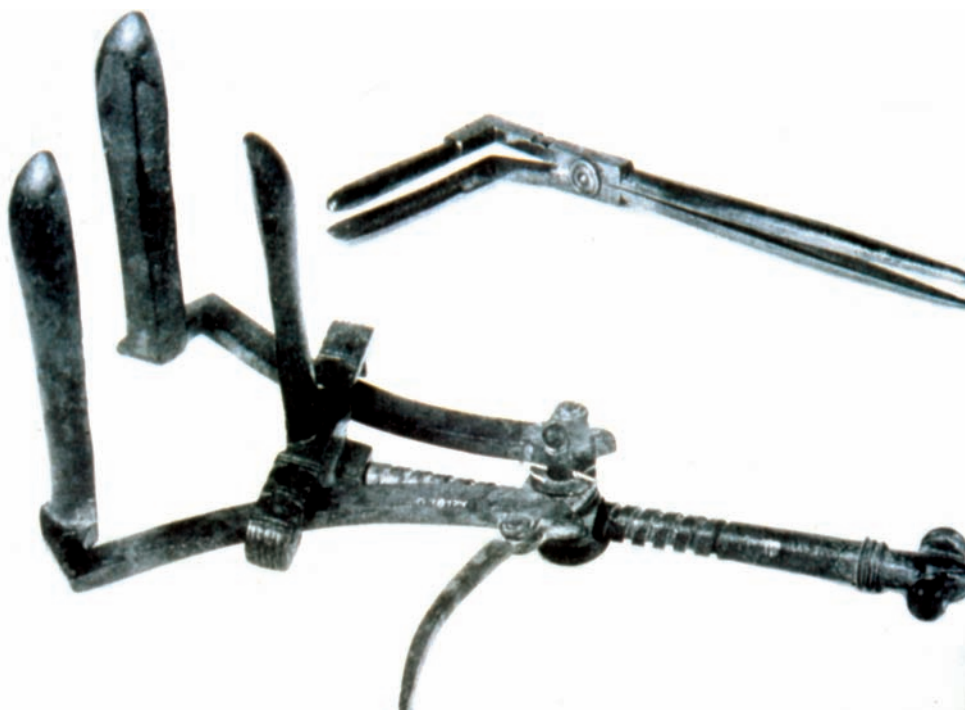
«Δ»: *Πόσο ἐπηρεάζουν ὁ Ἱπποκράτης, ὁ Γαληνός, ὁ Διοσκουρίδης τὴν σύγχρονη Ἱατρικὴ σήμερα;*

Χωρὶς τὸν Ἀσκληπιό, τὸν Ἱπποκράτη, τὸν Γαληνό, τὸν Διοσκουρίδην ὁ κόσμος θὰ πέθαινε μαζικὰ ἀπὸ ἐπιδημίες, πρὶν κλείσῃ τὰ 20 χρόνια του. Ἐπίσης οἱ Βυζαντινοὶ ἱατροί, ὅπως ὁ Ἀέτιος, ὁ Ὁρειβάσιος, ὁ Παῦλος ὁ Αἰγινήτης, ποὺ, ὅπως προαναφέραμε, διέσωσαν μὲ μόχθο καὶ κόπο τὴν σπουδαία Γνώση τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τοῦ Βυζαντίου, ἐπηρέασαν βαθιὰ τὴν σημερινὴ Ἱατρική.

Καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι τὴν Χειρουργικὴ τοῦ Παύλου τοῦ Αἰγινήτη τοῦ 7ου αἰῶνος μ.Χ. τὴν παρέλαβε ἡ Σορβόννη τὸ 1607 καὶ μὲ ἰδιαίτερο ψήφισμα τὴν ἔκανε ὑποχρεωτικὸ μάθημα, ποὺ ἐπέζησε μέχρι τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάσταση, καταδεικνύει τὴν ἀξία της. Ἐπὶ 200 χρόνια οἱ Γάλλοι φοιτητὲς μάθαιναν Χειρουργικὴ ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Παύλου τοῦ Αἰγινήτη, ὁ ὁποῖος συνέλεξε τὶς γνώσεις τῶν προγενεστέρων του. Οἱ πηγές του εἶναι στὰ ἀρχαῖα κείμενα, ξέρεи τὴν παλιὰ τὴν τεχνικὴ καὶ τὴν καλυτερεύει, γιὰτὶ σὲ ἀρκετὰ σημεία ὑποδεικνύει νὰ μὴν ἐφαρμόζουν τὸν τάδε παλαιὸ τρόπο, ἀλλὰ τοὺς προτείνει ἓναν καινούργιο.

“Χωρὶς τὸν
Ἀσκληπιό, τὸν
Ἱπποκράτη, τὸν
Γαληνό, τὸν
Διοσκουρίδην
ὁ κόσμος θὰ
πέθαινε μαζικὰ
ἀπὸ ἐπιδημίες,
πρὶν κλείσῃ τὰ 20
χρόνια του.”

Ἀξιοθαύμαστο εἶναι, ὅτι ἡ Ἱατρικὴ τοῦ Γαληνοῦ ἀσκεῖτο ἀπὸ τὸ 200 μ.Χ. μέχρι τὴν Ἀναγέννηση, δηλαδὴ τοῦλάχιστον 1.300 χρόνια, ἀναλλοίωτη. Μάλιστα, ὅταν τὸ 1500 βρέθηκε ἀπὸ ἓναν ἀνατόμο ἓνα νεῦρο νὰ πηγαίνει διαφορετικὰ, ὁ ἀνατό-

Μητροσκόπιο της Αρχαιότητας. Τα αντίστοιχα σημερινά όργανα ελάχιστα διαφέρουν.

μος είπε, ότι έχουν περάσει τόσες εκατοντάδες χρόνια, που το ανθρώπινο σώμα άλλαξε, όχι ότι ο Γαληνός είχε λάθος! Το ίδιο ισχύει και για τα Ίπποκρατικά κείμενα, τα όποια μέχρι και σήμερα μεταφράζονται σε όλες τις γλώσσες.

«Δ»: Υπήρχαν έμβολια και αντισυλληπτικά στην Αρχαιότητα;

Ναί, υπήρχαν προφυλακτικά, κατασκευασμένα είτε από λεπτό δέρμα είτε από μεταποιημένο έντερο ζώου. Αυτό μεταφέρθηκε στην Αναγέννηση, με πιδ γνωστό χρήστη τον Καζανόβα, που χρησιμοποιούσε προφυλακτικά από έντερο προβάτου. Δεν είναι σίγουρο για τα έμβολια, μολονότι υπάρχουν μαρτυρίες από την Κίνα και τις Ίνδies, κυρίως για εύλογιά, αλλά και εκεί πολύ αργότερα.

«Δ»: Ο τραυματισμός του Αχιλλέα είναι πολύ παράξενος. Με τόσο προηγμένη Ιατρική στην Ίλιάδα ήταν αδύνατον να πεθάνη ο Αχιλλέας από τραύμα στην φτέρνα, δεν νομίζετε;

Στον τραυματισμό της Αχιλλέας πτέρνας εκόπη ο Αχιλλέως τένοντας. Τουτέστιν ο τένοντας που όριζει το πέλμα του ποδιού. Είναι ο βασικός μύς, που τραβάει το πόδι προς τα κάτω. Συνεπώς ο Αχιλλέας δεν μπορούσε πλέον να τρέξη, δεν μπορούσε να κινηθῇ, ούτε να πολεμήσῃ, με αποτέλεσμα να σκοτωθῇ. Αυτή ἡ σκηνή αποτυπώθηκε από έναν καλλιτέχνη, ο οποίος διαφωνεί, ότι μόνον εκείνο το βέλος στο πόδι σκότωσε τον Αχιλλέα, και τον παριστάνει πάνω σε άγγείο και με ένα επιπλέον βέλος στην πλάτη, το οποίο πράγματι είναι θανατηφόρο. Τίποτε δεν δικαιολογεί τον θάνατο από ένα τραύμα στον τένοντα. Για έναν πολεμιστή όμως το να ακινητοποιηθῇ στο

πεδίοι της μάχης, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ πολεμήσῃ, εἶναι μοιραῖο. Πρέπει νὰ δέχθῃ καὶ ἄλλο βέλος, καίριον.

Ἡ χρῆσι τοῦ οἴνου στὴν ἀρχαία ἱατρικὴ

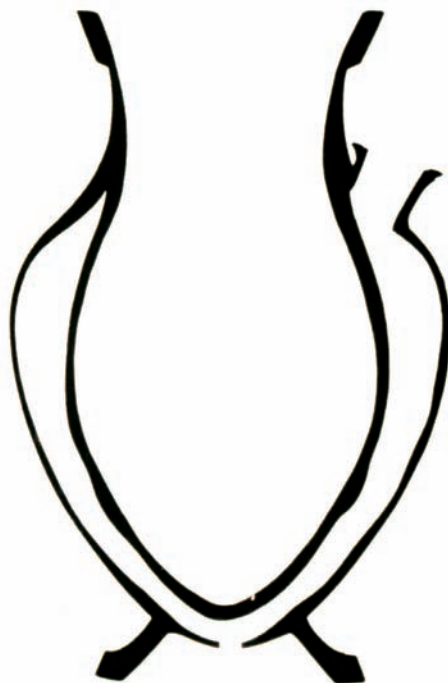
«Α»: Ἔχετε διατυπώσῃ τὴν ἄποψη, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἱατροὶ χρησιμοποιοῦσαν τὰ ἐλληνικὰ κρασιὰ ὡς ἀντισηπτικὰ καὶ θεραπευτικὰ μέσα ἐναντίον πολλῶν ἀσθενειῶν.

Οἱ ἀρχαῖοι ἱατροὶ χρησιμοποιοῦσαν τὸν οἶνο, ὅχι τὸ κρασί, ὡς ἀντισηπτικό. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ κρασιοῦ καὶ οἴνου εἶναι, ὅτι τὸ κρασί προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀνάμειξή του μὲ τὸ νερό. «Δὸς μοι κρασὶν οἶνον», δηλαδὴ «δῶσε μοι κρασί ἀνακατεμένο μὲ νερό», ἔλεγαν στὸν ταβερνιάρη, ἀλλὰ ἀργότερα αὐτὴ ἡ φράσι παρῆενε στὴν καθομιλουμένη ὡς: «δῶσε μοι κρασί». Ἐνῶ ἡ λέξι οἶνος ὑπονοεῖ τὸν ἄκρατο οἶνο, δηλαδὴ τὸ ἀνόθευτο κρασί. Στὴν ἀρχαιότητα ἀραίωσαν τὸν οἶνο, καὶ ὅλοι νομίζαμε μέχρι καὶ πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια, ὅτι τὸ ἔκαναν, γιὰ νὰ μὴν μεθύσουν. Σήμερα ὅμως ἀντιλαμβανόμαστε, ὅτι ὁ λόγος ἦταν ἄλλος χάρις στὸν Καναδὸ γιατρὸ Μίλλερ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπέδειξε, ὅτι, ἐὰν ἀνακατέψῃς ἓνα μέρος κρασιοῦ μὲ ἐννέα μέρη νεροῦ, τότε σκοτώνει τὰ κολοβακτηρίδια, τὴν σαλμονέλλα τοῦ τύφου καὶ τὸ δονάκιο τῆς χολέρας.

Ἐπρεπε ὅμως τὸ μείγμα νὰ παραμείνῃ τοῦλάχιστον 5-6 ὥρες, καὶ γι' αὐτὸ προσήρχετο στὸ σπίτι ὁ τρικλινάριος, πρὶν μεσουρανήσῃ ὁ ἥλιος ἔτσι, ὥστε μέχρι τὸ βραδάκι νὰ ἔχει ἀπολυμανθῇ τὸ νερό. Ὅλοι νομίζαμε, ὅτι τὸ ἀλκοόλ, ποὺ ἔχει μέσα, δροῦσε ὡς ἀντισηπτικό, ἀλλὰ ὅταν νερώσετε ἓνα κρασί, ποὺ ἔχει 15% ἀλκοόλ, θὰ σᾶς μείνῃ τὸ 1,5% αὐτοῦ τοῦ ἀλκοόλ. Δὲν εἶναι λοιπὸν τὸ ἀλκοόλ, ὅπως ἀπέδειξε ὁ Καναδὸς ἐπιστήμων, ποὺ βοηθαί, ἀλλὰ εἶναι οἱ πολυφαινόλες, οἱ ὁποῖες ὑπάρχουν μέσα στὰ κρασιά, τόσο στὸ λευκό, κυρίως ὅμως στὸ κόκκινο κρασί. Ὡς ἐκ τούτου οἱ φίλοι, ποὺ καλοῦσαν τότε στὸ σπίτι, δὲν κινδύνευαν νὰ πάθουν διάρροιες. Τὸ λάδι καὶ τὸ κρασί χρησιμοποιήθηκαν καὶ ἀπὸ τὸν Ἱπποκράτη ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς μεταγενέστερους. Τὸ ἀντέγραψαν καὶ οἱ συγγραφεῖς τῆς Καινῆς Διαθήκης στὴν περικοπὴ τοῦ «καλοῦ Σαμαρείτη», ποὺ ἦταν Ἕλληνας ἄλλωστε, καὶ χρησιμοποιεῖται ἐπιτυχῶς μέχρι τὸ 1850 μ.Χ.

“*Στὴν ἀρχαιότητα ἀραίωσαν τὸν οἶνο, καὶ ὅλοι νομίζαμε ὅτι τὸ ἔκαναν, γιὰ νὰ μὴν μεθύσουν. Σήμερα ὅμως γνωρίζουμε, ὅτι, ἐὰν ἀνακατέψῃς ἓνα μέρος κρασιοῦ μὲ ἐννέα μέρη νεροῦ, τότε σκοτώνει τὰ κολοβακτηρίδια, τὴν σαλμονέλλα τοῦ τύφου καὶ τὸ δονάκιο τῆς χολέρας.*”

Ἐτοποθετεῖτο ἐπάνω στὴν πληγὴ τοῦ τραύματος, καὶ μετὰ ἔρριχναν κρασί καὶ στὸν ἐπίδεσμο, ὥστε πάλι οἱ πολυφαινόλες νὰ δράσουν ὡς ἀντισηπτικό. Γιὰ τὸν πυρετὸ χρησιμοποιοῦσαν τὸν λευκὸ οἶνο, διότι εἶναι πολὺν πρὸ ἐλαφρύς, πολὺν πρὸ εὐπεπτός ἀπὸ τὸν ἐρυθρό, εἶναι δροσερός, προσφέρει περισσότερες θερμίδες καὶ ἡ μεγάλη δόσι του δημιουργεῖ πολὺν λιγώτερη τάσι πρὸς ἔμετο. Καὶ ἡ λέξι νερό

Οί αντισηπτικές ιδιότητες τοῦ οἴνου ἦταν γνωστὲς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Στὴν ἀριστερὴ φωτογραφία φαίνεται κρατήρας γιὰ τὴν ψύξη τοῦ οἴνου. Δεξιὰ εἰκονίζεται ὁ ἴδιος κρατήρας σὲ τομή.

ἄλλωστε προέρχεται ἀπὸ τὸ «νεαρὸν ὕδωρ», δηλαδή τὸ φρέσκο ὕδωρ, «δὸς μοι νεαρὸν ὕδωρ».

Ὁ Γαληνὸς πρόδρομος τῆς πενικιλίνης

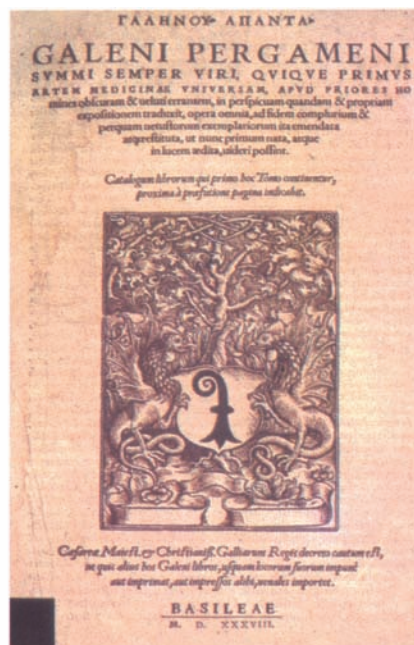

τὸν Ὅμηρο ὑπάρχει ἓνα σημεῖο, ὅπου μᾶς λέει, ὅτι «τρώσας καὶ ἰάσεται». Ὁ Τηλεφος, ποὺ εἶχε τραυματιστῇ ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα, ἐπιστρέφει σ' ἐκεῖνον, γιὰ νὰ τὸν γιατρέψῃ, καὶ βλέπουμε, ὅτι ὁ Ἀχιλλέας ξύνει τὰ ἄρματα τοῦ πάνω ἀπὸ τὴν πληγή. Καὶ πάλι ὁ Καναδὸς ἱατρὸς Μίλλερ μᾶς ἀπέδειξε, ὅτι τὰ ρινίσματα χαλκοῦ, ὅταν πέσουν ἐπάνω σὲ μία πληγή, δημιουργοῦν στατικὸ ἠλεκτρισμὸ, ἀλλάζοντας τὸν στατικὸ ἠλεκτρισμὸ τῆς μεμβράνης τοῦ βακτηρίου, καὶ ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ πολλαπλασιασθῇ. Μολονότι δὲν τὸ χρησιμοποιοῦμε σήμερα, οἱ ἱατρικὲς γνώσεις, ποὺ συναντᾶμε στὴν Ἰλιάδα, εἶναι ἐκπληκτικὲς καὶ ἴσως στὸ μέλλον νὰ ἐπανεέλθουν.

Τὸ πρῶτο ἀντισηπτικὸ, ποὺ γνωρίζουμε, καὶ τὸ ὁποῖο εἶναι καταγεγραμμένο σὲ ἓνα πλακίδιο τῆς Γραμμικῆς Β τῆς Κρήτης, εἶναι τὸ δίκταμο. Τὸ ἔκαναν καὶ ἐξαγωγή στὴν Αἴγυπτο ὡς ἀντισηπτικὸ καὶ αἵμοστυπτικὸ συγχρόνως. Ἔτριβαν τὰ φύλλα καὶ τὰ τοποθετοῦσαν ἐπάνω στὴν πληγή. Ἐπίσης χρησιμοποιοῦσαν τὸ μέλι ὡς ἀντισηπτικὸ καὶ ἰσχυρὸ ἀντιβιοτικὸ. Ὁ Γαληνὸς πάλι χρησιμοποιεῖ τὴν μοῦχλα πάνω ἀπὸ τὶς πληγές, ἀπὸ τὴν ὁποία προέκυψε ἡ πενικιλίνη.

Ὁ γιατρός Ἰάπυξ περιποιεῖται τὸν πληγωμένο ἀπὸ βέλος Αἰνεία. Στὴν ἀπεικόνιση αὐτὴ ὁ Ἰάπυξ εἶναι ἑτοιμος νὰ ἐξαγάγῃ μὲ μία λαβίδα τὴν αἰχμὴ τοῦ βέλους ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ τραῦμα τοῦ δεξιοῦ μηροῦ. Ἡ ἐπούλωση τῆς πληγῆς ὅμως θὰ ἐπιτευχθῇ μόνο μὲ τὴν βοήθεια τοῦ θεραπευτικοῦ βοτάνου, ποὺ φέρνει ἡ ἴδια ἡ Ἀφροδίτη, ἡ μητέρα τοῦ Αἰνεία. Ὁ Ἰάπυξ θὰ τοποθετήσῃ τὸ κρητικὸ θεραπευτικὸ βότανο δίκταμον, ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀπεικονιζόμενα χημειοθεραπευτικὰ (ἀναφέρεται σὲ Μινωικὴ πινακίδα τῆς β' χιλιετίας π.Χ. ὡς ἐξαγώγιμο ἀγαθὸ ἀπὸ τὴν Κρήτη στὴν Αἴγυπτο), πάνω στὸ τραῦμα, καὶ αὐτὸ θὰ ἐπουλωθῇ, ὅπως ἐξιστορεῖ ὁ Βιργίλιος. Τοιχογραφία ἀπὸ τὴν Πομπηία, οἰκία τοῦ Σιρίκου (α' αἰ. μ.Χ.).

Αριστερά εικονίζεται ο Γαληνός και δεξιά το εξώφυλλο ενός από τα πρώτα βιβλία του που τυπώθηκαν (Βασιλεία 1538). (Βλ. «Επεμβάσεις στὰ μάτια, στὸν ἐγκέφαλο, ἀντισηψία καὶ πλαστικές ἐγχειρήσεις», «Δ», τ. 312.)

“Ο Γαληνός
χρησιμοποιεῖ τὴν
μοῦχλα πάνω
ἀπὸ τὴς πληγῆς,
ἀπὸ τὴν ὁποία
προέκυψε ἡ
πενικιλίνη.”

Τὸ χῶμα χρησιμοποιήθηκε καὶ χρησιμοποιεῖται ἀκόμη
σὰν φάρμακο ἀπὸ τὴν Ἑποχὴ τοῦ Ὀμήρου. Μὴν ξεχνᾶμε,
ὅτι ἄφησαν τὸν Φιλοκτῆτη στὴν Λῆμνο, διότι τὸ χῶμα τῆς
Λήμνου, ἡ Λημναία Γῆ ὅπως τὴν ὠνόμαζαν, ἦταν ἤδη γνω-
στὴ γιὰ τὴς ιδιότητές της, καὶ ἤξεραν, ὅτι παραμένοντας ὁ
Φιλοκτῆτης στὴν Λῆμνο καὶ τοποθετῶντας συχνὰ ἐπάνω
στὴν πληγὴ, ποὺ εἶχε προκληθῇ ἀπὸ τὸ δάγκωμα ἑνὸς δηλη-
τηριώδους φιδιοῦ, τὸ Λημναῖο χῶμα θὰ θεραπευόταν. Δὲν
εἶναι τυχαῖο, ποὺ ἔμεινε ἐκεῖ ὁ Φιλοκτῆτης. Δὲν τὸν ἐγκατέ-
λειψαν ὅπως νομίζουμε, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ πολεμήσῃ,
μποροῦσαν νὰ τὸν πάρουν μαζί τους, ἀλλὰ ἦταν σίγουροι,
ὅτι θὰ θεραπευόταν.

Ἡ Λημναία Γῆ ἐξήγετο καὶ ἦταν πανάκριβη τὴν ἐποχὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρα-
τορίας, καὶ τὴν ὠνόμαζαν TERRA SIGILATA, εἶχε δηλαδὴ ἐπίσημη ὀνομασία προ-
έλευσης, ὥστε νὰ εἶναι σίγουροι, ὅτι ἦταν ἀπὸ τὴν Γῆ τῆς Λήμνου. Σήμερα χρησιμο-
ποιοῦν ἀνάλογο χῶμα στὸν Ἄμπανο, στὴν Βόρειο Ἰταλία, ὅπου κάνουν θεραπευ-
τικὰ λασπόλουτρα γιὰ δερματικές παθήσεις, γιὰ ρευματισμούς, γιὰ τὴς φθαρμένες
κλειδώσεις κ.λ.π. Θεωρεῖται ἀκόμη πάρα- πάρα πολὺν θεραπευτικό.

«Δ»: Πώς βλέπετε τὸ μέλλον τῆς Ἱατρικῆς στὴν χώρα τοῦ Ἱποκράτη;

Χωρὶς συζήτηση, δὲν εἶχαμε οὐδέποτε πρόβλημα ἀπὸ γιατροὺς στὴν Ἑλλάδα, διότι ἐδῶ καὶ δεκαετίες γιατροὶ γίνονται οἱ ἀριστοῦχοι. Ἀπὸ πλευρᾶς εὐφυΐας ἔχουμε τοὺς καλυτέρους. Ἀπὸ πλευρᾶς δεοντολογίας ἔχουμε ὅ,τι εἶχαμε πάντα. Πιστεύω, ὅτι μὲ τὸ σύστημα, ποὺ σιγά-σιγά θὰ μᾶς ἐπιβληθῇ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, θὰ μπορέσουμε νὰ πολεμήσουμε τὶς ἀδυναμίες μας. Γιατί κάθε Ἑλληνας, ποὺ πηγαίνει στὸ ἐξωτερικό, προκόβει; Γιατί ἐξελίσσεται μὲ ἓναν πολὺ γρήγορο καὶ πολὺ καλύτερον ρυθμὸ ἀπὸ ὅ,τι οἱ ὑπόλοιποι συνάδελφοί του; Πιστεύω λοιπόν, ὅτι, ἐὰν ἐφαρμοσθοῦν καὶ ἐδῶ ὠρισμένες ἀρχὲς τῆς Εὐρώπης, τὶς ὁποῖες ἐμεῖς διδάξαμε, ἀλλὰ ἐν συνεχείᾳ τὶς καταδιώξαμε μέχρις ἐξαφανίσεώς τους, τότε ναί, πιστεύω, ὅτι τὸ σύστημα θὰ βελτιωθῇ. Δυστυχῶς τὸ Ε.Σ.Υ. μας ἔχει γεράσει. Βλέπουμε νὰ γίνονται ἐπιμελητὲς Α΄ ἢ Β΄ ἄνθρωποι 60 ἐτῶν. Πῶς θὰ ἔχουμε νέα παιδιά, πῶς θὰ ἔχουμε νέο αἷμα στὸν κλάδο καὶ στὰ νοσοκομεῖα μας; Δὲν μπορεῖς νὰ παραμένῃς στὴν ἴδια βαθμίδα πάνω ἀπὸ 8 χρόνια. Πρέπει κάποια στιγμή νὰ ἐξελιχθῇς ὡς Α΄, ὡς διευθυντής, ἀλλὰ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ θέση, γὰρ νὰ ἐξελιχθῇς, τότε νὰ ἀποχωρῇς πρὸς τὸ ἰδιωτικὸ ἐπάγγελμα. Τόπο στοὺς νέους, διότι τοὺς χρειάζομαστε.

Ἐπίλογος

Ὅτι νὰ προσθέσῃ κανεὶς σὲ τέτοια γνώση; Οἱ ἄξιοι διάδοχοι τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ Ἱποκράτη, τοῦ Γαληνοῦ, τοῦ Διοσκουρίδη, συνεχίζουν τὸ ἔργο τους ἀκούραστα, ἀθόρυβα καὶ σεμνά. Πρόσφατα ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἶπε ἐπίσημα, ὅτι ἡ... Ἐκκλησία «γέννησε» τὴν Ἐπιστήμη καὶ τὸν Πολιτισμό! (Βλ. «Τέλος στὴν ἱερὴ πολιτικὴ – Ἀρχὴ στὸν ἱερὸ πολιτισμό!», «Δ», τ. 312 ἢ <http://www.davlos.gr/pdf/21942.pdf>).

Ἄς μᾶς κάνῃ τὴν τιμὴ ὁ Μακαριώτατος νὰ μᾶς ἀποδείξῃ τὰ βαριὰ λόγια του. Γιὰ ποιά Ἐπιστήμη καὶ γιὰ ποιά Ἱατρικὴ μιλάει; Δὲν βλέπουμε ἄλλη συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἱατρικὴ ἀπὸ τοὺς χριστιανικοὺς ναοὺς, ποὺ χτίζει μέσα στὰ νοσοκομεῖα, γιὰ νὰ εἰσπράττῃ τάλαντα, ἐκμεταλλευόμενη τὴν ἀγωνία τῶν Ἑλλήνων ἀσθενῶν.

Ποιὸς δικαιούται λοιπὸν τὴν εὐγνωμοσύνη τους; Ὁ τάχατες «ἅγιος» ποὺ «θεραπεύει» (βλ. «Ἡ χριστιανικὴ Ἱατρικὴ», «Δ», τ. 312 ἢ <http://www.davlos.gr/pdf/21951.pdf>) ἢ ὁ γιατρός, ποὺ ἦταν σκυμμένος γιὰ ὥρες ὁλόκληρες πάνω τους, παλεύοντας μὲ τὸν θάνατο γιὰ χάρῃ τους;

Πότε θὰ κοσμήσουν τὰ νοσοκομεῖα μας μὲ τὰ πορτραῖτα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἱατρῶν καὶ τῶν ἄξιων διαδόχων ἀντὶ τῶν «ἱερῶν» εἰκόνων; Ποιοὶ τοὺς ἀποκρύπτουν;

Γιὰ ποιά Ἐπιστήμη

καὶ γιὰ ποιά

Ἱατρικὴ μιλάει ὁ

ἀρχιεπίσκοπος;

Μόνη συμμετοχὴ

τῆς εἶναι οἱ

χριστιανικοὶ ναοί,

ποὺ χτίζει μέσα στὰ

νοσοκομεῖα, γιὰ νὰ

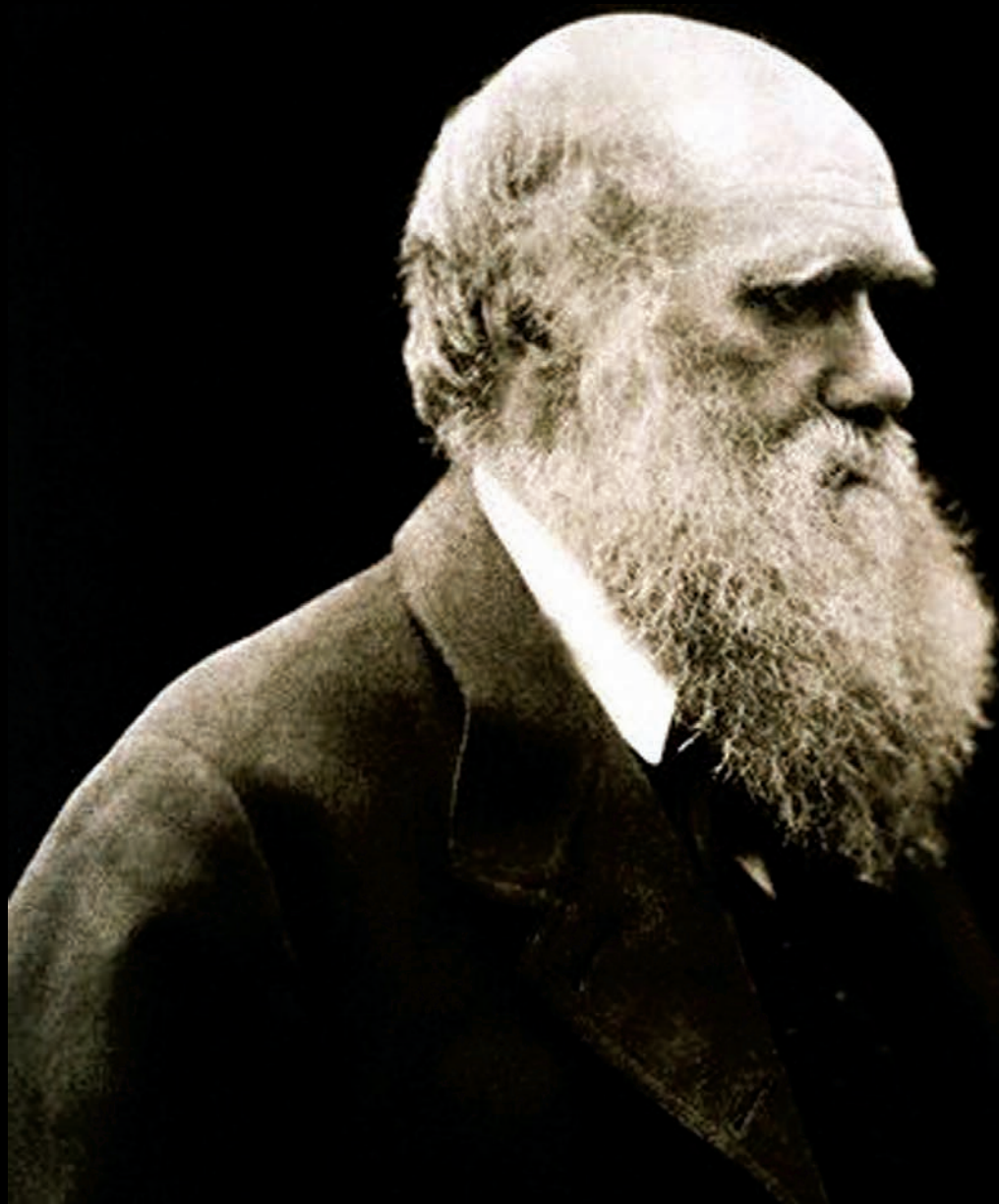
εἰσπράττῃ τάλαντα,

ἐκμεταλλευόμενη

τὴν ἀγωνία τῶν

Ἑλλήνων ἀσθενῶν.

Ἀγγελικὴ Ρέτουλα

Ἡ Θεωρία τῆς Ἐξέλιξης, ποὺ ἀνάγεται στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Φιλοσοφικὴ Σκέψη, ἐπανεκάμψε μετὰ τὸ χριστιανικὸ Μεσαίωνα χάρις στὸ ἔργο τοῦ Δαρβίνου καὶ ἄσκησε μεγάλη ἐπίδραση σὲ πολλοὺς τομεῖς τῆς Ἐπιστήμης. Ἐντελῶς ἀντίθετη πρὸς τὸν «Δημιουργισμό» τῆς Βίβλου προκάλεσε σφοδρὲς ἐκκλησιαστικὲς ἀντιδράσεις, οἱ ὁποῖες συνεχίζονται ὡς τὶς ἡμέρες μας μὲ τὴν προώθηση τῆς ψευδοεπιστημονικῆς Θεωρίας τοῦ «Εὐφυοῦς Σχεδιασμοῦ». (Βλ. «Ἐκκλησία ἐναντίον Δαρβίνου. Οἱ διαχρονικοὶ διωγμοὶ τῆς «Ἐξέλιξης» ἀπὸ τὸ Μεσαίωνα ἕως ...τὸν Γ. Μπούς», «Δ», τ. 299 καὶ «Ἡ Θεωρία τῆς Ἐξέλιξης στὴν φιλοσοφία τοῦ Ἐμπεδοκλῆ», τ. 301.)

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΣΜΟΣ ΚΑΙ «ΕΥΦΥΗΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ»

Ἡ σύγχρονη μεσαιωνικοῦ τύπου
ἐπίθεση τῆς Θεοκρατίας στὴν Ἐπιστήμη

Θεωρία τῆς Ἐξέλιξης τοῦ Δαρβίνου θεωρεῖται ἀκόμα καὶ σήμερα «βλάσφημη» ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς φονταμενταλιστές. Ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες σὲ ὅλο τὸν κόσμο προσφεύγουν στὴ λύση μιᾶς «ἀντι-επιστήμης», τοῦ λεγόμενου «Δημιουργισμοῦ» ἢ μὲ πιὸ σύγχρονο ὄρο τοῦ «Εὐφυοῦς Σχεδιασμοῦ»^{6, 7, 8, 9, 10}. Σὲ ἀδρεῖς γραμμὲς οἱ δύο αὐτὲς συγγενεῖς ὑποθέσεις ἔχουν ὅπως πιὸ κάτω ἀναφέρονται.

❶ Δημιουργισμὸς καὶ ἐπιστήμη τῆς δημιουργίας

Δημιουργισμὸς εἶναι μία θρησκευτικὴ μεταφυσικὴ θεωρία, ποὺ υποστηρίζει, ὅτι τὸ Σύμπαν δημιουργήθηκε ἀπὸ κάποιο ἐξωσυμπαντικό, μεταφυσικό ὄν. Ἡ «Ἐπιστήμη τῆς Δημιουργίας», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν οἱ ὁπαδοί της, εἶναι ἀντίστοιχα μιὰ θεωρία, ποὺ ἐπιδιώκει τὴν ἀναγωγή της σὲ ἐπιστήμη, χωρὶς τὰ ἐχέγγυα τῆς ἐπιστημονικῆς ἀντικειμενικότητας καὶ ἔρευνας. Εἶναι οὐσιαστικὰ οἱ βιβλικὲς ἱστορίες, ἐπενδεδυμένες μὲ ψευδοεπιστημονικὴ μορφή, ποὺ υποστηρίζει, ὅτι:

- ❶ οἱ ἱστορίες ποὺ ἀναφέρονται στὴ «Γένεση» τῆς Βίβλου εἶναι ἀκριβεῖς περιγραφὲς τῆς προέλευσης τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς ζωῆς στὴ Γῆ καὶ
- ❷ ἡ «Γένεση» εἶναι ἀσύμβατη μὲ τὴ Θεωρία τῆς Ἐξέλιξης τῶν εἰδῶν. Εἶναι προφανές, ὅτι ὁ ὅρος «Ἐπιστήμη τῆς Δημιουργίας» εἶναι ὁξύμωρο, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐπιστήμη ἀσχολεῖται μόνον μὲ χειροπιαστὲς καὶ ἀποδεδειγμένες ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴ μελέτη ἐμπειρικῶν φυσικῶν φαινομένων καὶ ὄχι μὲ προσπάθειες ἐξήγησης μὲ ἐπιστημονικοφανεῖς ἐρμηνεῖες μεταφυσικῶν φαινομένων.

Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Δημιουργισμοῦ (ἀπὸ ἴδω καὶ στὸ ἐξῆς ἀπλᾶ δημιουργιστές) ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ «Γένεση» εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ συνεπῶς ἀλάνθαστα ἀληθής. Ἰσχυρίζονται ἐπίσης, ὅτι ἡ «Γένεση» ἔρχεται σὲ ἀντιπαράθεση μὲ τὴν

προαναφερθείσα θεωρία, και ἄρα αὐτὴ εἶναι λανθασμένη, καὶ οἱ ἐπιστήμονες ποὺ τὴν ὑποστηρίζουν δὲν γνωρίζουν τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν προέλευση τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς ζωῆς στὴ Γῆ. Ἐπίσης ἰσχυρίζονται, ὅτι ὁ Δημιουργισμὸς εἶναι μίᾳ ἐπιστημονικῇ θεωρίᾳ καὶ πρέπει νὰ διδάσκεται στὰ σχολεῖα σὰν ἀντίποδας τῆς Θεωρίας τῆς Ἐξέλιξης.

Οἱ δημιουργιστὲς σὲ ἀντιπαράθεση μὲ τὴς ἐπιστημονικὰς ἀποδείξεις σημειώνουν, ὅτι ὁλόκληρη ἡ ἐπιστημονικὴ κοινότητα ἔσφαλλε καὶ ἄλλες φορές. Γιὰ παράδειγμα ἀναφέρουν, ὅτι κάποτε οἱ γεωλόγοι εἶχαν ὅλοι λανθασμένες ἀντιλήψεις γιὰ τὴν προέλευση τῶν ἡπείρων. Πίστευαν, πῶς ἡ Γῆ εἶναι ἓνα συμπαγὲς ἀντικείμενο.

*Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ
Δημιουργισμοῦ
ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ
«Ἐνέση» εἶναι ὁ
λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ
συνεπῶς ἀλάνθαστα
ἀληθές, καὶ ὅτι οἱ
ἐπιστήμονες ποὺ
ὑποστηρίζουν
ἀντίθετες ἀπόψεις
δὲν γνωρίζουν
τὴν ἀλήθεια γιὰ
τὴν προέλευση τοῦ
Σύμπαντος καὶ τῆς
ζωῆς στὴ Γῆ.*

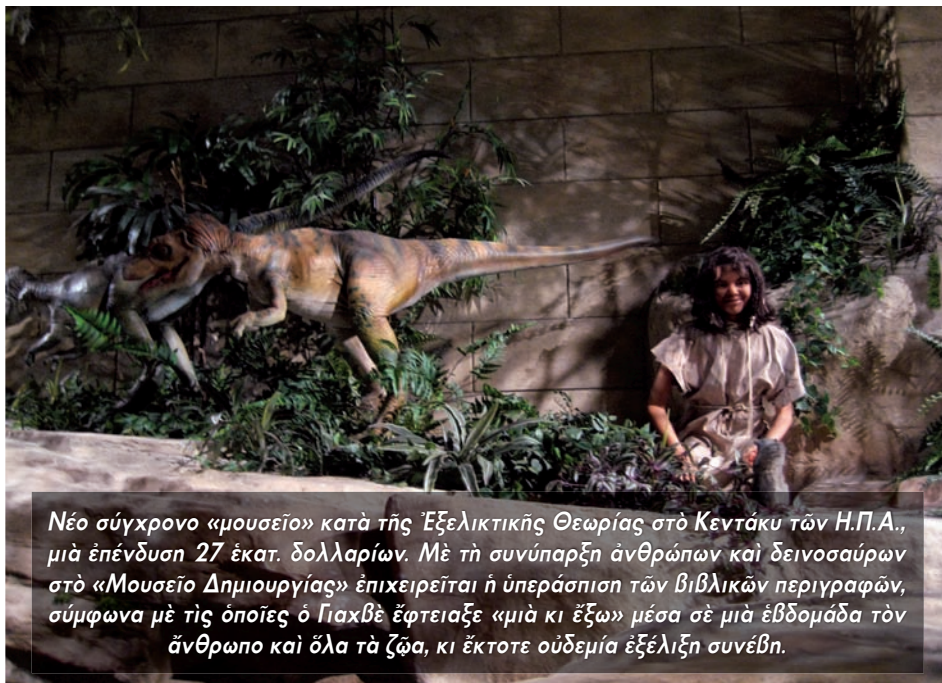
Τώρα πιστεύουν, πῶς ἡ Γῆ ἀποτελεῖται ἀπὸ πλάκες. Ἡ θεωρία ὅμως τῶν τεκτονικῶν πλακῶν ἔχει ἀντικαταστήσει τὴν παλιὰ θεωρία, ἡ ὁποία, εἶναι γνωστὸ πλέον, ὅτι ἦταν λανθασμένη. Ὅμως ὅπου ὁλόκληρη ἐπιστημονικὴ κοινότητα ἀποδείχθηκε νὰ σφάλῃ στὸ παρελθόν, διωρθώθηκε ἀργότερα ἀπὸ ἄλλους ἐπιστήμονες, ποὺ ἔκαναν νεώτερες ἔρευνες καὶ ἀπέδειξαν κάτι, ποὺ ἐπίσης ἀργότερα μπορεῖ νὰ διορθωθῇ, ὅχι ὅμως ἀπὸ ἄλλους ποὺ ἀρχίζουν μὲ μίᾳ πίστῃ σὲ ἓνα θρησκευτικὸ δόγμα καὶ δὲν βρίσκουν λόγο νὰ κάνουν πειραματικὰς μελέτες, γιὰ ν' ἀποδείξουν τὴς θεωρίες τους.

Ὁ Δημιουργισμὸς εἶναι μίᾳ ἀνεξέλικτη καὶ πρωτόγονῃ ἐπιστημονικοφανῆς θεωρία γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῶν ὄντων, ὅσο εἶναι ἡ θεωρία τῶν πελαργῶν, ποὺ φέρουν τὰ παιδιὰ, γιὰ τὴν σεξουαλικὴ ἀναπαραγωγή. Ἐν κατακλείδι ἡ θεωρία αὐτὴ δὲν ἔχει ὁδηγήσει καὶ εἶναι ἀπίθανο νὰ ὁδηγήσῃ στὸ μέλλον σὲ καλύτερη κατανόηση τῶν βιολογικῶν φαινομένων στὸν φυσικὸ κόσμο.

2 «Εὐφυὲς Σχεδιασμὸς»

θεωρία τοῦ «Εὐφυοῦς Σχεδιασμοῦ» (στὸ ἐξῆς ΕΣ), μεταγενέστερη τῆς προηγούμενης, εἶναι ἐπίσης μιὰ θεωρία κατὰ τῆς Δαρβίνειας Ἐξέλιξης τῶν εἰδῶν, ποὺ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ προέλευση τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς ζωῆς σὲ ὅλη τῆς τὴν ποικιλία ὀφείλεται σὲ κάποιες αἰτίες, ποὺ εἶχαν σχέση μὲ τὴν «εὐφυΐα». Οἱ ὑπέρμαχοι τοῦ ΕΣ ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ θεωρία τους εἶναι ἐπιστημονικὴ καὶ ὅτι παρέχει ἐμπειρικὰς ἀποδείξεις, ὅχι ἐπιστημονικὰ τεκμηριωμένες, γιὰ τὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ ἢ ὑπερευφυῶν ἐξωγήινων ὄντων. Πιστεύουν, ὅτι στὴν Φύση καὶ στοὺς ζῶντες ὁργανισμοὺς εἶναι ἐμπειρικὰ ἀνιχνεύσιμος κάποιος σχεδιασμὸς. Ἰσχυρίζονται ἀκόμη, ὅτι ὁ ΕΣ πρέπει νὰ διδάσκεται στὰ σχολεῖα, ἐπειδὴ εἶναι μίᾳ ἐναλλακτικῇ τῆς ἐπιστημονικὰ πλέον

Νέο σύγχρονο «μουσείο» κατὰ τῆς Ἑξελικτικῆς Θεωρίας στὸ Κεντάκυ τῶν Η.Π.Α., μιὰ ἐπένδυση 27 ἐκατ. δολларίων. Μὲ τὴ συνύπαρξη ἀνθρώπων καὶ δεινοσαύρων στὸ «Μουσεῖο Δημιουργίας» ἐπιχειρεῖται ἡ ὑπεράσπιση τῶν βιβλικῶν περιγραφῶν, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες ὁ Γιαχβὲ ἔφτιαξε «μιὰ κι ἕξω» μέσα σὲ μιὰ ἐβδομάδα τὸν ἄνθρωπο καὶ ὅλα τὰ ζῶα, κι ἔκτοτε οὐδεμία ἐξέλιξη συνέβη.

Στὸ «Μουσεῖο Δημιουργίας» ὑποστηρίζεται, ὅτι ἡ ἡλικία τῆς Γῆς δὲν ξεπερνᾷ τὰ 6.000 χρόνια, τὸ Γκράν Κάννον σχηματίσθηκε ἀπὸ τὸν Κατακλυσμὸ τοῦ Νῶε πρὶν 4.300 χρόνια, κι ὅλα τὰ ζῶα περιλαμβανομένων καὶ τῶν δεινοσαύρων ἦταν χορτοφάγα ἕως τὸ διωγμὸ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Ὁ ἰδρυτὴς τοῦ «μουσείου» Κὲν Χάμ θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ του ἐπὶ κεφαλῇ μιᾶς «νέας μεταρρύθμισης», πὺν θὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπο πρὶν κοντὰ στὸ θεό.

ἀποδεδειγμένης Θεωρίας τῆς Φυσικῆς Ἑπιλογῆς. Ἡ θεωρία αὐτὴ βασίζεται κυρίως στοὺς Behe⁴ καὶ Dembski⁷, δύο ἐπιστήμονες μέλη τοῦ Discovery Institute, ἐνὸς Ἰνστιτούτου Ἑρευνῶν στὸ Σήαλτ τῆς Πολιτείας τῆς Οὐάσινγκτον τῶν ΗΠΑ, μιᾶς χριστιανικῆς δεξαμενῆς σκέψης ἀφωσιωμένης κυρίως στὴν διάψευση τῆς Ἑξελικτικῆς Θεωρίας. Ἡ θεωρία τους γίνεται προσπάθεια νὰ διαφοροποιηθῇ ἀπὸ ἐκείνη τοῦ «Δημιουργισμοῦ» κυρίως ὡς πρὸς τὸ θεολογικὸ μέρος, μὴ θεωρῶντας τὸν ΕΣ ὡς ὁποιοδήποτε θεό. Τὰ ἐπιχειρήματά τους διατυπώνονται μὲ ἐπιστημονικοὺς ὅρους καὶ ὑποστηρίζονται ἀπὸ ἐπιστημονικὴ «ἐπάρκεια». Ἀντὶ ὅμως νὰ παρέχουν θετικὰς ἀποδείξεις γιὰ τὴ δική τους θέση, προσπαθοῦν κυρίως νὰ βροῦν ἀδυναμίες στὴν φυσικὴ ἐπιλογή, κάτι τὸ φυσικό, ἐφ' ὅσον οἱ ἔρευνες συνεχῶς ἀποκαλύπτουν καὶ νέα στοιχεῖα. Συνεπῶς τὰ ἐπιχειρήματά τους λειτουργοῦν κατὰ πανόμοιο

τρόπο μὲ αὐτὰ τῶν δημιουργιστῶν. Ἐξ ἄλλου καὶ ἂν ἀκόμα μερικά ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματά τους κατὰ τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς φαίνονται νὰ εἶναι ἐπιτυχή, αὐτὸ δὲν αὐξάνει τὴν πιθανότητα παραδοχῆς τοῦ ΕΣ ὡς ἐπιστημονικῆς θεωρίας.

Ὅταν π.χ. βρίσκονται ἀντιμέτωποι μὲ ἐρωτήματα γιὰ τὶς ἀτέλειες ὀργάνων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὸν «Σχεδιαστὴ τῶν Πάντων», ὅποι-οσδήποτε καὶ ἂν εἶναι αὐτός, ὅπως τὴ σπονδυλική στήλη, τὸ γυναικεῖο κόλπο, τὸν προστάτη, τὸ πίσω μέρος τοῦ φάρυγγα κ.λπ., οἱ ὑπέρμαχοι τοῦ ΕΣ ὑποχωροῦν στὴ θεολογία μὲ τὸ ἐπιχείρημα «Ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει» ἢ «δὲν εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ κρίνουμε τὴν εὐφυΐα μὲ τὰ κριτήρια τοῦ Θεοῦ» ἢ «τὸ νὰ εἶσαι ἓνας εὐφυῆς σχεδιαστὴς δὲν σημαίνει ὅτι εἶσαι ἓνα καλὸς ἢ τέλειος σχεδιαστὴς».

*Οἱ ὑποστηρικτὲς
τῆς Θεωρίας τοῦ
Εὐφυοῦς Σχεδιασμοῦ
ἰσχυρίζονται, ὅτι εἶναι
ἐξαιρετικὰ ἀπίθανο
τὸ Σύμπαν καὶ ἡ
ζωὴ νὰ προέκυψαν
τυχαῖα καὶ μέσῳ
φυσικῶν διεργασιῶν.
Θεωροῦν, ὅτι εἶναι τὸ
ἀποτέλεσμα εὐφυοῦς
σχεδίασης ἀπὸ τὸ
Θεὸ ἢ κάποιο ἄλλο
εὐφυῆς ὄν.*

Οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς θεωρίας αὐτῆς^{8, 9, 10} ἰσχυρίζονται πὼς μποροῦν νὰ ἀποδείξουν, ὅτι εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀπίθανο τὸ Σύμπαν καὶ ἡ ζωὴ νὰ προέκυψαν τυχαῖα καὶ μέσῳ φυσικῶν διεργασιῶν. Θεωροῦν, ὅτι εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα εὐφυοῦς σχεδίασης ἀπὸ τὸ Θεὸ ἢ κάποιο τέλος πάντων ἄλλο εὐφυῆς ὄν. Ἰσχυρίζονται ἐπίσης, ὅτι «ἡ ἐννοιολογική ἀκεραιότητα μιᾶς ἐπιστημονικῆς θεωρίας δὲν μπορεῖ νὰ ὑφίσταται μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό» (Intelligent Design: The Bridge between Science and Theology, 1998, σελ. 209), ἓνας ἰσχυρισμὸς ποὺ δὲν ἀφήνει ἀμφιβολίες γιὰ τὴ μεταφυσικὴ του θέση. Τὸ βασικὸ τους ἐπιχείρημα εἶναι, ὅτι κάποια πράγματα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουν παραχθῇ στὴν τύχη. Πιστεύουν, κυρίως διὰ τοῦ Dembski⁷, ὅτι ἓνα ἀντικείμενο πρέπει νὰ εἶναι τὸ προῖον «εὐφυοῦς σχεδιασμοῦ», ἂν ἐμφανίξῃ «προσδιορισμένη πολυπλοκότητα», ὅπως π.χ. τὸ μάτι. Στὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ Δαρβίνος¹⁰ εἶχε δώσει τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τότε: «Ἄν μποροῦσε νὰ δειχθῇ, ὅτι ὑπῆρξε ὅποιοδήποτε πολὺπλοκο ὄργανο, τὸ ὁποῖο δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἔχῃ σχηματισθῇ ἀπὸ ἀμέτρητες, διαδοχικὲς, ἐλαφρὲς τροποποιήσεις, τότε ἡ θεωρία μου [τῆς Φυσικῆς Ἐπιλογῆς] θὰ κατέρρεε ἀπόλυτα.»

Ὅλοι οἱ ἀποδεχόμενοι τὸν ΕΣ συμφωνοῦν σὲ ἓνα ἀμφιλεγόμενο δεδομένο: Ὅτι δηλαδὴ δὲν εἶναι δυνατόν ἡ «σύμπτωση» νὰ κατασκευάσῃ κάτι τόσο περίπλοκο ὅσο ἡ ζωὴ, ποὺ βλέπουμε καὶ βιώνουμε, ὅτι ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα συμφωνοῦν, ὅτι ζωὴ χωρὶς σχεδιασμὸ δὲν εἶναι ἐφικτὴ καὶ ἀντίκειται στὸν μαθηματικὸ νόμο τῶν πιθανοτήτων, ποὺ δείχνει, ὅτι τυχαῖα ἐξέλιξις δὲν εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ συμβῇ. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἐπιχείρημα εἶναι τοῦλάχιστον ἔωλο. Σύμφωνα μὲ τὸν Hoyle⁶ οἱ πιθανότητες νὰ σχηματισθῇ τὸ DNA κατὰ τύχην εἶναι 25×10^{-5} , σὲ συνδυασμὸ πάντα μὲ τοὺς νόμους τῆς Φύσεως, ὅπως τὴν πυρηνικὴ δύναμη, τὸν

ήλεκτρομαγνητισμό και την βαρύτητα, απαραίτητη για να συγκρατήσει τα τελικά συστατικά της ζωής κολημένα πάνω στη Γη. Η σπανιότητα από μόνη της δεν μπορεί να είναι αναγκαστικά απόδειξη για τίποτα. Όταν κάποιος παίρνει μία διανομή μπριτζ με 13 κάρτες, ή πιθανότητα να του έχη μοιραστή ένα συγκεκριμένο φύλλο είναι μικρότερη από μία στα 600 δισεκατομμύρια. Ωστόσο θα ήταν παράλογο να πάρη κάποιος ένα φύλλο, να το εξετάση προσεκτικά, να υπολογίση, ότι ή πιθανότητα να πάρη αυτό το φύλλο είναι μικρότερη από μία στα 600 δις., και να συμπεράνη, ότι δεν θα έπρεπε να του έχει μοιραστή αυτό το φύλλο, επειδή ή πιθανότητα είναι πολύ μικρή. Όπως επίσης σε ένα παιχνίδι με ζάρια το να φέρη κάποιος τρεις συνεχόμενες φορές ξέαρες έχει πιθανότητες 0.000000459, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να συμβή.

Η εξήγηση συνεπώς της προέλευσης του μηχανισμού DNA/πρωτεϊνών με την επίκληση ενός υπερφυσικού σχεδιαστή στην ουσία δεν εξηγεί τίποτα, γιατί αφήνει ανεξήγητη την προέλευση του «Σχεδιαστή» κατά τον Dawkins⁶, αλλά και κατά την άπλοϊκή σκέψη των κοινών ανθρώπων. Πρέπει να δοθῇ μία απάντηση, κάτι όπως: «Ο Θεός υπήρχε πάντα», και αν δοθῇ μία τέτοια δογματική διέξοδος, θα μπορούσε κάλλιστα να λεχθῇ, ότι «Τὸ DNA υπήρχε πάντα» ἢ «Ἡ ζωὴ υπήρχε πάντα», και να κλείση τὸ θέμα.

*Ὁ Εὐφυὴς
Σχεδιασμὸς δὲν
εἶναι ἐπιστημονικὸς
καὶ δὲν εἶναι οὔτε
μία ἐναλλακτικὴ τῆς
φυσικῆς ἐπιλογῆς
ἢ ὅποιας ἄλλης
ἐπιστημονικῆς ιδέας.*

Ὁ Δαρβινισμὸς εἶναι μία ἀπὸ τὶς καλύτερες θεωρίες στὴν Ἱστορία τῆς Ἐπιστήμης, γιατί ἔχει παράξει ἀμέτρητες ἐπιστημονικὲς ἐπαληθεύσεις στὴν ἐρμηνεία τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἔχει ἐπαληθευθῇ και μὲ ἀμέτρητα σημαντικὰ πειράματα, ὅπως ἐπαναδημιουργία ἐνὸς φυσικοῦ εἴδους στὸ ἐργαστήριον ἢ ξαφνικὲς καινούργιες θεωρήσεις σὲ κάποια, ἀνεξήγητα ἄλλοτε, πρότυπα ἢ ἀκόμη ἐρμηνεῖες καὶ καταπολεμήσεις κληρονομικῶν ἀσθενειῶν τῶν ἐμβίων ὄντων καὶ πλῆθος ἄλλων. Σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ προηγούμενα, μέσα στὰ σχεδὸν δέκα χρόνια ἀπὸ τὴ δημοσίευση τοῦ βιβλίου τοῦ Behe⁴, ὁ ΕΣ δὲν ἔχει ἐπαληθευθῇ ἐπιστημονικὰ σὲ κανένα ἀπολύτως φαινόμενο τῆς ζωῆς, δὲν ἔχει ἐμπνεύσει κανένα νέο πείραμα καὶ δὲν ἔχει παράξει καμμία καινούργια θεώρηση στὴν Βιολογία. Καθὼς περνᾶνε τὰ χρόνια, ὁ ΕΣ μοιάζει ὅλο καὶ λιγώτερο μὲ τὴν ἐπιστήμη, τὴν ὁποία ἐπαγγελλόταν ὅτι εἶναι. Ὁ ΕΣ δὲν εἶναι ἐπιστημονικὸς καὶ δὲν εἶναι οὔτε μία ἐναλλακτικὴ τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς ἢ ὅποιας ἄλλης ἐπιστημονικῆς ιδέας.

Τελικά, εἶναι ἀδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὁ ΕΣ ὡς ἓνα κίνημα ποὺ ἔχει συνοχή, πέρα ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ του διάσταση, καὶ μὲ ὅ,τι αὐτὴ συνεπάγεται σὲ οἰκονομικὸ καὶ ἐξουσιαστικὸ ἐπίπεδο, ἴσως στὴν ἀνάπτυξη ἐνὸς θεοκρατικοῦ Μεσαίωνα, ὅπως ἦδη ὑπάρχει ἀπροκάλυπτα σὲ ἀρκετὲς μουσουλμανικὲς χώρες καὶ συγκαλυμμένα σὲ χριστιανικὲς.

3 Διεθνείς αντιρρήσεις ἐπὶ τῶν δύο θεωριῶν

Ἡ δύο αὐτὲς θεωρίες ἔχουν προκαλέσει ὀργὴν σὲ μεγάλη μερίδα ἀνθρώπων ἀκόμη καὶ στὶς ΗΠΑ, ὅπου ὁ ΕΣ ὑποστηρίζεται σὲ ἀνώτατο ἐπίπεδο. Στὸ Ντόβερ τῆς Πολιτείας τοῦ Ντέλαγουερ ἀρκετοὶ γονεῖς κατέθεσαν ἀγωγὴ κατὰ τῆς σχολικῆς περιφέρειας γιὰ τὴ διδασκαλία τοῦ ΕΣ στὰ σχολεῖα παράλληλα μὲ τὴ Θεωρία τῆς Ἐξέλιξης, ἐπὶ τῆς βάσεως ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ ΕΣ ὡς ἐπιστημονικῆς θεωρίας εἶναι ἀντισυνταγματική, γιὰτὶ ὁ ΕΣ εἶναι μία φτηνὰ μεταμφιεσμένη θρησκευτικὴ ἰδέα. Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 2005 ὁ ὁμοσπονδιακὸς δικαστὴς Τζὼν Ε. Τζόουνς ἀποφάσισε, ὅτι ὁ ΕΣ πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἴδια τύχη ποὺ εἶχε καὶ ὁ Δημιουργισμὸς τὸ 1987, ὅταν τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριον τῶν ΗΠΑ ἀπεφάνθη, ὅτι τὰ θρησκευτικὰ δόγματα δὲν μποροῦν νὰ προωθοῦνται σὲ δημόσιους ὁργανισμούς. Ὁ δικαστὴς Τζόουνς ἔγραψε στὴν ἀπόφασί του: «Τὰ συμφέροντα τῶν πολιτῶν τῆς περιοχῆς τοῦ Ντόβερ δὲν ἐξυπηρετήθηκαν σωστὰ ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου, ποὺ ψήφισαν ὑπὲρ τοῦ ΕΣ. Ἀποτελεῖ εἰρωνεία τὸ γεγονός, ὅτι πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄτομα, ποὺ τόσο πιστὰ καὶ περήφανα διαλαλοῦσαν τὰ θρησκευτικὰ τους πιστεύω δημόσια, ψεύδονταν κατ' ἐπανάληψη, γιὰ νὰ καλύψουν τὰ ἔχνη τους καὶ νὰ μεταμφιέσουν τὸν πραγματικὸ στόχο πίσω ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τοῦ ΕΣ.» Ἡ ἄφατη ἀνοησία τῆς ἀπόφασης τοῦ Συμβουλίου εἶναι ἐμφανής, ὅταν ἐξετάζεται μὲ βάση τὸ πραγματικὸ παρασκήνιο, τὸ ὁποῖο ἀποκαλύφθηκε πλήρως μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴ δίκη.

Στὴν Εὐρώπη ἡ Κοινοβουλευτικὴ Συνέλευσις τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης μὲ ἀπόφασί της στὶς 4 Ὀκτωβρίου 2007 παροτρύνει (urge) τὶς Κυβερνήσεις τῶν κρατῶν μελῶν του νὰ ἀντιτίθενται στὴ διδασκαλία τοῦ Δημιουργισμοῦ ὡς ἐπιστήμης. Ἡ ἀπόφασις μὲ τίτλο: «Οἱ κίνδυνοι τοῦ Δημιουργισμοῦ στὴν ἐκπαίδευση» παρατηρεῖ, ὅτι: «*The prime target of present-day creationists, most of*

Τὸ Σύμπαν καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὸ Θεό, ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα «Ἰπτάμενο Μακαρονοτέρας». Αὐτὸ διδάσκει μιὰ νέα κίνηση, ποὺ παρῳδεῖ τὴν ψευδοεπιστημονικὴ Θεωρία τοῦ Εὐφυοῦς Σχεδιασμοῦ, ποὺ ἔχει ἐπιβληθῇ νὰ διδάσκεται παρὰπληλα μὲ τὴν Θεωρία τῆς Ἐξέλιξης στὰ ἀμερικανικὰ σχολεῖα. Ἡ νέα θρησκεία ἀποτελεῖ ἤδη φαινόμενο στὸ Διαδίκτυο, μαζεύοντας πολλοὺς ὁπαδοὺς, ποὺ ἀνακήρυξαν τοὺς ἑαυτοὺς τους μακαρονοπαδοὺς, ἀντιδρῶντας μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο στὶς μεθοδεύσεις τῆς χριστιανοκρατούμενης ἀμερικανικῆς κυβέρνησης.

whom are Christian or Muslim, is education. Creationists are bent on ensuring that their ideas are included in the school science syllabus. Creationism cannot, however, lay claim to being a scientific discipline.» (Ὁ πρῶτος στόχος σήμερα τῶν δημιουργιστῶν, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι χριστιανοὶ ἢ μουσουλμάνοι, εἶναι ἡ ἐκπαίδευση. Οἱ δημιουργιστὲς προσπαθοῦν νὰ διασφαλίσουν, ὅτι οἱ ιδέες τους θὰ περιληφθοῦν στὰ σχολικὰ βοηθήματα. Ὁ Δημιουργισμὸς δὲν μπορεῖ, ἐν τούτοις, νὰ θεωρηθῇ μία ἐπιστημονικὴ μαθητεία.)¹¹ Στὴν ἀπόφαση περιλαμβάνεται καὶ ὁ «Εὐφυὲς Σχεδιασμός», ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ἡ τελευταία διυλισμένη (refined) ἐκδοχὴ τοῦ Δημιουργισμοῦ, παρουσιασμένη μὲ πιὸ λεπτὸ (πανοῦργο)(subtle) τρόπο.

4 Συμπέρασμα

πὸ ὅσα ἀναφέρθηκαν στὰ προηγούμενα εἶναι ἐμφανὲς ἡ τεράστια διαφορὰ ποὺ χωρίζει τοὺς δύο κόσμους, τὸν ἐπιστημονικὸ, ποὺ μελετᾷ τὰ φυσικὰ φαινόμενα, καὶ τὸν μεταφυσικὸ, ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ συνδυάσῃ τὰ φυσικὰ φαινόμενα μὲ τὴ θέληση κάποιου ἑξωσυμπαντικοῦ παράγοντα. Ὅλοι οἱ βιολόγοι καὶ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ βιολογικὰ θέματα, εἴτε βασικῆς εἴτε ἐφαρμοσμένης ἔρευνας, δὲν ἔχουν πλέον ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῶν ὄντων στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Ἡ μεγάλη διαφορὰ μεταξύ

αὐτῶν τῶν ἐπιστημόνων εἶναι ὁ τρόπος, ποὺ γίνεται αὐτὴ ἡ θεμελιώδης ὀργανικὴ διαφοροποίηση. Ἡ σημερινὴ θέση τῆς Ἐπιστήμης εἶναι, ὅτι αὐτὰ τὰ συμβάντα βασίζονται σὲ τυχαῖες μεταλλάξεις, ποὺ γίνονται συνήθως ὑπὸ τὴν πίεση τῆς ἐπιλογῆς γιὰ τὴν ἐπιβίωση.

Εἶναι ἀδύνατο τὸ μυαλὸ ἐνὸς ἐρευνητῆ νὰ συλλάβῃ τὴν ιδέα, ὅτι στὸ πείραμα ποὺ ἐκτελοῦσε μὲ ἓνα μικροσκοπικὸ ὄργανισμὸ, π.χ. ἓνα μύκητα, καὶ προσπαθοῦσε νὰ διαπιστώσῃ, ἂν αὐξάνεται ἡ ἀντοχὴ του σὲ ἓναν ὠρισμένο τοξικὸ παράγοντα μὲ τὴ συνεχῆ χρήση, ὅτι παρενέβαινε κάποιος μετα-φυσικὸς παράγων καὶ διώρθωνε τὴ γονιδιακὴ δομὴ τοῦ ὄργανισμοῦ^{1, 2, 3}. Ξεπερνάει τὰ ὅρια τῆς πιὸ ἀχαλίνωτης φαντασίας, ὅτι αὐτὸς ὁ παράγοντας, ὅ,τι καὶ νὰ εἶναι, παρεμβαίνει ἑκατομμύρια φορὲς σὲ μία στιγμή καὶ μόνον, γιὰ νὰ τροποποιήσῃ τὸ γονιδίωμα τῶν ὄργανισμῶν τοῦ κόσμου γιὰ τὶς διάφορες χρήσεις, ποὺ ἔχει ἀνάγκη ὁ ὅποιος ὄργανισμός. Ἡ μελέτη τῆς μικρομοριακῆς δομῆς τῆς ὕλης δείχνει, ὅτι τὰ μικρομόριά της, τὰ γνωστὰ quarks, ποὺ σὲ τελικὴ ἀνάλυση μαζὶ μὲ τὸ ἠλεκτρόνιο καὶ τὸ νετρίνο φαίνεται ὅτι εἶναι τὰ θεμελιώδη σωματίδια τῆς ὕλης, καὶ αὐτὰ εἶναι ὑπεύθυνα γιὰ ὅ,τι συμβαίνει στὸν ὑλικὸ κόσμο. Σύμφωνα μὲ τὴν κβαντικὴ θεωρία τὰ σωματίδια αὐτὰ κινοῦνται ἐλεύθερα, χωρὶς περιορισμοὺς καὶ αὐτὰ εἶναι ποὺ συμμετέχουν σὲ ὅλες τὶς διεργασίες, στὰ πλαίσια τῆς ὁποίας μεταβολῆς γίνεται σὲ μοριακὸ ἐπίπεδο.

Βιβλιογραφία

1. Γεωργόπουλος, Γ.Σ. καὶ Θανασουλόπουλος, Κ.Κ. «Ἐρευναι ἐπὶ τῆς καταπολεμήσεως τοῦ *Sclerotium rolsii* Sacc. διὰ μυκητοκτόνων.» «Χρονικά», Μπεν. Φυτοπ. Ἰνστιτ., 1960 3:69-83.
2. Lagopodi, A.L. and Thanassouloupoulos, C.C. «*Alternaria alternata* f. sp. *helianthina* a new pathotype of the fungus causing *Alternaria* leaf spot to sunflower.» Journal of Phytopathology, 1996 144: 571-573.
3. Ροῦσσος, Ε., Ἡράκλειτος, «Περὶ φύσεως.» Ἐκδ. Παπαδήμα, Ἀθήνα 1987, σελ. 211.
4. Behe, M. «Darwin's Black Box», «Τὸ λεξικὸ τοῦ σκεπτικιστῆ», 1996.
5. Dawkins, R., «*The Blind Watchmaker: Why the Evidence of Evolution Reveals a Universe without Design*», p. 141, «Τὸ λεξικὸ τοῦ σκεπτικιστῆ».
6. Hoyle, F.μ «*Evolution from Space*» («Τὸ λεξικὸ τοῦ σκεπτικιστῆ»), 1981.
7. Dembski, W. «*Intelligent Design: The Bridge between Science and Theology*» («Τὸ λεξικὸ τοῦ σκεπτικιστῆ»), 1998.
8. <http://www.godandscience.org>
9. <http://www.reasons.org>
10. Beyond the Cosmos (by Hugh Ross, NavPress Publishing).
11. http://www.ncseweb.org/resources/news/2007/XX/783_council_of_europe_approves_res_10_4_2007.asp.

Κ. Θανασουλόπουλος
Ὁμότιμος καθηγητὴς Α.Π.Θ.

ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Τρίχες και εὐσέβεια

Πολλές Ινδές συνηθίζουν νὰ ἐπισκέπτονται ναοὺς, ὅπου –σύμφωνα μὲ τὴν ἰνδουιστική παράδοση– ξυρίζουν τὰ κεφάλια τους κι ἀφιερώνουν τὶς τρίχες τους στοὺς θεοὺς ἐκπληρώνοντας τάματά τους. Δὲν γνωρίζουν ὅμως τὴν ἱερὴ ἐπικερδὴ ἐπιχείρηση, ποὺ ἀνθεὶ μεταξὺ τῶν ἰνδουιστῶν ἱερέων καὶ τῶν πανάκριβων κομμωτηρίων τῆς Δύσης. Οἱ φυσικὲς τρίχες εἶναι περιζήτητες, γιατί χρησιμοποιοῦνται στὶς «ἐξτένσιονς» (σ.σ. μάκρυνα κώμης γυναικῶν), εἰδικὰ τῶν ἐπωνύμων κυριῶν τοῦ θεάματος.

Στὴν ἀριστερὴ φωτογραφία εἰκονίζεται μίᾱ Ἰνδὴ δότρια, ἐνῶ προσφέρει τὰ μαλλιά της στοὺς θεοὺς, ποὺ «θεράπευσαν» τὸ σύζυγό της. Δεξιά μιὰ ἐπώνυμη λήπτρια, ἡ κ. Βικτώρια Μπέκαμ, φωτογραφίζεται μὲ τὶς νέες της –μὲ φυσικὴ ἰνδικὴ ἱερὴ τρίχα– «ἐξτένσιονς» («Δὲ Ἰντιπέντεντ», 16.12.06).

Ἰσλαμικὴ τουαλέττα

Πινακίδα φωτογραφημένη ἔξω ἀπὸ τουαλέττα μουσουλμανικῆς χώρας.

Εὐσεβὴς διακόπτης

Ἰδανικὸς γιὰ χριστιανικὰ παιδικὰ δωμάτια.

Φακελλάκια στὸν Γιαχβὲ

Ἡ εἰκονιζόμενη πινακίδα βρίσκεται σὲ ναὸ ἐντὸς νοσοκομείου. Συννηθισμένος στὰ λαδῶματα ὁ ρωμιὸς φροντίζει νὰ ἐγχειρίζη «φακελλάκια» σὲ γι�τροὺς, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ ταχυδρομῇ στὸν Γιαχβὲ (μέσῳ τῆς «διευθύνουσας»). Ἐπιζητᾷ τὴ μεταφυσικὴ ἀρωγή, ἀπὸ τὴν ὁποία πρωτίστως προσμένει τὴ θεραπεία, κι ὄχι ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες καὶ τὸν ὑπερσύγχρονο ἐξοπλισμό.

Ὁ ναὸς βρίσκεται στὸ δεύτερο ὄροφο τοῦ Ξνασείου Καρδιοχειρουργικοῦ Κέντρου, σὲ ἄριστη ἀπὸ ἄποψη δυνατότητας πρόσβασης καὶ ἐπισκεψιμότητας θέση, ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τοὺς ἀνεγκυστήρες.

Πατέρας Ἰανουάριος, πατέρας Φεβρουάριος...

«Τὸ φῶς, ἡ μπριγιαντίνη στὸ μαλλί, τὸ ράσο... Ἦταν ἓνα ἔργο τέχνης... Οἱ εἰκονιζόμενοι εἶναι νέοι, ὁμορφοί, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τοὺς κάνει αὐτόματα σύμβολα τοῦ σέξ. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν φαντασία τῶν θεατῶν.» Αὐτὰ δήλωσε ὁ ἐπίσημος φωτογράφος τοῦ Βατικανοῦ κ. Πιέρο Πάτσι, ἀπαντώντας στὶς ἐπικρίσεις γιὰ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ 2008, ποὺ ἐξέδωσε, καὶ περιλαμβάνει φωτογραφίες ὁμορφων μοναχῶν καὶ κληρικῶν, ποὺ ποζάρουν ἐμπρὸς σὲ ἀξιοθέατα.

Ἐπὶ χρόνια φωτογράφιζε γονδολιέρηδες στὴ Ρώμη, μὲ τὴν ἰδέα του ὅμως αὐτή, νὰ φωτογραφίσῃ νεαροὺς ὁμορφους ρασοφόρους σὲ ρόλο μοντέλλων, ὁ κ. Πάτσι σημείωσε μεγάλη οἰκονομικὴ ἐπιτυχία: ἔχει ἤδη πουλήσει 40.000 ἀντίτυπα τοῦ ἡμερολογίου.

Γ.Α.

ΜΕΘΟΔΕΥΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΟΙ ΜΕΤΑΒΟΛΕΣ ΤΗΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑΣ;

Μια άλλη έρμηνεία της περιβαλλοντικής άπειλής

τὸ βιβλίο τοῦ συμβούλου Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας τοῦ προέδρου τῶν ΗΠΑ κ. Ζμπίγκνιεφ Μπρεζίνσκι «Zwischen zwei Zeitalter», Νέα Ὑόρκη 1985, μπορεῖ νὰ διαβάσῃ ὁ ἀναγνώστης μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἐξῆς ἐνδιαφέρουσα παραπομπή: «Ἡ Τεχνολογία θὰ δώσῃ στοὺς ἡγέτες τῶν μεγάλων κρατῶν μίᾳ σειρὰ τεχνικῶν μεθόδων, ποὺ θὰ γνωρίζῃ μόνον ἓνα μικρὸ μέρος τῶν δυνάμεων ἀσφάλειας, γιὰ τὴν ἐκτέλεση μυστικῶν πολέμων. Τεχνικὲς μέθοδοι γιὰ τὴν μεταβολὴ τοῦ καιροῦ καὶ κλίματος θὰ χρησιμοποιηθοῦν, γιὰ νὰ δημιουργοῦνται, στὶς χώρες ποὺ δὲν ὑποκύπτουν στοὺς ἐκβιασμούς, συνθηκὲς λειψυδρίας καὶ ξηρασίας κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε αὐτὲς κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς πείνας νὰ ὑποκύπτουν.»

Ὑπάρχουν σοβαρὲς ἐνδείξεις, ὅτι ὁ ἔλεγχος τῶν καιρικῶν συνθηκῶν, ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσε ὁ κ. Ζμπίγκνιεφ Μπρεζίνσκι, γίνεται πραγματικότητα. Τὸ πάχος τῆς γήινης ἀτμόσφαιρας δὲν ὑπερβαίνει τὰ 200 χιλιόμετρα, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ζῶντες γήινους ὁργανισμοὺς μεγάλης σημασίας εἶναι καὶ ἡ Τροπόσφαιρα, ἡ ὁποία περιέχει θερμοκρασία καὶ ὀξυγόνο. Τὸ πάχος τῆς Τροπόσφαιρας δὲν ὑπερβαίνει τὰ 16 χιλιόμετρα. Στὰ γεωγραφικὰ πλάτη μὲ ἥπιο κλίμα, ὅπου ζοῦν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, ἡ Τροπόσφαιρα ἔχει πάχος 10 μὲ 11 χιλιόμετρα. Ἡ στενὴ αὐτὴ λωρίδα περιέχει τὸ 80% τῆς μάζας τῆς ἀτμόσφαιρας (8 ἑκατομμύρια τόννους ἄερος ἀνὰ τετραγωνικὸ χιλιόμετρο τῆς γήινης ἐπιφάνειας, δηλαδὴ συνολικὰ 4,16 δισεκατομμύρια τόννους ἄερος καὶ τὸ σύνολο τοῦ νεροῦ τῆς Ὑδροσφαιρας, δηλαδὴ 1,33 δισεκατομμύρια κυβικὰ χιλιόμετρα). Ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ νεροῦ τῆς Ὑδροσφαιρας τὸ 97%, δηλαδὴ 1,29 δισεκατομμύρια κυβικὰ χιλιόμετρα, εἶναι ἄλμυρὸ νερὸ καὶ μόνον 3%, δηλαδὴ 40 ἑκατομμύρια κυβικὰ χιλιόμετρα, εἶναι γλυκὸ νερό.

Τὸ γλυκὸ νερὸ τῶν 40 ἑκατομμυρίων κυβικῶν χιλιομέτρων κατανέμεται σὲ 1,44 ἑκατομμύρια κυβικὰ χιλιόμετρα σὲ λίμνες, ποταμοὺς καὶ ἄλλους ὑδροφόρους

όρίζοντες, σὲ 40 χιλιάδες κυβικά χιλιόμετρα σὲ νέφη καὶ ὑδρατμούς καὶ σὲ 38,52 ἑκατομμύρια κυβικά χιλιόμετρα στοὺς πάγους, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ 36 ἑκατομμύρια κυβικά χιλιόμετρα βρίσκονται στὴν Ἀνταρκτική καὶ τὰ 2,52 ἑκατομμύρια κυβικά χιλιόμετρα στὴν Γροιλανδία.

Οἱ ἐπιδράσεις Ἡλίου καὶ Σελήνης στὴ Γῆ

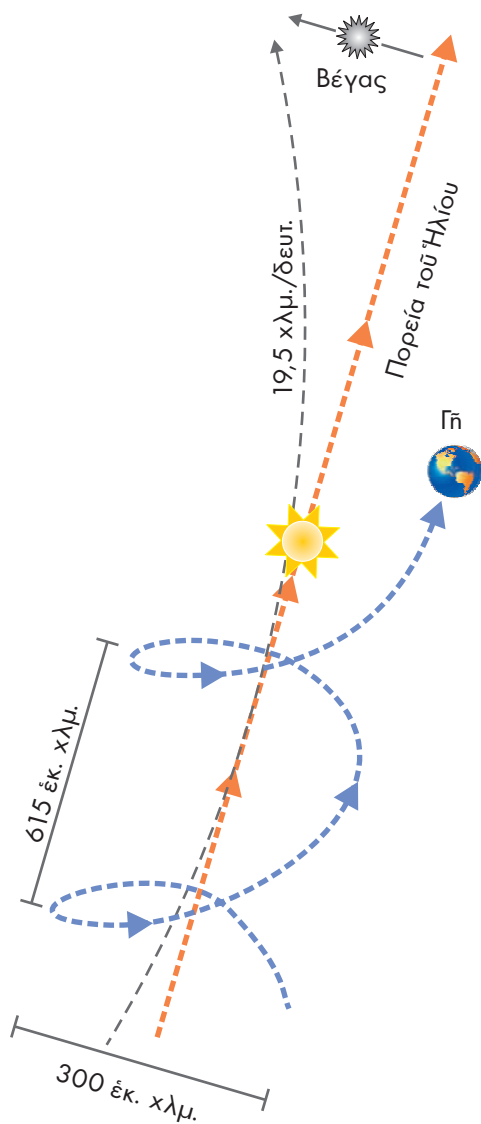

Ἀ φυσικά φαινόμενα ἐμφανίζονται στὸν ἄνθρωπο, ὅπως ἐμφανίζονται σὲ ἓναν παρατηρητὴ εὐρισκόμενο ἐντὸς τεσσάρων στρεφομένων συστημάτων καὶ δὴ τῆς περιστροφῆς τῆς Γῆς γύρω ἀπὸ τὸν ἄξονά της (ταχύτητα 11 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτο), γύρω ἀπὸ τὸν Ἥλιο (ταχύτητα 30 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτο), γύρω ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ Γαλαξία μας (ταχύτητα 320 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτο) καὶ εὐθύγραμμος ταχύτητα κινήσεως τῆς τοπικῆς ομάδας τῶν Γαλαξίων, ἐντὸς τῆς ὁποίας βρίσκεται ὁ Γαλαξίας μας, 630 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτο. Ὁ παρατηρητὴς αὐτὸς μετακινεῖται ταυτόχρονα σὲ κάθε καθωρισμένη ἡμέρα κατὰ περίπου 2,5 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα (Σχ. 1, 2, 3).

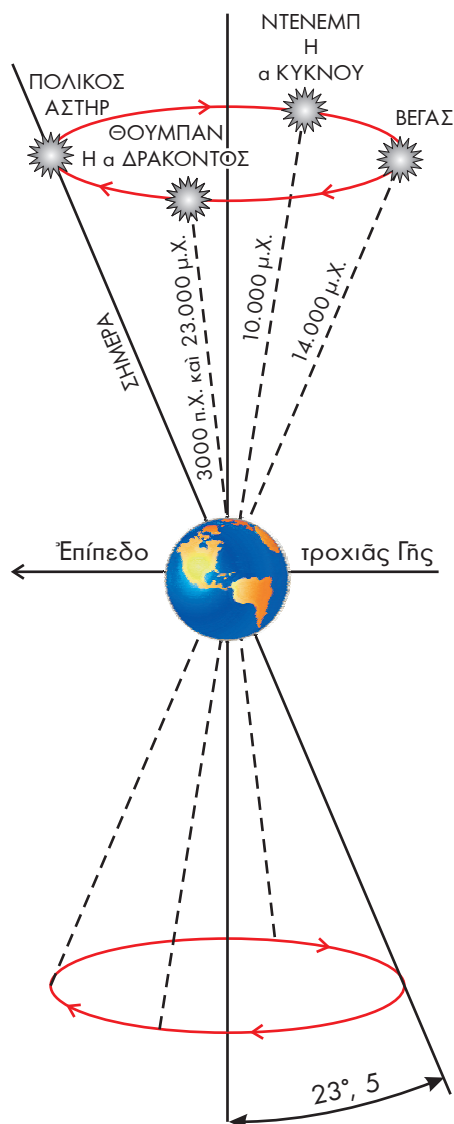
*Ἀκίνητος
παρατηρητὴς
στὴ Γῆ βρίσκεται
ἐντὸς τεσσάρων
στρεφομένων
συστημάτων καὶ
κινεῖται κάθε μέρα
κατὰ περίπου
2,5 ἑκατ. χλμ.*

Οἱ ἐξωτερικὲς δυνάμεις, ποὺ ἐπιδροῦν ἐπὶ τῆς Γῆς, προέρχονται ἀπὸ τὸν Ἥλιο καὶ τὴν Σελήνη. Ἡ Γῆ ἔχει, ὡς γνωστόν, σχῆμα ἐλλειψοειδοῦς ἐκ περιστροφῆς, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ μία σφαῖρα (Σχ. 4), ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ μία δακτυλιοειδῆ ἐξόγκωση. Οἱ ἔλξεις, τὶς ὁποῖες ἀσκεῖ ὁ Ἥλιος ἐπὶ τῶν δύο τμημάτων τῆς ἐξογκώσεως αὐτῆς, εἶναι ἄνισες, λόγω τῆς διαφορετικῆς ἀποστάσεως τῶν δύο ἐξογκώσεων τῆς Γῆς ἀπὸ τὸν Ἥλιο. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς Γῆς μία ροπὴ, ἡ ὁποία τείνει νὰ καταστήσῃ τὸν ἄξονα αὐτῆς κάθετο πρὸς τὸ ἐπίπεδο τῆς ἐκλειπτικῆς. Λόγω τῆς ροπῆς αὐτῆς ὁ ἄξονας τῆς Γῆς ἐκτελεῖ μεταπτωτικὴ κίνηση καὶ ἐντὸς 25.800 ἐτῶν (Σχ. 3, 4) μία πλήρη ἐπιφάνεια κώνου. Ἡ ροπὴ αὐτὴ δὲν εἶναι σταθερὰ καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἐτήσιας περιφορᾶς τῆς Γῆς γύρω ἀπὸ τὸν Ἥλιο, παίρνει τὴν μεγαλύτερή της τιμὴ κατὰ τὰ ἡλιοστάσια καὶ γίνεται ἴση μὲ τὸ μηδὲν κατὰ τὶς ἱσημερίες. Ἐπειδὴ ἡ θέσις τοῦ Ἥλιου ὡς πρὸς τὸν Ἰσημερινὸ τῆς Γῆς συνεχῶς μεταβάλλεται, γι' αὐτὸ καὶ ἡ κίνηση τῆς μετάπτωσης τοῦ ἄξονα τῆς Γῆς δὲν εἶναι ὁμαλή.

Λόγω τῆς ἔλξεως, τὴν ὁποία ἀσκεῖ καὶ ἡ Σελήνη στὴν δακτυλιοειδῆ ἐξόγκωση τῆς Γῆς, ὁ ἄξονας τῆς Γῆς κατὰ τὴν μεταπτωτικὴ κίνησή του ἐκτελεῖ καὶ μία μικρὴ ταλάντωση, δηλαδὴ κλόνιση κάθε 19 χρόνια, λόγω τῆς θέσεως ποὺ λαμβάνουν ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη ὡς πρὸς τὴν Γῆ κάθε 19 χρόνια. Στὸν «Πολιτικὸ» τοῦ Πλάτωνα (269Α) καὶ δὴ στὸν μῦθο τοῦ «Τιμονιέρη καὶ τῶν Θείων Ποιμένων» θίγεται μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ θέμα τῆς ἀντιστροφῆς τῶν πόλων ἀπὸ τὴν μεταπτωτικὴ κίνηση τῆς Γῆς.

Σχ. 1. Η κίνηση του Ήλιου και ἡ ἑλικοειδῆς κίνηση τῆς Γῆς.

Σχ. 2. Οἱ ἐκάστοτε πολικοὶ ἀστέρες λόγῳ τῆς μεταπτώσεως τῶν ἰσημεριῶν.

Ξηρασία καὶ ταυτόχρονα πλημμύρες

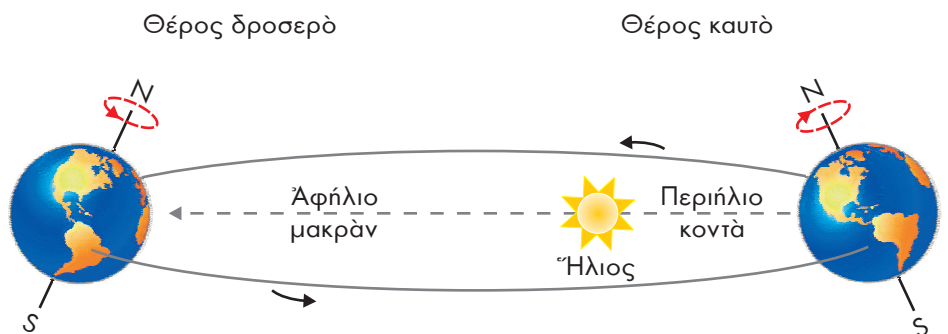
ὁ γλυκὸ νερὸ στὸν πλανήτη μας ἀντιμετωπίζεται ὀλοένα καὶ περισσό-
τερο ὡς ἓνα σπάνιο ἀγαθό. Ὁ ἀγῶνας τῶν ἀνθρώπων ἔχει δύο πτυχές.
Εἶναι ἓνας ἀγῶνας γιὰ τὸ νερὸ ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ ἐνάντια στὸ
νερό. Ἐδῶ καὶ αἰῶνες οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλανήτη μας ἀγωνίζονται νὰ
ἐξασφαλίσουν νερό, ἀλλὰ καὶ νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὶς πλημμύρες
καὶ τοὺς κατακλυσμούς.

Ὑπάρχουν σοβαρὲς ἐνδείξεις, ὅτι πολλὲς χώρες θὰ βρεθοῦν ἀντιμέτωπες μὲ
ἐντονη φυσικὴ ἀλλὰ καὶ τεχνητὴ λειψυδρία, ἐνῶ σὲ ἄλλες πυκνοκατοικημένες
χώρες, στὶς ὁποῖες ἐδῶ καὶ αἰῶνες ὁ πληθυσμὸς ἀγωνίζεται ἐναντίᾱ στὶς πλημ-
μύρες, αὐτὲς θὰ λάβουν τέτοιες διαστάσεις, ποὺ ἡ ἀντιμετώπισή τους θὰ γίνῃ
σχεδὸν ἀδύνατη.

*Ἐδῶ καὶ αἰῶνες
οἱ ἄνθρωποι
τοῦ πλανήτη μας
ἀγωνίζονται νὰ
ἐξασφαλίσουν
νερό, ἀλλὰ καὶ νὰ
προστατευθοῦν ἀπὸ
τὶς πλημμύρες καὶ
τοὺς κατακλυσμούς.*

Ἐὰν παρατηρήσουμε τὸν παγκόσμιον χάρτη τῆς συχνό-
τητας τῶν βροχοπτώσεων, θὰ διακρίνουμε, ὅτι ἡ μεγαλύ-
τερη ἔρημος τοῦ πλανήτη, ἡ Σαχάρα (ἐκτείνεται μετὰξὺ
τοῦ 30οῦ βορείου παραλλήλου καὶ τοῦ 15ου νοτίου, ποὺ
διασχίζει τὴν νότια Ἰνδία καὶ τὴν Ταϋλάνδη) καὶ ἡ προέ-
κτασή της στὴν Ἀραβικὴ χερσόνησο, ἀνατολικά τῆς Ἐρυ-
θρᾶς Θάλασσας, βρίσκεται στὸ ἴδιο γεωγραφικὸ πλάτος
μὲ τὸ τμῆμα τῆς Ἀσιατικῆς ἡπείρου, ποὺ δέχεται ἐντονες
βροχοπτώσεις καὶ ἔχει ὡς ἐκ τούτου πλούσια βλάστηση.
Οἱ ἀντιθέσεις ποὺ παρουσιάζονται στὸ ἴδιο γεωγραφικὸ
πλάτος ἀνάμεσα στὶς ἐκτεταμένες ἐκτάσεις τῆς ἐρήμου τῆς
Ἀφρικῆς καὶ στὶς περιοχὲς τῆς Ἀσίας, ὅπου οἱ πλημμύρες
ἀποτελοῦν σημαντικὸ κίνδυνον γιὰ τοὺς κατοίκους τῶν
κοιλάδων, ὁφείλονται στὰ προαναφερθέντα θεμελιώδη
χαρακτηριστικὰ τοῦ πλανήτη μας.

Ἡ Γῆ δέχεται σχεδὸν ὅλη τὴν ἐνέργειά της ἀπὸ τὸν
ἥλιο καὶ θερμαίνεται ἀπὸ τὶς ἀκτίνες του. Τὸ ἥλιακὸ
φῶς μεταφέρει θερμικὴ ἐνέργεια στὰ ἄτομα τοῦ ἀέρος τῆς γήινης ἀτμόσφαιρας,
ἐνισχύοντας ἔτσι τὴν ἄτακτη κίνησή τους. Τὰ ἄτομα συγκρούονται μετὰξὺ τους
μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀπελευθέρωση θερμότητος. Ἡ πυκνότης μορίων ἀέρος στὴν
ἀτμόσφαιρα εἶναι συνεπῶς μεγάλης σημασίας γιὰ τὶς κλιματολογικὲς συνθήκες ποὺ
δημιουργοῦνται. Ἀνάλογα μὲ τὶς γήινες περιοχὲς ἡ θέρμανση ἀπὸ τὸν ἥλιο εἶναι
ἐξαιρετικὰ ἄνιση. Ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, κάνει κρύο στὸν Βόρειο καὶ στὸ Νότιο
Πόλο, ἐνῶ ἀντίθετα κάνει ζέστη στὸ ἐπίπεδο τοῦ Ἰσημερινοῦ. Ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ πο-
σότητα ἡλιακῆς ἐνέργειας, ποὺ δέχεται κάθε τετραγωνικὸ χιλιόμετρο τῆς γήινης
ἐπιφάνειας, ἀνάλογα μὲ τὸ ἐν αὐτῇ βρίσκεται σὲ πολικὴ ζώνη ἢ στὸν Ἰσημερινό,
θὰ ἔπρεπε νὰ κἀνῃ πολὺ περισσότερο κρύο στοὺς πόλους καὶ ἀντίθετα πολὺ περισ-
σότερη ζέστη στὸν Ἰσημερινό. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι μὲ διάφορους τρόπους ὁ θερμὸς

Σήμερα 2008 μ.Χ.

Πρὸ 138.000 ἐτῶν

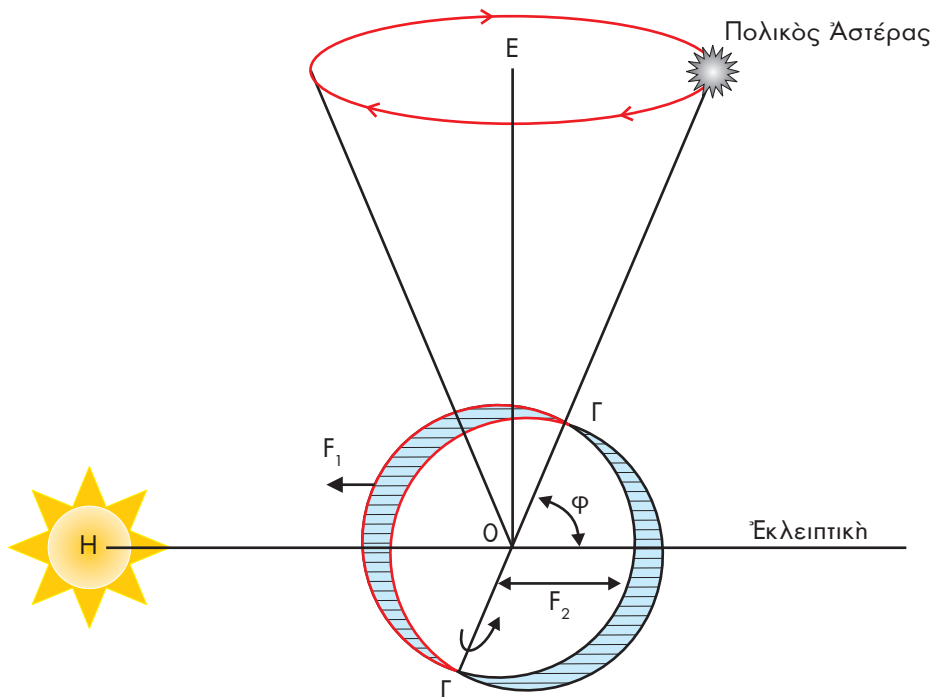
Σχ. 3. Ἡ θέση τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου τῆς Γῆς λόγω τῆς ἐκλειπτικῆς τοῦ ἁξονά της.

ἀέρας τῶν τροπικῶν περιοχῶν ἔρχεται νὰ ζεστάνῃ τὶς πολικὲς περιοχές, καὶ σὲ ἀντάλλαγμα ψυχρὸς ἀέρας μεταφέρεται ἀπὸ τοὺς πόλους πρὸς τὸν Ἰσημερινό. Αὐτὲς οἱ θερμικὲς ἀνταλλαγὲς πραγματοποιοῦνται ἀπὸ μεγάλα ἀτμοσφαιρικὰ ρεῦματα, ποὺ κινοῦνται σὲ μεγαλύτερο ἢ μικρότερο ὕψος.

Στὴν Τροπὸσφαιρα, ὅταν ὁ θερμὸς καὶ ὁ ψυχρὸς ἀέρας συγκροῦνται, δημιουργοῦν προσκρούοντα μέτωπα, στὰ ὁποῖα ἀντιπαρατίθενται κανονικοὶ καὶ ἰσχυροὶ ἄνεμοι. Σὲ αὐτὴ τὴν μάχη τῶν νεφῶν, ποὺ περιέχουν γλυκὸ νερό, πλήττονται ὠρισμένες χῶρες ἀπὸ πολὺμηνες ξηρασίες. Ἄλλες μᾶζες ἀέρος, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τοὺς ὠκεανούς, προκαλοῦν σφοδρὲς βροχοπτώσεις καὶ δημιουργοῦν τεράστιες πλημμύρες. Οἱ μάχες αὐτὲς δὲν εἶναι ἀπόρροια τῶν κλιματολογικῶν μεταβολῶν λόγω τοῦ «Θερμοκηπίου»(;), ἀλλὰ διεξάγονται ἐδῶ καὶ χιλιετίες.

*Ἡ λειψυδρία στὶς
τροπικὲς περιοχές
εἶναι σὲ μεγάλο
βαθμὸ συνέπεια
τῶν ἰσχυρῶν
βροχοπτώσεων τῆς
Ἰσημερινῆς ζώνης.*

Καθὼς ἡ Γῆ περιστρέφεται ἀπὸ τὰ δυτικὰ πρὸς τὰ ἀνατολικά, ἡ περιστροφή της ἐκτρέπει (δύναμη Coriolis) τοὺς ἀνέμους πρὸς τὰ δυτικά. Πράγματι στὸ ἐπίπεδο τοῦ Ἰσημερινοῦ ἡ ἀέρια μᾶζα περιστρέφεται διατρέχοντας 40.000 χιλιόμετρα σὲ 24 ὥρες, δηλαδὴ μὲ ταχύτητα 465 μέτρα τὸ δευτερόλεπτο, ἐνῶ στὸν 60ῦ παράλληλο (ποὺ περνάει ἀπὸ τὸ Ὄσλο καὶ ἔχει μῆκος μόνο 22.000 χιλιόμετρα) ἡ ταχύτητα περιστροφῆς εἶναι μόνο 273 μέτρα ἀνὰ δευτερόλεπτο. Ὅποτε οἱ ἄνεμοι, ποὺ πνέουν πρὸς τὸν Ἰσημερινό, ἀποκοτῶν καθυστέρηση σὲ σχέση μὲ τὴν περιστροφή τοῦ ἰσημερινοῦ ἀέρα. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἐκτρέπονται πρὸς τὰ δυτικὰ (ἀληγεῖς ἄνεμοι). Οἱ ἀληγεῖς αὐτοὶ ἄνεμοι πνέουν στὰ χαμηλὰ στρώματα τῆς Τροπὸσφαιρας καὶ προκαλοῦν τὶς μεγάλες βροχοπτώσεις τῆς Ἰσημερινῆς ζώνης. Σὲ αὐτὴν τὴν ζώνη, ποὺ περιβάλλει

Σχ. 4. Η συνισταμένη τῶν δυνάμεων F_1 καὶ F_2 προκαλεῖ μετάπτωση τοῦ ἄξονα τῆς Γῆς.

τὸν πλανήτη Γῆ, οἱ ἀλλαγεῖς τοῦ βορείου ἡμισφαίριου μὲ BA-ΝΔ κατεύθυνση συγκρούονται μὲ τοὺς ἀλλαγεῖς τοῦ νοτίου ἡμισφαίριου μὲ ΝΑ-ΒΔ κατεύθυνση.

Τὸ ἐνδοτροπικὸ αὐτὸ μέτωπο μάχης βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς τροπικούς. Ἐξ αἰτίας τῆς συνάντησής τους οἱ ἀλλαγεῖς ἄνεμοι ἀναγκάζονται νὰ ὑψωθοῦν κάθετα δημιουργώντας μεγάλους στροβίλους, γεγονός ποὺ παράγει ἐξαιρετικὰ ἄφθονες βροχές. Πράγματι, ἔχοντας περάσει πάνω ἀπὸ τοὺς ὠκεανούς, ποὺ πραγματοποιεῖται σημαντικὴ ἐξάτμιση νεροῦ, οἱ ἀλλαγεῖς ἄνεμοι περιέχουν μεγάλες ποσότητες ὕδρατμων, ποὺ συμπυκνώνονται ἐξ αἰτίας τοῦ ψύχους ποὺ ἐπικρατεῖ σὲ μεγάλο ὑψόμετρο. Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ οἱ ἀλλαγεῖς ἄνεμοι ὠθοῦνται ψηλὰ στὴν ἀτμόσφαιρα, μεταβάλλονται σὲ ἀνταληγεῖς ἀνέμους, οἱ ὁποῖοι πνέουν σὲ μεγάλο ὑψόμετρο μὲ φορὰ ἀντίθετη ἀπὸ ἐκείνη τῶν ἀληγῶν ἀνεμῶν. Στὸ ἐπίπεδο τῶν Τροπικῶν στέλνουν πρὸς τὸ ἔδαφος ἓνα θερμὸ καὶ ἐξαιρετικὰ ξηρὸ ἀέρα, στὸν ὁποῖο ὀφείλεται τὸ ἄνυδρο τοπίο τῶν περιοχῶν αὐτῶν.

Ἡ συμπύκνωση τῶν ὑδρατμῶν σὲ βροχὴ συνιστᾷ ἓνα φαινόμενο, ποὺ ἐκλύει θερμότητα. Ὁ ἀέρας, ποὺ δημιουργεῖ σὲ μεγάλο ὑψόμετρο τῆς Τροπόσφαιρας τοὺς ἀνταληγεῖς ἀνέμους, ἔχει θερμανθῇ καὶ τώρα ξανακατεβαίνει πρὸς τὴν γήινη ἐπιφάνεια ἓνας ξηρὸς ἀέρας, ποὺ ἔχει χάσει τὴν ὑγρασία του, καὶ ἰδίως πολὺ θερμὸς ἀέρας, ὁ ὁποῖος προκαλεῖ μεγάλη ἐξάτμιση. Συνεπῶς ἡ λειψυδρία στὶς τροπικὲς περιοχὰς εἶναι σὲ μεγάλο βαθμὸ συνέπεια τῶν ἰσχυρῶν βροχοπτώσεων τῆς Ἰσημερινῆς ζώνης. Ἡ σχέση αὐτὴ δημιουργεῖται ἀπὸ τὸ κύκλωμα, ποὺ σχηματίζουν οἱ ἀληγεῖς ἀνεμοὶ σὲ χαμηλὸ ὑψόμετρο καὶ οἱ ἀνταληγεῖς σὲ ὑψηλό.

Ὁ νόμος τῆς περιοδικότητος καὶ ἡ ἀνατροπὴ τοῦ ἀπὸ τοὺς ἐξουσιαστὲς

νόμος τῶν κύκλων ἀποτελεῖ ἓναν ἀπὸ τοὺς θεμελιώδεις νόμους τῆς Φύσης καὶ ἐντάσσεται μέσα στὸν νόμο τῆς περιοδικότητος. Ἡ ἀλλαγὴ τῶν χρονικῶν περιόδων, ἀνατολὴ καὶ δύση τοῦ Ἡλίου (περιστροφὴ τῆς Γῆς περὶ τοῦ ἁξονά της), τεκτονικὴ τῶν λιθοσφαιρικῶν πλακῶν τῆς Γῆς, κυκλῶνες, τυφῶνες, ἡφαιστειακὲς ἐκρήξεις, σεισμοί, τσουνάμι, ἀμπώτιδα καὶ πλημμυρίδα καὶ τόσα ἄλλα –ὑπὸ κανονικὲς φυσικὲς συνθήκες– λαμβάνουν χώρα πάντοτε σὲ κύκλους. Ὅλα ἐναλλάσσονται μὲ ἀπίστευτο τρόπο, ἀλλὰ καὶ μὲ μία μαθηματικὴ συνέπεια καὶ αὐστηροὺς κανόνες. Ἐπαναλαμβάνονται, χωρὶς αὐτὰ νὰ εἶναι τὰ ἴδια. Ἐχουν ὅμως τὴν διάρκειά τους. Κάθε τι ἐξελίσσεται καὶ κατόπιν ἐκφυλίζεται. Ὁ ρυθμὸς ὅμως εἶναι σταθερὸς. Κατὰ τὸν Πυθαγόρειο Γεράσιμο Νικόμαχο ὁ ἱερὸς ἀριθμὸς τῶν Πυθαγορείων 7 (Ζ) πέραν ἀπὸ τὰ κοσμικὰ καὶ οὐράνια φαινόμενα παρουσιάζεται καὶ στὰ γήινα.

Ὁ φυσικὸς ὅμως νόμος τῶν κύκλων μπορεῖ νὰ ἀνατραπῇ μὲ ἀνθρώπινες παρεμβάσεις. Στὰ πλαίσια ἐνὸς σχεδίου τῶν ΗΠΑ εἰδικὰ ἀεροπλάνα σὲ ὅλο τὸν πλανήτη ψεκάζουν καθημερινὰ στὴν ἀτμόσφαιρα τεράστιες ποσότητες ἐπικίνδυνων χημικῶν οὐσιῶν γιὰ τὴν βελτίωση διήθεν τοῦ παγκοσμίου κλίματος ἀπὸ τὸ φαινόμενο τοῦ θερμοκηπίου καὶ τὴν τρῦπα τοῦ ὄζοντος, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργία λευκῶν «χημικῶν οὐρῶν» ἢ «chemtrails», ποὺ σταδιακὰ σχηματίζουν ὀμίχλῳδεις στρώσεις νεφῶν καὶ μεταβάλλουν σὲ λίγες ὥρες τὴν θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος μὲ πτώση μέχρι 7 βαθμῶν Κελσίου (βλ. «Δ», τ. 307).

Τὰ πειράματα αὐτὰ τῶν ἀεροψεκασμῶν γίνονται προφανῶς, γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ στόχος ποὺ περιέγραψε στὸ βιβλίο του ὁ σύμβουλος ἀσφαλείας τοῦ προέδρου τῶν ΗΠΑ κ. Ζμπίγκνιεφ Μπρεζίνσκι, δηλαδὴ ἔλεγχο τῶν καιρικῶν συνθηκῶν γιὰ ἐκβιασμὸ τῶν κρατῶν, ποὺ δὲν ὑποκύπτουν στὶς πιέσεις τους. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐπιδιώκουν νὰ ἐπιφέρουν τεράστιες καταστροφὲς στὶς γεωργικὲς παραγωγές, μὲ ξηρασίες μεγάλης διάρκειας ἢ μὲ περιόδους ἰσχυρῶν καταιγίδων καὶ πλημμυρῶν.

Τὰ ψεκάσματα αὐτὰ κατ' ἐντολὴ τῶν ΗΠΑ ἀνέλαβαν καὶ οἱ ἰδιωτικὲς ἀεροπορικὲς ἐταιρεῖες. Ὁ γράφων πέταξε τὴν 8.11.2007 μὲ τὴν ἐλληνικὴ ἀεροπορικὴ ἐταιρεία Aegean Airlines ἀπὸ τὰ Χανιά Κρήτης γιὰ Γερμανία μέσω Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης καὶ παρακολούθησε ἀπὸ τὴν θέση τοῦ παραθύρου τοῦ τέτοια ψεκάσματα πάνω ἀπὸ τὸν ἐλληνικὸ ἐναερίο χώρο.

Πόλεμοι για τὸ νερὸ τῆς ἐπιβίωσης

ἐρώτηση, πόσοι ἄνθρωποι μποροῦν νὰ ζήσουν στὸν πλανήτη Γῆ, βρίσκεται πάντοτε στὸ κέντρο τοῦ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς δημογραφίας. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν αἰώνων οἱ ποσότητες γλυκοῦ νεροῦ, ποὺ ἔπεφταν στὶς περισσότερες χώρες, ἦταν –μὲ ἐξάιρεση τὶς ἄνυδρες περιοχές– λίγο-πολὺ ἐπαρκεῖς γιὰ τὴν κάλυψη τῶν γεωργικῶν ἀναγκῶν τῶν πληθυσμῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἦταν τόσο πολυπληθεῖς ὅσο σήμερα

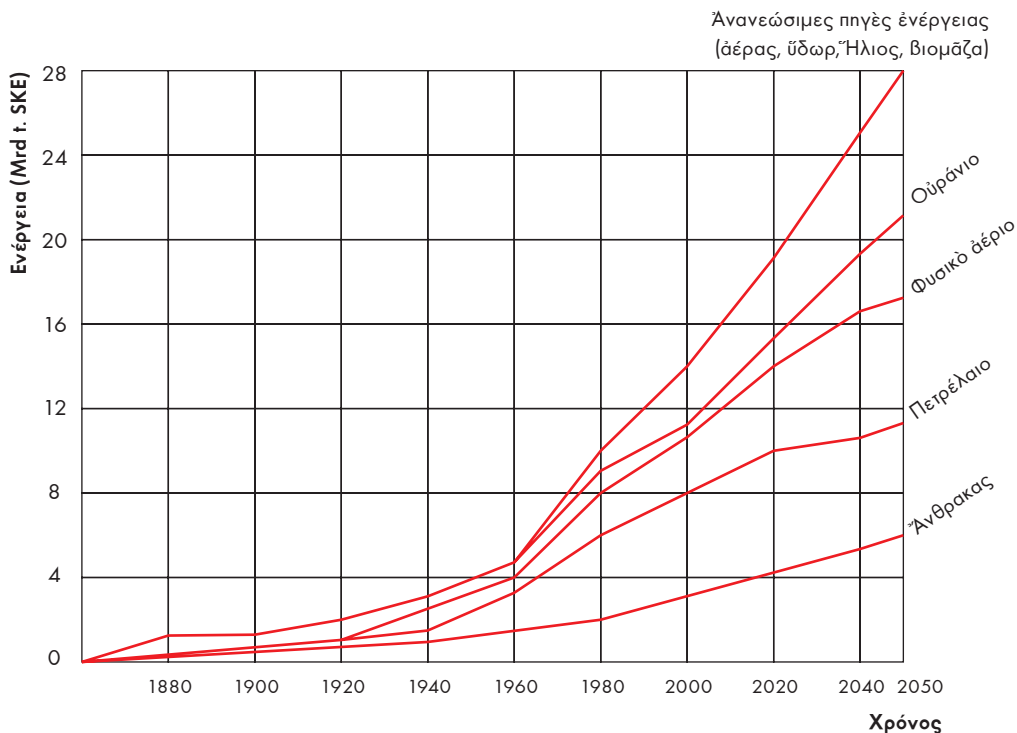
Ἐνῷ ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς κατὰ τὴν γεωργικὴ ἐπανάσταση γύρω στὰ 8000 π.Χ. ἀποτελοῦνταν ἀπὸ 10 ἑκατομμύρια ἄτομα, κατὰ τὶς προβλέψεις αὐτὸς ἀπὸ 6,5 δι-σεκατομμύρια σήμερα τὸ 2030 μ.Χ. θὰ μετρᾷ γύρω στὰ 9 δισεκατομμύρια ἄτομα. Ἀπὸ αὐτὰ θὰ ζοῦν περίπου 7,2 δισεκατομμύρια ἄνθρωποι, δηλαδὴ 80% τῆς Ὑφη-

*Περισσότεροι ἀπὸ
1,1 δισεκατομμύριο
ἄνθρωποι δὲν ἔχουν
σήμερα καμμία
πρόσβαση σὲ πόσιμο
νερό. Κάθε χρόνο
πεθαίνουν πάνω
ἀπὸ 5 ἑκατομμύρια
ἀπὸ ἀσθένειες ποὺ
ὀφείλονται στὴν
ἐλλειψη γλυκοῦ
νεροῦ.*

λίου, στὶς χώρες τοῦ Τρίτου καὶ Τετάρτου Κόσμου, ποὺ σημαίνει ὅτι καὶ ἡ κατανομὴ τοῦ κατὰ κεφαλὴν ποσίου νεροῦ θὰ μειωθῇ κατὰ περίπου ἓνα τρίτο. Ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς δημογραφικῆς πίεσης, ἡ ὁποία ἔγινε αἰσθητὴ ἤδη ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 20οῦ αἰῶνα, τὸ γλυκὸ νερὸ ἀπέκτησε σὲ ὁλό-κληρο τὸν κόσμο μεγάλη ἀξία.

Περισσότεροι ἀπὸ 1,1 δισεκατομμύριο ἄνθρωποι δὲν ἔχουν σήμερα καμμία πρόσβαση σὲ πόσιμο νερὸ καὶ 2,4 δισεκατομμύρια ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὶς ἀπαραίτητες ὑγειονομικὲς ἐγκαταστάσεις γιὰ τὶς πρῶτες τὸς ἀνάγκες καθαριότητας. Ἐνῷ μόνο μερικὲς χώρες κατέχουν πάνω ἀπὸ 60% τοῦ ἐλέγχου σὲ πόσιμο νερό, ἡ Ἀσία μὲ 60% τοῦ παγκοσμίου πληθυσμοῦ ζῇ μὲ τὸ 30% τοῦ ποσίου γήινου νεροῦ. Κάθε χρόνο πεθαίνουν πάνω ἀπὸ 5 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ἀπὸ ἀσθένειες, ποὺ ὀφείλονται στὴν ἐλλειψη γλυκοῦ νεροῦ. Συνεπῶς τὸ γλυκὸ νερὸ ἀποτελεῖ στρα-τηγικὸ διακύβευμα καὶ θὰ ὀδηγήσῃ καὶ στὸ μέλλον τὰ κράτη σὲ πραγματικοὺς πολέμους γιὰ αὐτό. Εἰδικὰ στὴν κεντρικὴ Ἀσία καὶ πολὺν περισσότερο στὴν Μέση Ἀνατολὴ τόσο τὸ ζήτημα τῆς δι-αδρομῆς, ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ ὑδάτινα ρεύματα, ὅσο καὶ ἐκεῖνο τῆς διανομῆς τους ἀποτελοῦν σημαντικοὺς παράγοντες, ποὺ ἐπηρεάζουν τὴν «περιφερειακὴ γεωπολι-τικὴ περιοχὴ τοῦ νεροῦ» καὶ θὰ μπορούσαν νὰ πυροδοτήσουν τοπικοὺς πολέμους μεταξὺ τῶν κρατῶν γιὰ τὴν κυριαρχία στὶς ὑδάτινες λεκάνες καὶ γιὰ τὴν κατανομὴ τῆς παροχῆς τοῦ νεροῦ. Δὲν ἀποκλείεται οἱ μεγάλες πολεμικὲς συγκρούσεις τοῦ 21ου αἰῶνα νὰ εἶναι οἱ «πόλεμοι γιὰ τὸ νερό». Ἀναμφισβήτητα πολέμους γιὰ τὸ νε-ρὸ θὰ προκαλέσουν τὰ μεγάλα ὑδάτινα φράγματα τῆς Τουρκίας, ποὺ συγκρατοῦν τὰ νερὰ τῶν ποταμῶν Τίγρη καὶ Εὐφράτη καὶ ποὺ χρηματοδοτήθηκαν ἀπὸ τὴν Παγκόσμια Τράπεζα.

Γιὰ νὰ λυθῇ τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόβλημα, εἴτε γιὰ τὴν ἐξεύρεση ὑδροφόρων ὀρι-ζόντων στὸν φλοιὸ τῆς Γῆς εἴτε γιὰ τὴν συγκέντρωση τῶν βροχοπτώσεων καὶ τὴν

Σχ. 5. Η πορεία της παραγωγής ενέργειας.

διατήρηση αυτών είτε για την μεταφορά του γλυκού νερού προς τις πόλεις, οι άνθρωποι, τροποποιώντας την Φύση, τοποθέτησαν φράγματα, για να τιθασεύσουν τον ροή των ποταμών και να συγκεντρώσουν τα νερά αυτών σε κατάλληλες περιοχές. Παράλληλα με την αφαλάτωση του θαλασσίου νερού, που εξοικονομεί να είναι ακόμη πολύ δαπανηρή, προσπαθεί ο άνθρωπος να βρῇ κι άλλες διεξόδους για το μεγάλο πρόβλημα. Η βιομηχανική αφαλάτωση του θαλασσίου νερού, που έχει σήμερα ετήσιο ρυθμό αύξησης της τάξης του 8%, χρησιμοποιείται κυρίως σε χώρες που διαθέτουν άφθονη και φθηνή ενέργεια. Η παραχθείσα μέχρι σήμερα ενέργεια και η πρόβλεψη αυτής μέχρι το 2050 δίδεται στο Σχ. 5.

Ο κίνδυνος από τους θεοκρατούμενους εξουσιαστές

άν ή κοινωνική εξέλιξη των ανθρώπων στον πλανήτη μας υπακούη σε κάποια λογική επιβίωση και προσαρμόζεται όπως ή βιολογική εξέλιξη στο περιβάλλον, τότε και μόνο τότε υφίστανται οι πιθανότητες να μετατραπῇ ή Γῆ, χωρίς κάποιοι να περισσεύουν, σε ένα παγκόσμιο κοινόβιο, όπου ή επιβίωση και ή ευημερία του ενός θα εξαρτάται άμεσα από την επιβίωση και την ευημερία του άλλου. Κάτι τέτοιο όμως προϋποθέτει την απομάκρυνση του Παραλόγου από το γένεσθαι, ώστε να εξασφαλισθῇ ή ειρηνική συνύπαρξη των λαών στους αιώνες που ἔρχονται.

Οἱ ἐξουσιαστές-πιστοὶ τοῦ Μεσσιανικοῦ σχεδίου Ἑσχατολογίας γιὰ τὸ τέλος τοῦ πλανήτη μας καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς ζωῆς, τῶν νεοσυντηρητικῶν «White-Anglo-Saxon-Protestants» τῶν ΗΠΑ, μαζὶ μὲ τοὺς «ἐκλεκτοὺς», φαίνεται νὰ προκαθώρισαν τὶς κλιματικὰς μεταβολὰς μὲ τὴν δημιουργία τρυπῶν στὴν Ἰονόσφαιρα, μὲ ἀπίστευτης ἐντάσεως κεραυνοὺς, μὲ κυκλῶνες καὶ τυφῶνες καὶ μὲ πρωτοφανοὺς μεγέθους σεισμοὺς κ.λπ. κ.λπ. Τὸ Ἑρευνητικὸ Πρόγραμμα Ὑψηλῆς Συχνότητος Δραστηρικῆς Ἀκτινοβολίας (H.A.A.K.P) φαίνεται ὅτι ἄρχισε ἤδη νὰ δοκιμάζεται καὶ μεταξὺ ἄλλων μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ καὶ ἠλεκτρομαγνητικὰς παρεμβολὰς στὶς λειτουργίαι τοῦ ἀνθρωπίνου ὄργανισμοῦ μέσῳ ἐκπομπῆς χαμηλῶν συχνοτήτων.

*Τὰ συστήματα
τοῦ ἀνθρώπου
σώματος ἐργάζονται
βάσει σχεδίου, τὸ
ὁποῖο ἐξαρτᾶται
χρονικὰ ἀπὸ τὶς
ταλαντώσεις τῆς
χαμηλῆς συχνότητος
ἠλεκτρομαγνητικοῦ
πεδίου δυνάμεως.*

Τὰ ἅπαιρα συστήματα τοῦ ἀνθρώπου σώματος ἐργάζονται ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ συνεργάζονται βάσει ἐνὸς σχεδίου, τὸ ὁποῖο ἐξαρτᾶται χρονικὰ ἀπὸ τὶς ταλαντώσεις τῆς χαμηλῆς συχνότητος ἠλεκτρομαγνητικοῦ πεδίου δυνάμεως. Μὲ τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ πεδίου αὐτοῦ δημιουργεῖται στὸν ἄνθρωπο τὸ χάος. Στὸν ἀνθρώπινον ἐγκέφαλο κεῖται ἡ ἠλεκτρικὴ δραστηριότητα στὰ περιθώρια ρευμάτων πολὺ χαμηλῆς συχνότητος 0,001 ἕως 40 Hz. Χαμηλὰ δυναμικὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐγκεφάλου ἔχουν ταλαντώσεις συχνότητος περίπου 0,01 Hz. Οἱ ρυθμοὶ Ἄλφα βρίσκονται μεταξὺ 8 καὶ 12 Hz. Οἱ ρυθμοὶ Βῆτα ταλαντεύονται μεταξὺ 13 καὶ 40 Hz. Οἱ Γάμμα ρυθμοὶ ταλαντεύονται μεταξὺ 4 καὶ 7 Hz καὶ οἱ Δέλτα ρυθμοὶ μεταξὺ 0,5 ἕως 3 Hz. Τὰ νετρόνια ταλαντεύονται μεταξὺ 100 καὶ 1000 Hz. Οἱ μῦες τοῦ ἀνθρώπου σώματος ταλαντεύονται μὲ 1 Hz, ἐνῶ οἱ μῦες τῶν σκελετῶν μεταξὺ 4 καὶ 7 Hz, ἡ δὲ καρδιὰ μὲ περίπου 1 Hz.

Ὁλόκληρος ὁ ἀνθρώπινος ὄργανισμός ἀποτελεῖται ἀπὸ 10 εἰς τὴν 28 κβαντο-
τεμαχίδια. Ἐὰν ἀνακοπῇ ἡ ἐπίδρασις τοῦ φυσικοῦ γήινου ἠλεκτρομαγνητικοῦ
πεδίου δυνάμεως στοὺς ἀνθρώπους, χάνουν αὐτοὶ τὴν ἐσωτερικὴ αἴσθησις ροῆς
τοῦ χρόνου.

* * *

Ὅσοι κορυφαῖοι ἐκλεκτοὶ ἰδιοφυεῖς τοῦ θεοῦ Γιαχβὲ καὶ οἱ «ἀναγεννη-
μένοι» (the born again) τῶν Νεοσυντηρητικῶν «White-Anglo-Saxon-
Protestants» μᾶς διδάσκουν δὴθεν τὶς ἔννοιες σεβασμοῦ τῆς ἀνθρώ-
πινης ζωῆς καὶ τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας καὶ ταυτόχρονα χρη-
σιμοποιοῦν μεθόδους ἐλέγχου καὶ καταστροφῆς τῆς ζωῆς μέσῳ μιᾶς
ἐγκληματικῆς ἐφαρμογῆς τῆς προηγμένης ὑψηλῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Τεχνολογίας.
Εἶναι πραγματικὰ ἄξιον ἀπορίας, πῶς τέτοια ἄλογα καὶ φανατισμένα ἄτομα κυ-
βερνοῦν σήμερον τὸν Κόσμον.

Δρ Γ. Χατζηθεοδώρου
Ὑφηγητὴς Πολυτεχνείου Ἀχαρνῶν

ΤΟ «ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ» ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΚΟΥ

Ἡ δολοφονία τοῦ Ὀδυσσέα Ἀνδρούτσου

«Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος: Δολοφονημένος ἀπ' τὰ πάθη, ἀπ' τὸ κράτος, ἀπὸ τὸν συναγωνιστὴ τοῦ σπὴν Ἀκρόπολη τῶν Ἀθηνῶν. Προδομένος καὶ στραγγαλισμένος. Λίγη συγγνώμη θὰ ἐχάριζε πάλι σπὴν Ἑλλάδα τὸν χορευτὴ τῆς Γραβιάς.»

(Κείμενο γραμμένο σὲ ἀνδριάντα τοῦ Ὀδυσσέα Ἀνδρούτσου, ποὺ στήθηκε στὶς 29 Μαΐου τοῦ 1888 μὲ ἐντολὴ τοῦ βασιλέα Γεωργίου τοῦ Α΄.)

ατὰ τὴν διάρκεια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 τρεῖς μεγάλες στρατιωτικὲς μορφὲς ἀναδείχθηκαν στοὺς κόλπους τῶν ἐπαναστατῶν, ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος, ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Γεώργιος Καραϊσκάκης. Καὶ οἱ τρεῖς ἐκδιώχθηκαν, ἀφωρίστηκαν, φυλακίστηκαν καὶ ὁ πρῶτος καὶ ὁ τρίτος δολοφονήθηκαν ἀπ' τὸ ρωμαίικο Κατεστημένο.

Ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος ἦταν γνιὸς τοῦ Ἀνδρέα Βερούση, τοῦ κλέφτη-θρύλου τῆς Ρούμελης, ποὺ ἀφιέρωσε τὴν ζωὴ του στὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Τούρκων ἀλλὰ καὶ τῶν πλουσίων κοτζαμπάσηδων. Ὑπῆρξε καρδιακὸς φίλος τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Γεννήθηκε στὴν Ἰθάκη περὶ τὸ 1790. Ἡ μητέρα του Ἀκριβὴ Τσαρλαμπᾶ ἦρθε μὲ τὸν γνιὸ τῆς στὰ Γιάννενα, μὲ σκοπὸ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀνάλογη μόρφωση. Ἐκεῖ τὸν ἔγραψε στὸ τάγμα τῶν μπεκτασήδων δερβίσηδων. Οἱ μπεκτασῆδες ἀποτελοῦσαν ἓνα ἀνεξίθρησκο τάγμα, ὅπου ὁ καθεὶς μπορούσε νὰ μαθητεύσῃ μαζί τους, χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ προσηλυτιστῇ στὸν Μωαμεθανισμό. Αὐτὸ ὑπῆρξε μίᾳ ἀφορμὴ γιὰ τοὺς μετέπειτα ἱστορικοὺς τῆς Ρωμοσύνης νὰ κατηγορήσουν τὸν Ὀδυσσεὺς γιὰ τουρκισμό. Τὸ 1803 βρέθηκε στὴν αὐλὴ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸ σαράι του ἀποτελοῦσε τὸ κέντρο τῆς ζωῆς στὰ Γιάννενα. Ἀπὸ ἐκεῖ βγαίνανε οἱ εὐνοούμενοί του καὶ οἱ μεγάλοι καπεταναῖοι, ἀφοῦ ἀποτελοῦσε σχολὴ πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς παιδείας. Ὁ Ὀδυσσεὺς καλλιέργησε τὰ Ἑλληνικά του καὶ ἔμαθε ἀκόμα πολὺ καλὰ τὰ Ἀρβανίτικα καὶ τὰ Ἰταλικά. Διδάσκαλός του ὑπῆρξε ὁ διάσημος Ψαλλίδας, ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀποκτήσῃ φωτισμένη συνείδηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀπ' ὅλους τοὺς ὀπλαρχηγούς, ποὺ βγήκαν ἀπ' τὸ φυτώριο τῆς αὐλῆς τῶν Ἰωαννίνων, ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπῆρξε ὁ πιὸ μορφωμένος. Τανυτόχρονα ἡ στρατιωτικὴ ἀγωγή τῆς αὐλῆς τὸν ἔκανε ἐμπειροπόλεμο καὶ δεινὸ μαχητὴ. Ἡ σωματικὴ του ρώμη, ἡ εὐφυΐα του, ἡ ἀνδρεία του καὶ τὸ στρατιωτικὸ ταλέντο, ποὺ κληρονόμησε ἀπ' τὸν ἥρωα πατέρα του, τὸν ἀνέδειξαν σὲ κορυφαία προσωπικότητα τῆς ἐποχῆς του.

Τὸ 1818 μυήθηκε στὴν Φιλικὴ Ἑταιρεία. Ὁ Ὀδυσσεὺς στάθηκε ἀνελέητος ἀπέναντι στοὺς προσκυνημένους καὶ στοὺς παπᾶδες, ὅπως στὸν τουρκολάτρη ἀρχιμανδριτὴ Παπαναστάση, ποὺ τὸν σκότωσε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, τὸν Δημήτρη Μπεγιατζή, ἕναν ἄλλο παπᾶ, συνεργάτη τοῦ Ὁμέρ πασᾶ τῆς Εὐβοίας, ποὺ τὸν ἔθαψε ζωντανό. Ἐξ ἴσου τραγικὴ ἦταν ἡ τύχη τοῦ Ἡλίου Πασπάτη, πράκτορα τοῦ Ὁμέρ Βρυώνη, ποὺ γύριζε στὰ χωριὰ κάνοντας προπαγάνδα, γιὰ νὰ ὑπογράψουν οἱ χωρικοὶ τὰ προσκυνοχάρτια στὸν σουλτάνο. Ἀλλὰ καὶ σὲ κρούσματα ληστείας μεταξὺ Ἑλλήνων ὑπῆρξε τὸ ἴδιο ἀνελέητος. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς σκληρῆς πολιτικῆς ἦταν ἡ ἐξάρθρωση τῆς ομάδας τῶν προσκυνημένων καὶ ἡ ἐξαφάνιση τῶν ληστών.

Ὁ Ὀδυσσεὺς ἦταν πλέον ὁ ἀδιαμφισβήτητος ἡγέτης τῆς Ρούμελης καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀπελευθερωτικῶν στρατευμάτων τῆς Ἀνατολικῆς Στερεᾶς. Τὰ γεγονότα, ποὺ ἀκολούθησαν, ἀποτέλεσαν ἕναν ἀνελέητο ἀγῶνα ἐναντίον του μὲ σκοπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἐξόντωσή του ἀπ' τοὺς κοτζαμπάσηδες, τὸν Κλήρο, καὶ τοὺς κυβερνητικοὺς τοῦ νέου ρωμαίικου κράτους, ποὺ τὸν ἔβλεπαν ὡς ἕναν τεράστιο κίνδυνο.

Ὁ κατατρεγμός του ἀπὸ τὴν Ἐξουσία

Ὅλλες ἐπίσημες κρατικὲς ἐπιστολὲς καὶ διατάγματα ὑπογράφηκαν καὶ στάλθηκαν κατὰ τοῦ Ἀνδρούτσου, ποὺ τὸν χαρακτηρίζαν συνεχῶς τουρκολάτρη, δωροδοκημένο, αἰμοδιψῆ, κακοῦργο, ἀνίκανο στρατιωτικά, ὑπογεγραμμένα ἀπὸ τοὺς ταγοὺς τοῦ ρωμαίικου Κατεστημένου καὶ τὸ νέο ὄργανο ἐξουσίας, τὸν Ἄρειο Πάγο.

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1822 σὲ μία μάχη τῶν δυνάμεων τοῦ Ἀνδρούτσου μὲ τοὺς Τούρκους στὴν Στυλίδα ὁ Ἄρειος Πάγος μὲ τὴν προδοτικὴ ἀπόφασή του ἀπέκοψε τὶς ἑλληνικὲς δυνάμεις μεταξὺ τους. Ἀποτέλεσμα, μετὰ ἀπὸ 15 ἡμέρες μαχῶν οἱ 18.000 Τούρκοι πολιορκοῦσαν ἀπειλητικὰ τὴν ἑλληνικὴ δύναμη 3.000 πολεμιστῶν. Οἱ Ἀρεοπαῖτες ἀποφάσισαν ξανὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τοὺς μαχητές, μὲ σκοπὸ νὰ σκοτωθοῦν ὅλοι καὶ μαζί τους καὶ ὁ ἀδυσώπητος ἐχθρὸς τους Ὀδυσσεὺς. Γράφει ὁ Μακρυγιάννης στὰ Ἀπομνημονεύματά του: «Εἶχαν πάθος μὲ τὸν Δυσσέα κι ἀποφάσιζαν οἱ καλοὶ πατριῶτες διὰ τὴν ἰδιαιτέρα διχόνοιαν μὲ ἕνα ἄτομο νὰ χαθοῦνε τρεῖς χιλιάδες στράτευμα περίπου. Καὶ ἡ πατρις αὐτὸ τὸ στράτευμα μόνον εἶχε εἰς τὴν ἐξουσίαν της...Καὶ σὰν χάνονταν αὐτεῖνοι, ποιοὶ θὰ πολεμοῦσαν τοὺς Τούρκους;» (Μακρυγιάννης, «Ἀπομνημονεύματα», Τόμος Β', σελ. 55.)

*Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί,
μὲ ἐνσάρκωτὴ
τοῦ μίσους
τὸν καλόγερο
Κωνσταντᾶ, εἶχαν
ἤδη καταλήξει
σὲ μία φοβερὴ
ἀπόφασιν. Νὰ
σκοτώσουν τὸν
Ὀδυσσεά ἐπὶ τόπου!*

Ὁ Μπάμπης Ἀννινος στὸ βιβλίο του («Ἱστορικὰ Σημειώματα», σελ. 5, Ἀθήνα 1925) μᾶς περιγράφει τὴν πραγματικὴ εἰκόνα τοῦ Ὀδυσσεᾶ Ἀνδρούτσου, ποὺ τὸν δείχνει ὡς εὐσωμο, ξανθό, μὲ μακρὰ πυκνὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ λεπτὸ μουστάκι. Τὸ βλέμμα του, μελαγχολικό, σκυθρωπὸ καὶ εὐγενικὸ καὶ μὲ ἥσυχη μορφὴ, ἔδειχνε ἄνθρωπο μὲ ἀποφασιστικὸ χαρακτήρα, τολμηρὸ καὶ ἔξυπνο: «Ἡ παρούσα εἰκὼν (σ.σ. ἀριστερά), ληφθεῖσα ἐκ διασφoζομένης ἰχνογραφίας, ἣτις ἐσχεδιάσθη ἀπ' εὐθείας παρ' Ἀγγλοῦ φιλέλληνος κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀγῶνος, ἀποδίδει πιστῶς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ὀδυσσεῶς. Ἡ ἄλλη δέ, ἡ συνήθης, ἣτις ἀναπαριστᾷ αὐτὸν μὲ παχὺν καὶ εὐθὺν μύστακα καὶ βλέμμα ἀγριωπόν, εἶναι φανταστικὴ (σ.σ. δεξιά)». Παρομοίως συμφωνεῖ καὶ ὁ Τ. Λάππας στὸ ἔργο του («Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος», σελ. 42). Ἡ ψεύτικη κι ἀγριωπὴ αὐτὴ εἰκόνα, στὴν ὁποία ὁ Ὀδυσσεὺς ὁμοιάζει μὲ θηρίο, ἐμφανίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1873, μὲ σκοπὸ νὰ παρουσιάσῃ τὸν ἥρωα ὡς ἀγροῖκο.

Ὁ Ὀδυσσεὺς, στὴν δύσκολη θέση ποὺ βρέθηκε, ἀποφάσισε νὰ ὑποχωρήσῃ μὲ ὅλο τὸ στράτευμα πίσω σὲ ἑλληνικὸ ἔδαφος μέσῳ πλοίων. Οἱ Ἀρεοπαγῖτες ὅμως, ποὺ βρῖσκονταν σὲ πλοῖο στ' ἀνοιχτὰ τοῦ κόλπου, δὲν ἔστειλαν τὰ πλοῖα. Θυμωμένοι ὁ Ὀδυσσεὺς πῆγε μ' ἓνα μικρὸ πλοιάριο πρὸς αὐτοὺς. Ὅμως οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, μὲ ἑνσαρκωτὴ τοῦ μίσους τὸν καλόγερο Κωνσταντᾶ, ποὺ ἦταν μαζί τους, εἶχαν ἤδη καταλήξῃ σὲ μία φοβερὴ ἀπόφαση. Νὰ σκοτώσουν τὸν Ὀδυσσεᾶ ἐπὶ τόπου! Ἐδωσαν δὲ ἐντολὴ στὸν κυβερνήτη τοῦ πλοίου καπετὰν Βισβίτση νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ στὸν καπετὰν Ζορμπᾶ νὰ τὸν ἐκτελέσῃ, «ἐπειδὴ ἦταν ἀντίχριστος, τουρκολάτρης ἐπικατάρατος, προδότης καὶ ρέμπελος!». Ὅλα αὐτὰ χωρὶς κανένα ἐπίσημο ἔγγραφο, χωρὶς κανένα δικαστήριο. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ πέντε ἱστορικούς, τὸν Ἀντώνη Γεωργαντᾶ, τὸν Ἀναγνώστη Δεληγιάννη, τὸν Τ. Λάππα, τὸν Γιάννη Μακρυγιάννη καὶ τὸν Κάρπο Παπαδόπουλο.

Οἱ καπετάνιοι δὲν ἐκτέλεσαν τὴν περιέργη διαταγὴ, λόγῳ τῆς μεγάλης συμπάθειας ποὺ ἔτρεφαν γιὰ τὸν Ὀδυσσεᾶ. Ὁ Ὀδυσσεὺς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ, κινητοποιήθηκε, γιὰ νὰ σώσῃ μόνος του τοὺς συμπολεμιστὲς του. Μὲ δικὰ του γρό-

σια πλήρωσε τὸν βαρκάρηδες τοῦ Μαλλιακοῦ, καὶ τὸ ἐπόμενο βράδυ τὸ στράτευμα ἔφυγε, χωρὶς οἱ Τοῦρκοι ν' ἀντιληφθοῦν τὸ παραμικρό. «Μπαρκάρισε πρῶτα τοὺς λαβωμένους κι ἄρρώστους, ὕστερα τοὺς κιοτῆδες, κι ὕστερα μπαρκάρισε τοὺς ἄλλους» (Μακρυγιάννης Β', 56). Καὶ παρ' ὅτι ἡ ἐπιχείρηση κατέληξε σὲ ἀποτυχία λόγῳ τοῦ ἀκαριαίου τρόπου διασώσεως τοῦ στρατεύματος, ἡ φήμη του καὶ ἡ δημοτικότητά του σὲ λαὸ καὶ στρατὸ μεγάλωσε. Ὅμως οἱ Ἀρεοπαγῖτες δὲν τὸ ἔβαλαν κάτω καὶ συνεχίζοντας τὸν πόλεμο τοῦ ἔστειλαν γραπτῶς τὴν ἀποκήρυξή του ἀπ' τὴν θέση τοῦ ἀρχιστράτηγου τῆς Ρούμελης «λόγῳ ἀπειθείας πρὸς τὶς ἐντολές τους»!

Καὶ στὶς 22 Ἰουνίου τοῦ 1822 ἡ Ρούμελη συγκλονίστηκε ἀπὸ μία ἀκόμα βαρεὶὰ εἶδηση. Ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρουτσὸς εἶχε ἐπίσημα ἀφοριστῇ. Ὁ ἀφορισμὸς εἶχε κοινοποιηθῇ καὶ τοιχοκολληθῇ ἀπ' τὸν «ὑπουργὸ τῆς Θρησκείας» (!) δεσπότη Ἰωσήφ Ἀνδρούση, ἀπ' τὶς ἄκρες τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδας μέχρι καὶ τὴν Κόρινθο. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀναθεματίστηκε ἀπ' τὴν Ἐκκλησία ὡς «ἄθεος, βλάσφημος, καταραμένος, τουρκολάτρης καὶ ἀντίχριστος διὰ τὶς πράξεις του». Ὅποιοι δὲ χριστιανὸς θὰ τὸν πλησίαζε, θὰ γινόταν κι αὐτὸς «ἁμαρτωλὸς καὶ ἐπικατάρματος» καὶ ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἔξης «δὲν θὰ λογαριάζεται ὡς χριστιανὸς παρὰ ὡς μεκτασῆς δερβίσης».

Παρὰ τὰ σκληρὰ αὐτὰ μέτρα οἱ καπεταναῖοι του, τὰ παληκάρια του καὶ ὁ λαὸς τοῦ ἔδειχναν τὸν ἴδιο σεβασμὸ καὶ ἀφοσίωση. Ὁ Ὀδυσσεὺς σὰν πληγωμένο ἀγρίμι ἀποσύρθηκε στὴν «Δρακοσπηλιά» του, ὅπου φρόντισε νὰ τὴν μετατρέψῃ σὲ ἀπόρθητο φρούριο, κρατώντας μόνον 100 ἐπίλεκτους πολεμιστές του. Ὅμως ὁ Ὀδυσσεὺς ξαναμπήκε στὶς μάχες. Μετὰ τὶς ἐπιτυχίες του στὴν μάχη ἐναντίον τῶν στρατευμάτων ἀνεφοδιασμοῦ τοῦ Δράμαλη καὶ τὴν καταστροφὴ τῆς στρατιάς του στὴν Πελοπόννησο στέφθηκε ἀπ' τοὺς ὀπλαρχηγοὺς κι ὄχι ἀπ' τὴν Πολιτεία ξανὰ ἀρχιστράτηγος τῆς Ἀνατολικῆς Στερεᾶς καὶ τοπάρχης τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Ὀδυσσεὺς ὠργάνωσε τὴν ἄμυνα τῆς πόλεως καὶ ζήτησε νὰ φέρῃ στὴν Ἀθήνα τὸν Ἀδαμάντιο Κοραῆ καὶ τὸν Νεόφυτο Βάμβα, γιὰ ν' ἀναβαθμίσουν τὴν Παιδεία τῶν Ἀθηναίων. Ἐβαλε σὲ λειτουργία δύο σχολεῖα καὶ σχεδίαζε νὰ ἰδρύσῃ πανεπιστήμιο παρὰ τὶς ἀντιδράσεις τῆς Ἐκκλησίας. Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1823 ἐξέδωσε τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν». Ὁ Τ. Λάππας στὸ ἔργο του «Ὀδυσσεὺς Ἀνδρουτσὸς» γράφει: «Δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀρνηθῇ, πὼς ὁ Ὀδυσσεὺς ἦταν ἓνα φωτεινὸ μυαλό, ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ξεπερνοῦσε τὴν ἐποχή του» (σ. 196). Λόγῳ ὅμως τῶν διώξεων, ποὺ ἀκολούθησαν, τὸ πνευματικὸ ἔργο του δὲν ὠλοκληρώθηκε ποτέ.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ἐναρξὴ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπισκέφτηκε τὸν Κολοκοτρώνη στὸν Μοριά καὶ τοῦ πρότεινε νὰ κάνουν πραξικόπημα ἐναντίον τοῦ σάπιου ρωμαίου Κατεστημένου καὶ ν' ἀναλάβουν οἱ ὀπλαρχηγοὶ τὴν κυβέρνησι. Γράφει ὁ Φωτιάδης στὸ ἔργο του «Καραϊσκάκης» (σελ. 168): «Ὁ Ὀδυσσεὺς λογάριζε σὰν ἀναπόφευκτο τὸν ἐμφύλιον πόλεμον καὶ γύρευε αὐτοὶ πρῶτοι νὰ χτυπήσουν. Ἐπρεπε νὰ λείψουν ἀπ' τὴν μέση οἱ τουρκοκοτζαμπάσηδες καὶ νὰ δικαιωθῇ τὸ

κοινωνικό περιεχόμενο της Ἐπανάστασης, γιὰ νὰ σωθῇ ὁ τόπος. Ὁ Κολοκοτρώνης δίσταζε νὰ τὸ δεχθῇ... τρόμαζε μπροστὰ στὴν καταστροφή, ποὺ μποροῦσε νὰ ρίξῃ τὸ ἔθνος τὴν κρίσιμη ἐκείνη ὥρα ὁ ἐμφύλιος πόλεμος. Κι ὁμως δὲν τὸν ἀπόφυγε. Τὰ ὅσα ὁμως ἀκολούθησαν δικαίωσαν τὸν Ἀνδροῦτσο. Οἱ κοτζαμπάσηδες, οἱ πολιτικάντες καὶ οἱ Φαναριῶτες, ὅταν κατάλαβαν, πὼς οἱ συνθῆκες ἦταν εὐνοϊκὲς γι' αὐτούς, κάνανε τὸν ἐμφύλιο πόλεμο καὶ τὸν κέρδισαν».

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1823 στὸ Ἄστρος Κυνουρίας συνήλθε ἡ 2η Ἐθνοσυνέλευση. Ἐκεῖ ψηφίσθηκε τὸ νέο Σύνταγμα, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ δημοκρατικώτερο τοῦ πρώτου. Ἀποτέλεσμα, τὸ ξέσπασμα ἐμφύλιου πολέμου. Πρόκειται γιὰ ἐμφύλιο ταξικὸ πόλεμο τῶν πλουσίων καὶ τῶν παπᾶδων ἐναντίον τῶν φτωχῶν καὶ ὄχι γιὰ πόλεμο κάποιων συμφερόντων, ὅπως θέλουν νὰ ἰσχυρίζονται κάποιοι ἱστορικοί. Ἡ ἀναρχία μαινόταν, οἱ ὀλιγαρχικοὶ μάχονταν μεταξὺ τους καὶ ὅλοι μαζί μάχονταν κατὰ τοῦ λαοῦ. Ὁ ἐπικίνδυνος Ὀδυσσέας εἶχε μετατεθῇ στὴν Πελοπόννησο ἀπ' τοὺς κυβερνητικούς, μὲ σκοπὸ ν' ἀχρηστευθῇ. Ἐκεῖ ἔγιναν τρεῖς ἀπόπειρες δολοφονίας ἐναντίον του.

Τὰ «καπάκια» καὶ ἡ ἀλήθεια

Ὀδυσσέας ὅπως καὶ ἄλλοι ὀπλαρχηγοὶ μεταχειρίσθηκε ἀρκετὲς φορὲς τὴν μέθοδο «καπάκια», δηλαδὴ ἀπατηλὲς διαπραγματεύσεις γιὰ δῆθεν προσκύνημα καὶ ὑποταγὴ στοὺς Τούρκους, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς καθυστερῇ, ὅταν ἦταν ἀναγκαῖο. Αὐτὲς τὲς διαπραγματεύσεις οἱ κοτζαμπάσηδες ἔσπευσαν νὰ τὲς ἐκμεταλλευστοῦν, γιὰ νὰ τὸν συκοφαντήσουν, ὅτι ἦταν πωλημένος στοὺς Τούρκους. Παρόμοια ψέματα ἔγραψαν καὶ οἱ ἱστορικοὶ τῆς Ρωμιοσύνης. Ὅμως ὁ Ν. Σπηλιᾶδης στὸ ἔργο του «Ἀπομνημονεύματα» (Β', 412) ἀναφέρει: «Ἄν ἤθελε νὰ κινηθῇ κατὰ τῆς πατρίδος, δὲν ἦταν δύσκολον νὰ συστρατεύσῃ μὲ τὸν Μουστάμπεην καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς Τούρκους εἰς τὸν πόλεμον. Καὶ τότε ἤθελεν ἀποδειχθῇ ὅτι ἦτο ἐχθρὸς τῆς πατρίδος. Ἀλλὰ ἂν ἐφάνη συνεννοούμενος μὲ αὐτόν, δὲν ἀποδείχνει ἄλλο, εἰ μὴ ὅτι ἠπείλει τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἐν ταύτῳ ἡπάτα τοὺς Τούρκους διὰ τὸν σκοπὸν του.»

“Οἱ κοτζαμπάσηδες,
οἱ πολιτικάντες καὶ
οἱ Φαναριῶτες,
ὅταν κατάλαβαν,
πὼς οἱ συνθῆκες
ἦταν εὐνοϊκὲς
γι' αὐτούς, κάνανε
τὸν ἐμφύλιο πόλεμο
καὶ τὸν κέρδισαν.”

Τὸ 1824 ὁ πρωθυπουργὸς Κωλέττης κοινοποίησε ἀπόφαση τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, ποὺ καθαιροῦσε πάλι τὸν Ἀνδροῦτσο καὶ διώριζε ἀρχηγὸ τῆς Ρούμελης τὸν Κίτσο Τζαβέλλα. Τὴν ἴδια ἐποχὴ στὸ Κοντισομάδι τῆς Πελοποννήσου ἓνας δεῦτερος τρομερὸς ἐμφύλιος ξεσπᾷ ἀνάμεσα σὲ πλούσιους πλοιοκτῆτες καὶ κοτζαμπάσηδες γιὰ τὴν ἐξουσία. Μετὰ τὴν νίκη τῶν πρώτων θ' ἀκολουθήσῃ τὸ πιὸ θυελλῶδες καὶ ἄγριο πλιατσικολόγημα τῶν χρονικῶν τοῦ Ἀγῶνα. Πράξεις κτηνώδους βίας, σφαγές, βιασμοί, ληστείες, ἐμπρησμοὶ κατὰ τῶν ἡττημένων. Ὁ Ὀδυσσέας παρέμεινε

ἀμέτοχος αὐτῆς τῆς ἀλληλοσφαγῆς. Παραγκωνισμένος καὶ ἀφωρισμένος, πραγμα-
τικὸ ψυχικὸ ράκος, φάντασμα τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του, βρισκόταν κλεισμένος
στὴν Δρακοσπηλιά του. Ἡ νέα πατρίδα του εἶχε κυριολεκτικὰ διαλυθῇ μέσα σ' ἓνα
σύννεφο ἐμφύλιων σπαραγμῶν, ἀναξιοκρατίας καὶ πλήρους ὑποταγῆς τῆς κατώτε-
ρης τάξης καὶ τῶν πολεμιστῶν στοὺς πλουσίους καὶ στὴν Ἐκκλησία.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, ποὺ μαινόταν ὁ ρωμαϊκὸς ἐμφύλιος, Τοῦρκοι καὶ Αἰγύπτιοι βά-
διζαν ἀπὸ κοινοῦ, γιὰ νὰ συντρίψουν τὴν Ἐπανάσταση. Οἱ δυνάμεις τοῦ Τοῦρκου
Ρεσίτ πασᾶ ἢ Κιουταχῆ θὰ κατέβαιναν μέσῳ τῆς Ἡπείρου, καὶ ὁ Αἰγύπτιος Ἱμπραήμ
θ' ἀποβίβαζε τὸ στράτευμά του μέσῳ τῆς θαλάσσης στὴν Πελοπόννησο. Ὁ Ὀδυσσεύς
τότε συνέλαβε ἓνα παράτολμο σχέδιο. Μὲ τὰ γνωστὰ «καπάκια» του προσπαθοῦσε
νὰ πείσῃ τοὺς Τοῦρκους τοῦ Ὁμέρ, ὅτι εἶναι πλέον σύμμαχοι, γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν

**Ὁ Ὀδυσσεύς
συνελήφθη καὶ
μεταφέρθηκε ὡς
αἰχμάλωτος στὸ
μοναστήρι τοῦ ἁγίου
Σεραφεῖμ στὸν
Ἐλικῶνα.**

τὸ ἀπόρητο φρούριο τῆς Χαλκίδας, καὶ νὰ λειτουργήσῃ
ὡς ἄλλος Δούρειος Ἴππος: «Ἐπρεπε νὰ προσποιηθῇ ὅτι
ὑποτάσσεται εἰς τὸν σουλτάνον, ὁ δὲ σκοπὸς τῆς ὑποτα-
γῆς του ἔτεινε εἰς τὸ νὰ δυνηθῇ, ἐνῶθεις μὲ τὸν Ὁμέρ, νὰ
λάβῃ πιστὰ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ κυριεύσῃ τὸ φρού-
ριον Καράμπαμπα. Οὕτως ἤλπιξε καὶ ἐαυτὸν νὰ ἀσφα-
λίσῃ ἐπιβουλευόμενον καὶ τὴν πατρίδα νὰ ὠφελήσῃ καὶ
τὴν νῆσον τῆς Εὐβοίας νὰ ἐλευθερώσῃ» (Ν. Σπηλιάδης
«Ἀπομνημονεύματα» Β', 411). Τὸ σχέδιο ἀπελπισίας τοῦ
Ὀδυσσεύς ἦταν μία πρωτοβουλία, γιὰ νὰ κυριεύσῃ τὸ
κάστρο καὶ μετὰ ὁλόκληρην τὴν Εὐβοίαν καὶ νὰ ξαναβρῇ
ἔτσι τὴν χαμένη του αἵγλη, τὴν ὥρα ποὺ οἱ Τοῦρκοι θὰ
ἐπιτίθεντο μὲ τὸν Ἱμπραήμ.

Κι ἐνῶ ὁ Μοριᾶς παραδιδόταν ἀμαχητὶ στὸν Ἱμπραήμ στὶς 20 Φεβρουαρίου, ἡ
κυβέρνηση ἐξέδιδε διάταγμα γιὰ ἐξαπόλυση μεγάλης στρατιωτικῆς ἐκστρατείας
6.000 ἀνδρῶν καὶ 12 πλοίων μὲ ἀρχηγὸ τὸν Γκούρα ἐναντίον τοῦ Ὀδυσσεύς Ἀν-
δρούτσου στὴν Ρούμελη, μὲ σκοπὸ τὴν ὀριστικὴ ἐξόντωσή του. Ἡ ἐπιχείρηση ὠνο-
μάστηκε «Κακοδυσσέως ἢ πανήγυρις»! Ἀντὶ τὰ πλοῖα νὰ χτυπήσουν τὸν θαλάσσιο
ἀνεφοδιασμὸ τοῦ Ἱμπραήμ, καὶ ὁ στρατὸς νὰ πολεμήσῃ, γιὰ νὰ μὴν πέσουν καὶ
τὰ τελευταῖα προπύργια τῆς πατρίδας, θὰ πῆγαιναν ὅλοι μαζί νὰ ἐξοντώσουν τὸν
«Κακοδυσσέα». Ἀπίθανο σχέδιο ρωμαϊκῆς παραφροσύνης!

Ὁ Ὀδυσσεύς παραδόθηκε ἀμαχητὶ στὸν παλιὸ του φίλο Γκούρα καὶ τοῦ ἐξήγη-
σε, ὅτι τώρα ἦταν πολὺ εὐκόλο νὰ ἐπιτεθοῦν οἱ Ἕλληνες στὸν Καράμπαμπα καὶ
νὰ κατακτήσουν ὅλη τὴν Εὐβοίαν. Ὅμως ὁ Γκούρας δὲν ἐνδιαφερόταν. Σκοπὸς του
ἦταν ἡ ἐξόντωση τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀφοῦ πρῶτα τοῦ ἄρπαξε τὸν θησαυρό. Ὁ Ὀδυσσεύς
συνελήφθη καὶ μεταφέρθηκε ὡς αἰχμάλωτος στὸ μοναστήρι τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ
στὸν Ἐλικῶνα. Ὁ γραμματικὸς του Γεωργαντᾶς κρυφακούγοντας τοὺς σκοποὺς τοῦ
Γκούρα μὲ κάποιους πιστοὺς του πολεμιστὲς προσπάθησαν νὰ τὸν φυγαδεύσουν ἀπὸ
ἐκεῖ. Ὁ Ὀδυσσεύς ὅμως δὲν δέχθηκε. Ἀπὸ ἐκεῖ μεταφέρθηκε ὁδικῶς στὸ φρούριο
τῆς Ἀθήνας, γιὰ νὰ μὴν δραπετεύσῃ. Ἡ πόλη, ποὺ κάποτε τὸν ἀνακήρυξε ἀρχιστρά-

τιγο, τὸν τίμησε καὶ τὸν ἀποθέωσε, τώρα τὸν ταπείνωνε καὶ τὸν διαπόμενε μὲ τὸν πιὸ βάρβαρο καὶ ἐξευτελιστικὸ τρόπο: «Ἡ ὑπόληψις αὐτοῦ παρὰ τῷ λαῷ καὶ τοὺς στρατιώταις εἶχε παντελῶς ἐκπέσει, καὶ οἰκτρὰν πλέον μόνον εἰκόνα πεπτωκότος μεγαλείου παρίστα ὁ Ὀδυσσεύς. Αἱ γυναῖκες ἐρράπιζον αὐτόν, τὸ δὲ πλῆθος ὀλίγου δεῖν ἐλιθοβόλει καθ' ὁδὸν τὸν ἥρωα τοῦ Χανίου τῆς Γραβιάς» (Μέντελσον, «Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος», Ἀθῆναι 1873, σ. 461).

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἱμπραήμ προέβλεπε στὸν Μοριά. Ἡ ἀνικανότητα τῆς στρατιωτικῆς διοικήσεως, χωρὶς τὸν Κολοκοτρώνη καὶ τὸν Ἀνδρουτσο ἐπὶ κεφαλῆς, εἶχε ὀδηγήσει τὸν Ἀγῶνα στὸ χεῖλος τῆς καταστροφῆς. Οἱ Τοῦρκοι συντονισμένα ἐπιτέθηκαν στὴν Ἀνατολικὴ Στερεὰ μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ Ἀμπᾶ καὶ τοῦ Μουστάμπεη καὶ στὴν Δυτικὴ Στερεὰ μὲ τὴν μεγάλη στρατιὰ τοῦ Κιουταχῆ.

Ὁ προδότης Γιάννης Γκούρας, τοῦ ὁποίου τῇ ζωῇ εἶχε σώσει ὁ Ἀνδρουτσος, ἦταν ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς καὶ ὁ ὁργανωτὴς τῆς δολοφονίας τοῦ «Λιονταριοῦ τῆς Ρούμελης». Ἀπὸ τοὺς ἐλληνοχριστιανοὺς ἱστορικοὺς παρουσιάζεται ὡς ὑπερασπιστὴς τοῦ ἔθνους.

Κάτω ἀπ' τὴν τεράστια αὐτὴ ἀπειλὴ δύο ὀνόματα ἔκαναν πάλι τὴν ἐμφάνισή τους στὸν λαὸ καὶ στοὺς πολεμιστές: Κολοκοτρώνης καὶ Ἀνδρουτσος. Ὁ πρῶτος ἔλαβε ἀμνηστία στὶς 20 Μαΐου κάτω ἀπ' τὴν πίεση καὶ τὴν ὀργή τοῦ Στρατοῦ, ὁ δεύτερος ὄχι. Τότε ὁ σταυραδελφὸς τοῦ Ὀδυσσεά, ὁ Καραϊσκάκης, πῆρε μία ἀπόφαση μαζὶ μὲ ἄλλους ὀπλαρχηγοὺς νὰ συλλάβουν τὸν Γκούρα καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ὀδυσσεά. Ἡ ἀνάγκη ὅμως γιὰ τὴν ἀρχηγία τοῦ Στρατοῦ δὲν ἄφησε τὸν Καραϊσκάκη νὰ ὀλοκληρώσῃ τὸ σχέδιό του. Περιμένε ἄλλωστε, ὅτι ὁ Ὀδυσσεάς θὰ δικαζόταν καὶ θὰ ἀφηνόταν ἐλεύθερος, ὅπως ἔγινε καὶ μὲ τὸν Κολοκοτρώνη καὶ τὸν ἴδιο. Ἡ κυβέρνησις κάτω ἀπ' τὶς λαϊκὲς πιέσεις γιὰ ἀπελευθέρωση τοῦ Ὀδυσσεά ἔστειλε δύο φορὲς τελεσίγραφη ἐντολὴ στὸν Γκούρα νὰ μεταφέρῃ τὸν αἰχμάλωτο Ὀδυσσεά στὴν Ἀκροκόρινθο, ὅπου τυπικὰ θὰ δικαζόταν. Ἐκεῖνος ὅμως ἀρνήθηκε καὶ τὶς δύο.

Ἡ ἀποτρόπαια δολοφονία

Ἦν νύχτα τῆς 5ης Ἰουνίου τοῦ 1825 μὲ ἐντολὴ τοῦ πρώην ἀδελφικοῦ φίλου τοῦ Ὀδυσσεά, Γκούρα, ὁ Μῆτρος Τριανταφυλλίνας, ὁ Παπακώστας Τζαμάλας, ὁ Γιάννης Μαμούρης καὶ ἓνας παπᾶς ἀγνώστων στοιχείων γίναν οἱ δῆμιοι τοῦ Ὀδυσσεά: «Ἡ ἀνάμιξις δὲ τοῦ ἀνοσίου ἱερέως εἰς τὸ ἔγκλημα, ἡ ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ Σουρμελῆ, μαρτυρεῖται ὑπὸ τῆς παραδόσεως, ἀναφέρεται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ» (Μπάμπης Ἄννινος, «Ἱστορικὰ Σημειώματα», σ.87).

Τὰ Προπύλαια, ὁ Ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης καὶ ὁ Φράγκικος Πύργος ἀπ' ὅπου ἔρριξαν τὸν Ὀδυσσεά Ἀνδρουῦτσο. (Λιθογραφία Du Moncel.)

Τὰ βασανιστήρια τοῦ Ὀδυσσέα κράτησαν ὥρες ἀτελείωτες. Ἐκεῖνοι ρωτοῦσαν, γιὰ νὰ τοὺς πῃ, ποῦ ἔκρυβε τὸν θησαυρό του. Μετὰ ἀπὸ ὥρες κακοποίησης, κι ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν ἀκίνητοποίησαν, ὁ ἀνελέητος παπᾶς ἐφάρμοσε τὴν μέθοδο τοῦ στριψίματος τῶν ὄρχων, μέθοδο μέσῳ τῆς ὁποίας ἀκρωτηριάσθηκαν χιλιάδες ἀγάλματα τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἀπ' τοὺς χριστιανούς. Ἀκολούθησε ἓνα οὐρλιαχτὸ πόνου, ἓνα βογκητὸ σπαρακτικὸ καὶ μία σειρὰ ἀπὸ ἀναστεναγμούς. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή. Τότε τὸν ἔδεσαν ἀπὸ ἓνα σχοινὶ καὶ τὸν πέταξαν πάνω ἀπ' τὸ φρούριο, γιὰ νὰ φανῇ σὰν ἀτύχημα. Τὸ πρῶτ' οἱ σκοποὶ ἀντίκρυσαν ἓνα σωρὸ ἀπὸ σακατεμένες σάρκες, ποὺ δύσκολα ἔμοιαζε γιὰ ἄνθρωπος.

Ἡ δολοφονία καλύφθηκε ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία καὶ τὴν ψεύτικη ἔκθεση τοῦ ἱατροδικαστῆ γιὰ δῆθεν ἀτύχημα. Δεκα-

τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ Ὀδυσσέα ἡ κυβέρνησις ἔδωσε γενικὴ ἀμνηστία σὲ ὅλους τοὺς φυλακισμένους λόγῳ τῆς λαίλαπας τοῦ Ἱμπραήμ καὶ τοῦ Κιουταχῆ. Ἀλλὰ ἡ μοῖρα στάθηκε γιὰ ἀκόμα μία φορὰ κακὴ στὸν Ἀνδρουῦτσο ὅσο καὶ οἱ συνάνθρωποί του. Δολοφονήθηκε χωρὶς νὰ δικαστῇ, ἄδικα καὶ χωρὶς οὐσιαστικὸ λόγο.

Τί θὰ εἶχε γίνεи, ἂν ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε τὴν κρατικὴ βοήθεια καὶ τὴν ἐλευθερία τῶν κινήσεων, γιὰ ν' ἀναχαιτίσῃ τοὺς Τούρκους, ποὺ τὸν ἔτρεμαν; Θὰ εἶχαν ἀνατραπῇ τὰ σχέδια τῶν Τούρκων μέχρι τὸ 1822, θὰ εἶχε πέσει ἡ Εὐβοία, καὶ ἡ Ρούμελη θὰ ἦταν σωστὰ στερεωμένη. Ἡ Εὐβοία ἔμεινε στὰ χέρια τῶν Τούρκων μέχρι τέλους. Καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ τὸ Νεοελληνικὸ Κράτος μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση, ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀνταλλάξῃ μὲ τὴν Σάμο, θυσιάζοντας τὸ μεγάλο αὐτὸ νησί.

Ἀλλὰ ἡ δολοφονία ἐνὸς ἀνθρώπου προικισμένου μὲ στρατηγικὸ μυαλὸ καὶ ἀνδρεία, μὲ κῦρος στὸν λαὸ καὶ στοὺς πολεμιστὲς σὲ κρίσιμες στιγμές, ποὺ ἡ Ἐπανάσταση διέτρεχε τὸν ἔσχατο κίνδυνο, ἀποτέλεσε ἐγκλημα κατὰ τῆς ἴδιας τῆς πατρίδος. Γράφει ὁ Μπάμπης Ἀννινὸς στὸ ἔργο του «Ἱστορικὰ Σημειώματα» (σελ. 89) γι' αὐτό: «Τίς δύναται νὰ προΐδῃ, τί θὰ συνέβαινε, ἐὰν ὁ Καραϊσκάκης εἶχεν ὡς συνεργὸν τὸν Ὀδυσσεά εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἀθάνατον ἐκστρατείαν, καὶ πόσα ἄλλα τρώπαια Ἀραχώβης καὶ Διστόμου δὲν θὰ ἐγείροντο ὑπ' αὐτῶν ἐν τῇ Ανατολικῇ Ἑλλάδι; Ἐὰν τὴν ἀποφράδα ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Καραϊσκάκης ἐπιπτεν ἐν Φαλήρω, εὐρίσκετο ὁ σθεναρὸς βραχίον τοῦ μπρατίμου του, τοῦ Ὀδυσσεῶς, ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν,

ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ ἐλιποψύχει, ἡ Ἐπανάστασις δὲν θὰ ἐψυχορράγει, δὲν θὰ ἐπῆρχετο ἐκ τῆς ἀγερώχου ἐπιπολαιότητος τοῦ Κόχραν ἢ φοβερὰ παρὰ τὸν Ἀνάλατον ἐκατόμβη, καθ' ἣν ἐθυσιάσθη τὸ ἄνθος τῶν ἀλκίμων προμάχων τῆς Πατρίδος, δὲν θὰ ἀνεστήλουν ὁ Κιουταχῆς τὴν ἡμισέληνον ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ἡ Ἑλλάς καταθέτουσα τὸ ξίφος, θὰ ἀπέκτα ἴσως τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς ὑπὸ πολλὴν κρείττονας ὄρους.»

Οἱ περισσότεροι ἱστορικοὶ τοῦ ρωμαίου Κατεστημένου ἔχυσαν ἄφθονο δηλητήριο μὲ τίς πέννες τοὺς ἐναντίον τοῦ Ὀδυσσεά μετὰ τὸν θάνατό του. Πολλοὶ καπεταναῖοι ἐκδιώχθηκαν ἀπ' τοὺς κοτζαμπάσηδες, ἀφωρίστηκαν ἢ προδόθηκαν ἀπ' τοὺς καλόγερους παπᾶδες καὶ φυλακίστηκαν. Ὅμως τέτοιον συνεχόμενο καὶ ἀνηλεῆ ἀφανιστικὸ διωγμὸ δὲν τὸν ὑπέστη κανεὶς ἄλλος παρὰ μόνον ὁ Ἄνδρουτσος. Ὁ λόγος εἶναι, ὅτι ὁ Ὀδυσσεάς ὑπῆρξε ἓνα πολὺ σπουδαῖο καὶ ἐλεύθερο μυαλό, ποὺ εἶδε μέσα ἀπὸ τὸ μάτι τῆς βελόνας, ἀντιλήφθηκε καὶ πολέμησε τὸ κράτος φιάσκο τῆς Ρωμοσύνης, ποὺ σπηνόταν εἰς βάρος τοῦ ταλαίπωρου λαοῦ. Ἦταν πραγματικὰ ἓνα ἐλεύθερο πνεῦμα, πολὺ μπροστὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ του, ἓνας μεγάλος ἥρωας, πολεμιστὴς, λαϊκὸς ἐπαναστάτης ἀλλὰ καὶ μορφωμένος ἄνθρωπος, διαχρονικὸ πρότυπο γιὰ κάθε ἐλεύθερο καὶ σκεπτόμενο ἄνθρωπο.

Σ' ἓνα ἀπόσπασμα μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ Ὀδυσσεά, ποὺ ἔστειλε στὸν Βρεταννὸ συνταγματάρχη Στάνχωπ, φαίνεται ἡ ἀκραία ἀπελπισία του ἀλλὰ καὶ ἡ ὠμὴ ἀλήθεια γι' αὐτό, ποὺ ἐμελλε νὰ συντελεστῇ: «...Σὰς λέγω δέ, ὅτι πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς μας ὡς τελευταῖον καταφύγιον δὲν ἔχομεν ἄλλο μέσον, παρὰ νὰ προσπέσωμεν εἰς τὸ ἔλεος τῶν Τούρκων, τόσον ἡμεῖς ὅσο καὶ ὁ ἀτυχεστάτος λαὸς τῆς Ἑλλάδος, ὅστις φεύγων ἀπ' τὸν ἓναν ζυγὸν καὶ βλέπων ὅτι θὰ πέσῃ εἰς χειρότερον, προτιμᾷ τὸν πρῶτον ἀπὸ τὸν δεύτερον».

Διαβλέπει δηλαδή, ὅτι τὸ ρωμαϊκὸ κράτος-δυνάστης, ποὺ σπηνόταν εἰς βάρος τοῦ λαοῦ, ἦταν χειρότερο τοῦ τουρκικοῦ. Παρόμοια διαπίστωση μὲ αὐτὴ εἶναι ἐκεῖνη τοῦ ἄλλου μεγάλου Ἑλλήνου, τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραΐ: «ὦ! ταλαίπωρη Ἑλλάς, δὲν ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ἀπλῶς ἥλλαξες τάφον, ἀπ' τὸν τουρκικὸν εἰς τὸν χριστιανικόν».

Ἡ σημερινὴ Ρωμοσύνη βρίθκει ἀπὸ ἀναξιοκρατία, ὑποκρισία, σήψη, διαφθορὰ καὶ παρακμή: ἓνας σχιζοφρενικὸς ἐλληνοχριστιανικὸς ἐσμός (δηλαδὴ θύματα καὶ θύτες ἐνωμένα σὲ μία ὄντοτητα), ποὺ κατατρώγει συνεχῶς σὰν τὸν Κρόνο τὰ ἄξια τέκνα του. Ἐνα ἀπ' τὰ πολλὰ θύματά του ὑπῆρξε καὶ τὸ λιοντάρι τῆς Ρούμελης, ὁ Ὀδυσσεάς Ἄνδρουτσος.

Μετὰ ἀπὸ ὥρες
κακοποίησης, κι
ἐνῶ οἱ ἄλλοι
ἀκίνητοποιήσαν
τὸν Ὀδυσσεά,
ὁ ἀνελέπτος
παπᾶς ἐφάρμοσε
τὴν μέθοδο τοῦ
στριψίματος τῶν
ὄρχων.

Βασίλειος Μανρομμάτης

ΑΠΟΔΕΙΞΗ: Η ΕΚΡΗΞΗ ΣΤΗ ΣΚΕΨΗ

Ἀπὸ τὸν Θαῦν στὸν Εὐκλείδη

πὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνες ἡ ἀπόδειξη στὶς λογικὲς προτάσεις, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀνακαλύψεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ποὺ ἐξασφάλισε τὴ σιγουριὰ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο καταλάβαινε τὴν φυσικὴ καὶ κοινωνικὴ πραγματικότητα καὶ τὸν ἀπάλλαξε ἀπὸ τὶς φαντασιώσεις τῆς μεταφυσικῆς καὶ τὶς πλάνες τῆς δεισδαιμονίας, ἔγινε δυνατὴ ἡ γέννηση τῆς ἀξιόπιστης γνώσης, καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε ἡ δημιουργία τῶν ἐπιστημῶν ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνες μὲ τὴ σημερινὴ ἔννοια τοῦ ὅρου Ἐπιστήμη.

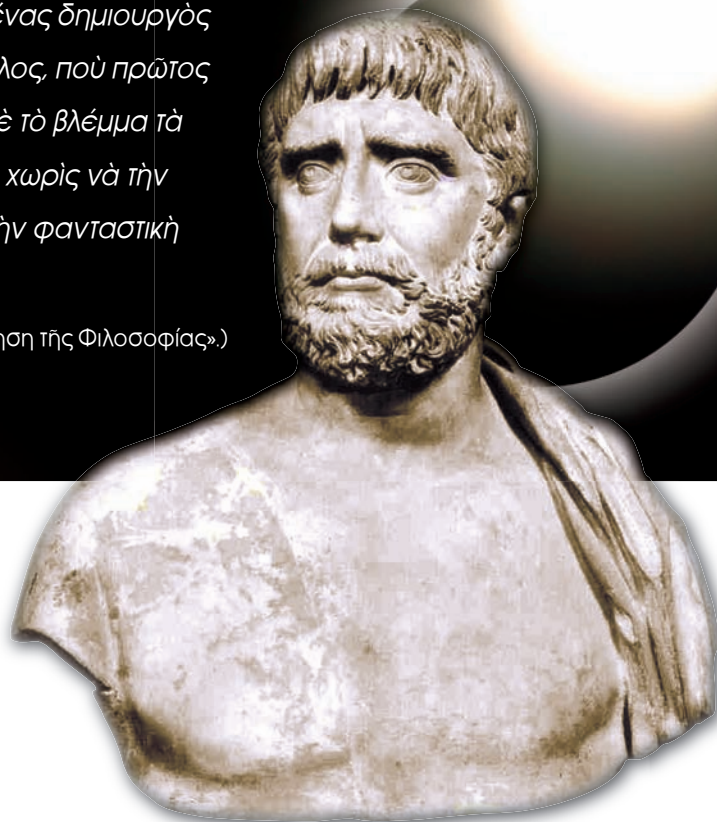
Ὁ Πρόκλος, ποὺ ἀντλεῖ πληροφορίες ἀπὸ τὸν μαθητὴ τοῦ Ἀριστοτέλη Εὐδήμιο τὸν Ρόδιο, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργο δὲν διασώθηκε, ἀναφέρει ὡς πρῶτο, ποὺ χρησιμοποίησε τὴν ἀπόδειξη, τὸ Θαλῆ τὸν Μιλήσιο (640-546 π.Χ.), τὸν ἀρχαιότερο τῶν σοφῶν τῆς Ἑλλάδας. Ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Ε. Κὰντ (1724-1804) ἐκθειάζει ἰδιαίτερα τὸ μεγάλο αὐτὸ ἐπίτευγμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος λέγοντας, ὅτι, ὅπως κι ἂν ὀνομάζεται αὐτὸς ποὺ ἐπινόησε τὴν ἀπόδειξη στὰ Μαθηματικά, εἴτε Θαλῆς εἴτε κάπως ἄλλιως, αὐτὸς εἶχε μία «ἔκλαμψη» (Πρόλογος στὴν «Κριτικὴ τοῦ Καθαροῦ Λόγου»).

Ἡ ἐπινόηση τῆς ἀπόδειξης ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνες ὑπῆρξε βέβαια μία ἐκτυφλωτικὴ ἀναλαμπὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, αὐτὴ ὅμως δὲν προέκυψε αὐτόματα.

Γιὰ νὰ φτάσῃ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα στὴν ἀνακάλυψη, ὅτι γιὰ τὴν βεβαίωση τῆς ἀλήθειας μιᾶς πρότασης εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἀπόδειξη αὐτῆς, ἔπρεπε νὰ ἔχουν προηγηθῇ ἄλλες γνώσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες νὰ προκύπτῃ ὡς λογικὴ συνέπεια ἡ ἀνάγκη τῆς ἀπόδειξης. Οἱ γνώσεις αὐτὲς εἶναι πρῶτα ὁ καθορισμὸς τοῦ ἀντικειμένου καὶ μετὰ ὁ καθορισμὸς τῶν ἀξιωμάτων. Ὑπὸ τὸν ὅρο ἀξιώματα νοοῦνται ἀλήθειες ἀφ' ἑαυτῶν φανερές. Καθίσταται φανερό, ὅτι θὰ πρέπει νὰ εἶναι γνωστὲς οἱ σπουδαιότερες ἀρχὲς τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Λογικὴ.

“Ο Θαλής είναι ένας δημιουργός
κι ένας διδάσκαλος, που πρώτος
βυθοσκόπησε με τὸ βλέμμα τὰ
βάθη τῆς ψυχῆς, χωρίς νὰ τὴν
ἀνακατέψῃ με τὴν φανταστικὴ
μυθοποιία.”

(Φρ. Νίτσε, «Ἡ γέννηση τῆς Φιλοσοφίας».)

Οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ πίστευαν, ὅτι ὁ κόσμος κυβερνᾶται ἀπὸ διάφορες θεϊκὲς δυνάμεις (μία ἢ περισσότερες), καὶ κάθε τι, τὸ ὁποῖο συνέβαινε, ὀφειλόταν σὲ ἄμεση βούληση τῶν θεῶν. Τυχαῖα περιστατικὰ καὶ ἡ ἀνάγκη ἱκανοποίησης πρωταρχικῶν ἀναγκῶν ὠδήγησαν σὲ στοιχειώδεις ἀνακαλύψεις, πὺν εἶχαν ἄμεση σχέση με τὴν πρακτικὴ μονάχα ζωὴ. Οἱ ὁποιοσδήποτε γνώσεις τους βρίσκονταν σὲ ἄμεσο συσχετισμὸ με τὶς θρησκευτικὲς τους προκαταλήψεις καὶ δοξασίες.

Πρῶτος ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἀπομακρύνθηκε τελείως ἀπὸ τὶς θρησκευτικὲς παραδόσεις στὴν προσπάθειά του νὰ ἐρμηνεύσῃ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Ὁ Θαλῆς, ἀφορμώμενος ἀπὸ τὴ σκέψη, ὅτι με τὴν παρατήρηση καὶ τὴν ἔρευνα τῶν φυσικῶν φαινομένων θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ δοθῇ ἀπάντηση στὸ κοσμογονικὸ πρόβλημα, πὺν ἀπασχολεῖ τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα, χάραξε νέους δρόμους γιὰ τὴν θεώρηση τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου καὶ ἔθεσε ἔτσι τὶς βάσεις τῆς σύγχρονης Ἐπιστήμης μακριὰ ἀπὸ κάθε θρησκευτικὴ ἐπιρροή.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Θαλῆ, ὁπότε μαρτυροῦνται ἀποδείξεις γεωμετρικῶν προτάσεων, πὺν ἔγιναν ἀπὸ αὐτόν, πρέπει νὰ ἦταν γνωστοὶ οἱ σπουδαιότεροι νόμοι τῆς Λογικῆς καὶ τὰ κυριώτερα ἀξιώματα, γιατί χωρίς τὴν γνώση αὐτῶν εἶναι ἀδύνατο νὰ ζητηθῇ νὰ γίνῃ ἀπόδειξη μαθηματικῆς πρότασης.

Γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὁ Θαλῆς, ὅτι οἱ παρὰ τὴν βάση ἰσοσκελοῦς τριγώνου γωνίες εἶναι ἴσες, χρησιμοποιεῖ τὸ ἀξίωμα, τὸ ὁποῖο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν Ἀριθμητικὴ καὶ γιὰ τὴν

Ἡ δημιουργία τῆς Γεωμετρίας ὡς ἐπιστήμης γιὰ τὴν ἔρευνα τῶν ιδιοτήτων τοῦ χώρου εἶναι ἀποκλειστικὸ ἔργο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος. Ὁ Εὐκλείδης στὰ «Στοιχεῖα» τον περικυβάνει τὰ στοιχεῖα τῆς Μαθηματικῆς ἐπιστήμης, ἥτοι τῆς Γεωμετρίας, τῆς Θεωρίας τῶν Ἀριθμῶν καὶ τῆς Ἀλγεβρας. Χρησιμοποίησε ὅλα τὰ εἶδη τῶν συλλογισμῶν καὶ μεθόδους ἀνελέγκτους καὶ ἀκριβεῖς καὶ οἰκείες πρὸς τὴς ἐπιστήμης, τὴν μὲν διαιρετικὴ γιὰ τὴν εὕρεση τῶν εἰδῶν, τὴν δὲ ὀριστικὴ στοὺς οὐσιώδεις λόγους, τὴν δὲ ἀποδεικτικὴ κατὰ τὴν μετάβαση ἀπὸ τὴς θεμελιώδεις ἀρχὲς στὰ ζητούμενα, τὴν δὲ ἀναλυτικὴ κατὰ τὴν μετάβαση ἀντίστροφα, ἀπὸ τὰ ζητούμενα πρὸς τὴς θεμελιώδεις ἀρχές. Στὴν εἰκόνα ὁ Εὐκλείδης σὲ ἔργο τῆς Ἀναγέννησης.

Γεωμετρία, ὅτι «ἐὰν ἀπὸ ἴσα ἀφαιρέσουμε ἴσα, τὰ ὑπόλοιπα εἶναι ἴσα». Θεωρεῖται λογικὸ, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Θαλῆ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἐξαντληθῇ ἡ ἔρευνα τῶν Μαθηματικῶν. Τοῦναντίον, καθ' ὅσον εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὴν γραπτὴ παράδοση, αὐτὴ συνεχίστηκε γιὰ πολλοὺς αἰῶνες. Διακόπηκε βίαια τὸν Μεσαίωνα, ξανάρχισε σταδιακὰ ἀπὸ τὴν Ἀναγέννηση καὶ συνεχίζεται μέχρι τὴς ἡμέρες μας.

Ἡ οὐσία τῆς ἔννοιας «Ἀπόδειξη»

ἔννοια τοῦ ὅρου «ἀπόδειξη» δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπλὴ ὅσο ἐκ πρώτης ὄψης φαίνεται. Προϋποθέτει ὁλόκληρο σύστημα ἐννοιῶν. Γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ ὅρος «ἀπόδειξη», πρέπει πρῶτα νὰ ἔχουν καθορισθῇ τὰ ἀντικείμενα, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ χρησιμοποιηθῇ, καὶ δεύτερο νὰ ἔχουν καθορισθῇ κάποιες ἀπλὲς ἐννοιες, ποὺ νὰ μὴν εἶναι ἀντιφατικὲς μεταξὺ τους, οἱ ὁποῖες ὀνομάζονται ἀξιώματα. Ἡ ἀλήθεια τῶν ἀξιωμάτων, κατὰ τὴν κοινὴ ἐννοια τοῦ ὅρου «ἀλήθεια», εἶναι ἀφ' ἐαυτῆς φανερά. Τοῦτο σημαίνει ἀκόμη, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ χρησιμοποιήσω ἓνα ἀξίωμα, γιὰ νὰ ἀποδείξω τὴν ἀλήθεια ἄλλου ἀξιώματος. Μὲ τὰ ἀξιώματα μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ προχωρήσουμε στὴν ἀπόδειξη τῶν μαθηματικῶν προτάσεων. Τὰ ἀντικείμενα τῶν Μαθηματικῶν, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχουν καθορισθῇ, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ διαδικασία τῆς ἀπόδειξης, εἶναι οἱ ἀριθμοὶ γιὰ τὴν Ἀριθμητικὴ καὶ τὰ σχήματα γιὰ τὴ Γεωμετρία.

Ἐὰν ἔχουμε καθορίσει τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα θέλουμε νὰ ἐξετάσουμε, καὶ ἔχουμε ἰδρύσει συναφὲς σύστημα ἀξιωμάτων, τότε εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ ἀρχίσουμε τὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, τότε κάνουμε Ἐπιστήμη. Καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Θαλῆ ἀρχίζει αὐτὴ ἡ ἔρευνα, ἡ ὁποία ἔκτοτε συνεχίστηκε ἀκατάπανστα μὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα, ἀποκορύφωση τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἀξέπέραστη ἔως σήμερα Εὐκλείδεια Γεωμετρία (βλ. «Δ», τ. 295), μέχρι τὴν ἐμφάνιση τοῦ ἀσιατικοῦ δόγματος

Hilbert

Ένα παράδειγμα οικειοποίησης και διαστρέβλωσης αρχαιοελληνικών επιστημονικών κατακτήσεων: Ο ευρέως γνωστός μαθηματικός Δαβίδ Χίλμπερτ (1862-1943) θεωρείται ως ο ιδρυτής της αξιωματικής μεθόδου της Γεωμετρίας και των Μαθηματικών, την οποία είχε διαμορφώσει όμως 2.500 χρόνια πριν από αυτόν ο Θαλής ο Μιλήσιος. Ο Χίλμπερτ προέβη και στην απ' ευθείας κριτική και μεταλλαγή των αρχών της Εὐκλείδειας Γεωμετρίας (βλ. «Δ», τ. 295). Διατύπωσε πέντε ομάδες αξιωμάτων, όπου κατά κρυπτοφανή τρόπο έκανε χρήση κι αοριστολογική κατάχρηση των εὐκλείδειων όρων. Ήδη από την πρώτη τους έκδοση οι «Αρχές της Γεωμετρίας» του υπέστησαν σφοδρότατη κριτική από πολλούς άλλους μαθηματικούς.

της έξ αποκαλύψεως «αλήθειας» και τὸ βύθισμα τῆς ἀνθρωπότητας στὸ Μεσαίωνα γιὰ μία ὁλόκληρη χιλιετία.

Καίτοι ὁ Θαλῆς θεωρεῖται ὁ θεμελιωτὴς τῶν ἐπιστημῶν μὲ τὴν ἐπινόηση τῆς ἀπόδειξης γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν λογικῶν προτάσεων, παρὰ τοῦτο ὁ ὅρος «Ἐπιστήμη» δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, ὁ ὁποῖος τὸν χρησιμοποιεῖ στὴν «Πολιτεία» (533 Δ' καὶ ἐξῆς) καὶ στὸ διάλογο «Θεαίτητος», ὁ ὁποῖος φέρει ὡς ὑπότιτλο «ἢ (Λόγος) περὶ ἐπιστήμης πειραστικός» (ἢ διαλεκτικὴ περὶ Ἐπιστήμης). Στὸ «Θεαίτητο» ἀναζητεῖται ἀπὸ τὸ Σωκράτη ὁ καθορισμὸς τοῦ ὅρου Ἐπιστήμη μὲ τὴν ἔρευνα τῶν ἐννοιῶν, οἱ ὁποῖες, ὅπως φαίνεται, θεωροῦνται προσφορώτερες γιὰ τὸν καθορισμὸ αὐτό. Ἀργότερα ὁ Ἀριστοτέλης ἀνέδειξε ὡς «κύτταρο» τῆς σκέψης τὴν «ἐννοία» καὶ χρησιμοποιεῖ ἐπανειλημμένως στὶς πραγματεῖες τοῦ τὸν ὅρο Ἐπιστήμη, τὸν ὁποῖο ἀναπτύσσει ἀναλυτικώτερα στὴν πραγματεία «Μετὰ τὰ Φυσικά». Ὁ ἴδιος ἐρεῦνησε τὸ πρόβλημα, ποιά εἶναι τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τὰ ἀπαιτούμενα, γιὰ νὰ ὑπάρξῃ οἰαδήποτε ἐπιστήμη. Ἀπὸ τότε ἔγιναν πολλὲς προσπάθειες γιὰ τὸν καθορισμὸ τοῦ ὅρου Ἐπιστήμη, ὅπως καὶ γιὰ τὴν διαίρεση καὶ τὴ σύνταξη τῶν ἐπιστημῶν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Εὐάγγελου Σταμάτη, «Προσωκρατικοὶ Φιλόσοφοι», Ἀθήνα 1966.
- Εὐάγγελου Σταμάτη, «Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπιστήμη», Ἀθήνα 1968.
- Εὐάγγελου Σταμάτη, «Ἱστορία τῶν Ἑλληνικῶν Μαθηματικῶν», Ἀθήνα 1976.

(Οἱ τρεῖς αὐτὲς πρωτοποριακὲς ἐργασίες τοῦ Ε. Σταμάτη θὰ κυκλοφορήσουν προσεχῶς ἀπὸ τὴς ἐκδόσεις «Δαυλός».)

Ἰὼν Δημόφιλος

Ἡλεκτρολόγος-Ἡλεκτρονικὸς Μηχανικὸς Ε.Μ.Π.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟΣ

πιχειρώντας να δικαιολογήσουν τις καταστροφές των ελληνικών ναών από τους χριστιανούς, που παρουσιάστηκαν έκτενώς στο φωτογραφικό λεύκωμα «Η Θαμμένη Ελλάδα» (έκδ. «Δ» 2006), θεωρητικοί της Ἐκκλησίας παραδέχονται στην επίσημη ιστοσελίδα της Μονῆς Πετράκη (βλ. «Ἄθεοι καὶ ἔνθεοι στὸ Κολωνάκι...», «Δαυλός», τ. 292), πὼς «*πράγματι ὑπάρχουν περιστατικά καταστροφῆς τῶν εἰδώλων τῶν ψευτοθεῶν εἰς τοὺς βίους τῶν ἀγίων*».

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΣΩΜΑΤΩΝ - ΠΕΤΡΑΚΗ

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

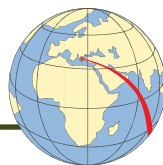
Ξεδιπλώνοντας την αναχρονιστική μεσαιωνική τους σκέψη συνεχίζουν διευκρινίζοντας, ὅτι τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἀγάλματα «*ἦταν κατοικητήρια διαμόνων. Εἰς τὸν βίον τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς καὶ πολλῶν ἄλλων ἀγίων διαβάζουμε, ὅτι ἡ ἀγία διὰ τῆς προσευχῆς τῆς ἔκανε τὰ δαιμόνια, ποὺ κατοικοῦσαν μέσα εἰς τὰ ἀγάλματα, νὰ ὁμολογήσουν τὴν παγίδα, τὴν ὁποία κατεργάζονται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ εἰς τὴ συνέχεια νὰ προκαλέσουν παρουσία πλήθους τῆ συντριβῆ τῶν ἀγαλαμάτων, χωρὶς νὰ τὰ ἀγγίξῃ ἀνθρώπινο χέρι*».

Τὰ δαιμόνια, ποὺ κατοικοῦσαν -σύμφωνα μὲ τοὺς ἐκκλησιαστικούς ταγούς- μέσα στὰ ἀγάλματα, ποὺ φιλοξενοῦνται τώρα σὲ Μουσεῖα τοῦ ἐξωτερικοῦ (π.χ. Ἑλγίνεια, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου κ.λπ.), δὲν εἶχαν λόγο νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς κατοικίες τους, ἐπομένως πρέπει νὰ βρίσκονται ἀκόμα μέσα τους.

Ὅσο ἡ Ἑλλάδα ταλανίζεται ἀπὸ τέτοιες μεσαιωνικὲς ἀντιλήψεις, σὲ περίπτωση ἐπαναπατρισμοῦ τῶν ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων τῶν ξένων Μουσείων (βλ.: «Ἡ Πλάκα βρίσκεται πλησιέστερα τῆς Χαϊδελεβέργης», «Δ», τ. 302 ἢ <http://www.davlos.gr/pdf/20950.pdf>) διαφαίνεται ἄμεσος ὁ κίνδυνος κι αὐτὰ τὰ μάρμαρα νὰ ἀκολουθήσουν τὴν τύχη τῶν προηγουμένων -τῶν «*κατοικητηρίων τῶν δαιμόνων*»- ποὺ ἔγιναν ἀσβέστης, τεμαχίσθηκαν κι ἐξαγιάσθηκαν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, χρησιμοποιούμενα ὡς δομικὰ ὑλικά στὴν ἀνέγερση ἐκκλησιῶν.

Γιῶργος Γαλανός

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΕΛΕΝΗ ΛΑΔΙΑ, *Μυθολογικά παράδοξα και ένα διήγημα.*

«Τὸ παράδοξο, τὸ παράξενο, τὸ μὴ σύννηθες φνιτρώνει ὅπου ὑπάρχει νομοτέλεια, σπάζοντας ἔτσι τὴν ἀλυσίδα τῆς ὁποίας δομῆς», λέει ἡ κ. Λαδιᾶ στὸ ἐν λόγω βιβλίο, ὅπου διακρίνεται ἡ ὑπερβολικὰ φιλόδοξη προσπάθειά της νὰ σκιαγραφήσῃ τοὺς νόμους, ποὺ συνδέουν τὸν πραγματικὸ, τὸν ὄνειρικό, τὸν μυθολογικὸ καὶ τὸν φανταστικὸ κόσμο.

Τὸ νὰ βλέπουμε τὸ εἶδωλό μας ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ μας ἑαυτοῦ ὅπως καὶ τὸ νὰ βλέπουμε τὸν κόσμο μέσα ἀπὸ κάτοπτρα ἀποτελεῖ προφανῆ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ πραγματικότητα, σ' ὅποιον ἀπὸ τοὺς προαναφερθέντες κόσμους κι ἂν συμβαίνει αὐτό. Κι ἡ πλάνη ὁδηγεῖ στὴν ἄτη. Οἱ Τιτᾶνες κοιμῆσαν τὸν Ζαγρέα, τὴν στιγμὴ ποὺ κοίταξε τὸ εἶδωλό του στὸν καθρέφτη. Στὴν αὐτοκαταστροφὴ ὠδηγήθηκε καὶ ὁ Νάρκισσος, ποὺ πνίγηκε στὰ νερὰ τῆς πηγῆς, ὅπου καθρεφτιζόταν τὸ εἶδωλό του. «Κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ δῇ τὸν ἑαυτό του στὸ νερὸ ἢ στὸν καθρέφτη χωρὶς φῶς», λέει ὁ Νάγκ Χαμμάντι, καὶ τὰ λόγια του μᾶς μεταφέρει ἡ κ. Λαδιᾶ. Ἀπροσδόκητα ὅμως ἡ ὁρασίη της θολώνει καὶ πέφτει σὲ μεταφυσικὴ πλάνη τὴν στιγμὴ ποὺ λέει, ὅτι «Μόνος ὁ Θεὸς ὁρᾷ καὶ ὁράται δίχως καθρέφτη, νερὸ καὶ φῶς». («Ὁ καθρέφτης καὶ μία περίπτωση κατοπτρομαντείας.»)

Τὸ σπήλαιο τοῦ Πλάτωνα εἶναι γνωστό. Ἀπορεῖ κανεῖς, πῶς ἡ συγγραφέας συνδέει τὸ σπήλαιο αὐτὸ μ' ἓναν ἀρχηγὸ θρησκείας στὸ κεφάλαιο «Ὁ Ζάλμοξις καὶ τὸ ὑπόγειο». Ἐπὶ πλέον ἡ συγγραφέας μὲ κριτήριο τὴν ἐξωλογικὴ πίστη συγκρίνει τοὺς δεσμώτες τοῦ σπηλαίου μὲ τὸν ὑποχθόνιο ἀνώνυμο ἄνθρωπο τοῦ «Υπογείου» (= ἀσυνειδήτου) τοῦ Ντοστογιέφσκι, ὁ ὁποῖος ὁρῦεται ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀσυνειδήσιας του: «Ὅχι, δὲν εἶναι καλὸ νὰ γνωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτό του». Πρόκειται πολὺ ἀπλᾶ

«ΚΟΙΝΟ ΚΑΛΟ» ΚΑΙ ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑ

πάρχει σήμερα μιὰ μεγάλη πλάνη στὴν ἔννοια τοῦ πολιτικοῦ ἀνθρώπου. Ὁμιλώντας γιὰ Πολιτικὴ ξεχνᾶμε, πῶς αὐτὴ τὴν κάνει ὁ ἄνθρωπος ὅχι ὡς ἀπρόσωπο μέρος ἐνὸς συνόλου, ἀλλὰ ὡς μονάδα ποὺ ἐπηρεάζει τὸ σύνολο. Ἀκοῦμε συνεχῶς τριγύρω μας γιὰ συμμετοχὴ στὰ κοινά. Διερωτῶμαι, ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ κοινὸ ὄφελος, ἂν αὐτὸ δὲν ὠφελῇ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς ξεχωριστά; Σὲ τί ἀλήθεια χρησιμεύει ἓνα κοινὸ ὄφελος, ποὺ ὅμως βλάπτει τὰ πρόσωπα; Τοῦτες οἱ σκέψεις μὲ κάνουν νὰ καταλήγω στὸ συμπέρασμα, πῶς, ὅταν τελικὰ μιλάμε γιὰ κοινὸ ὄφελος, δὲν ἐννοοῦμε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ ὄφελος τῆς ἐκάστοτε ἐξουσίας.

Οἱ ἐξουσίες, ὅλες οἱ ἐξουσίες, θέλουν νὰ εἶναι ὀλοκληρωτικὲς, γιὰ νὰ ἔχουν ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερο ἔλεγχο πάνω στὶς μᾶξες. Ὁ τρόπος, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν

για την χριστιανική αντιστροφή της δελφικής ρήσης «Γνώθι σ' αὐτόν», αντιστροφή που οδηγεί στην ἀγκύλωση της συνείδησης καὶ ἐν τέλει τῆς ζωῆς. Μὲ τέτοια συλλογιστική ἢ συγγραφεῖς μοιραῖα ὁδηγεῖται πάλι σὲ μεταφυσικὸ σφάλμα, ἐκτιμῶντας ὅτι «τὸ δόγμα περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ ἡ νομοθεσία του τὸν κατατάσσουν στοὺς μεγάλους ἀνθρώπους». Στὴν πραγματικότητα ὁ Ζάλμοξις ἀπουσιάζει ἐντελῶς ἀπὸ τὴν Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας, τὸν ἀναφέρουν δὲ ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Στράβων καὶ ὁ Διόδωτος ὡς νομοθέτη τοῦ βαρβαρικοῦ φύλου τῶν Γετῶν, τοὺς ὁποίους ἐξαπάτησε κρυπτόμενος γιὰ τρία χρόνια σ' ἓναν ὑπόγειο, γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ στὴ συνέχεια «ἀναστημένος» καὶ νὰ θεοποιηθῇ καὶ μάλιστα νὰ λατρευθῇ μὲ ἀνθρωποθυσίες.

Ὁ τρίτος μῦθος ἀναφέρεται στὴν Παγχαία νῆσο. Σύμφωνα μὲ αὐτὸν κατοικεῖτο ἀπὸ αὐτόχθονες Παγχαίους καὶ ἐπήλυδες Ὠκεανίτες, Ἰνδοὺς, Σκύθες καὶ Κρήτες. Οἱ κάτοικοί τῆς ἦταν αὐτόνομοι, δὲν εἶχαν βασιλιᾶ, ἐξέλεγαν τρεῖς ἄρχοντες ἐτησίως καὶ ἦσαν ἱκέτες τοῦ Τριφυλίου Διός, περιλάμπρος ναὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο ἀνάμεσα σὲ κυπαρίσσια, δάφνες, πλατάνια, μυρτιὲς καὶ πηγὲς στὸν Τριφύλιο Ὀλυμπο ἢ θρόνο τοῦ Οὐρανοῦ. Ὁ Δίας ζοῦσε μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς εὐφορίας καὶ πλούσιας νήσου σὰν βασιλιᾶς. Ἴσως ἐπρόκειτο γιὰ φανταστικὴ χώρα σὰν τὴν νῆσο τῶν Μακάρων, ἴσως νὰ ἦταν ἱερὸ νησὶ ὅπως ἡ Δήλος. Αὐτὸς ὁ τόπος μὲ τὰ ἀειθαλῆ δένδρα, ὅπου φύσαγε ὁ Ζέφυρος ἐρχόμενος ἀπὸ τὸν Ὠκεανό, συνδέεται καὶ μὲ τὰ Ἠλύσια Πεδία. Τὰ σημαντικώτερα προϊόντα τῆς νήσου ἦταν ὁ λίβανος καὶ ἡ σμύρνα (μῦθος τῆς Μύρρας ἢ Σμύρνας). Τόσο ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ὅσο καὶ ὁ Εὐήμερος κάνουν λόγο περὶ θεοποίησης ἀνθρώπων λόγω μεγάλων εὐεργεσιῶν τους στὴν ἀνθρωπότητα. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι ὁ Ζεὺς ὑπῆρξε βασιλιᾶς τῆς Οἰκουμένης (Παγκόσμιος Πολιτισμὸς τοῦ Διός). Ὁ Εὐήμερος, ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπὸ τὴν Μεσσήνη τῆς Σικελίας (4ος αἰ. π.Χ.), ἦταν συνεργάτης τοῦ βασιλιᾶ τῆς Μακεδονίας Κασσάνδρου καὶ ἔκανε πολλὰ ταξείδια, μεταξὺ αὐτῶν καὶ στὴν Παγχαία. Τί σκόπευε ὁ Εὐήμερος μὲ τὴν περιγραφή τῆς Παγχαίας; Σύμφωνα μὲ τὴν κ. Λαδιᾶ, ἡ ὁποία, σημειωτέον, χαρακτηρίζει τὸν Εὐήμε-

ἐλεγχο αὐτό, εἶναι ἀπλὸς ἀλλὰ δυσδιάκριτος στοὺς πολλοὺς λόγω ἐλλειμματικῆς παιδείας. Τὸ μυστικὸ κρύβεται σὲ δύο μικρὲς λέξεις: **κοινὸ καλὸ**.

Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ κοινὸ καλὸ; Κατὰ τὴν κρατοῦσα ἀντίληψη σημαίνει, πὼς θὰ περιορίσουμε τὰ προσωπικά μας ἢ τὰ οἰκογενειακά μας ὀφέλη πρὸς ὄφελος ὅλων. Κατ' ἀρχὴν αὐτὴ ἡ σκέψη φαίνεται πράγματι σωστή, ὅμως καὶ πάλι τίθεται ἓνα ἐρώτημα. Ἄν ὅλοι περιορίσουμε τὰ ὀφέλη μας, τότε ποίος πραγματικὰ ὠφελεῖται, ἀφοῦ ὅλοι εἴμαστε σὲ κατάσταση περιορισμοῦ; Ἄν δηλαδὴ κανεὶς δὲν ἔχῃ ὄφελος, τότε πὼς εἶναι δυνατόν νὰ ὠφελεῖται τὸ σύνολο;

Σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωσι καὶ ἀφοῦ κανένα πρόσωπο δὲν ἔχει ὄφελος, τότε τὸ ὄφελος αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ μεταβιβάζεται σὲ κάτι ἀπρόσωπο, πὺν ὅμως θὰ ἐπηρεάζῃ εἴτε ἄμεσα εἴτε ἔμμεσα τὸ κοινωνικὸ σύνολο. Δυστυχῶς δὲν γνωρίζω κάτι τέτοιο ἀπρόσωπο πλὴν ἐνός· τὴν ἐξουσία, ἡ ὁποία, μὲ τὴν μορφὴ πὺν ἔχει σήμερα, εἶναι πράγματι ἀπρόσωπη μὲν, ἀλλὰ ἐπηρεάζει καὶ ἄμεσα καὶ ἔμμεσα τὰ ἐκτὸς αὐτῆς πρόσωπα.

ρο ὡς «προϊὸν τῆς ἐποχῆς μὲ τὶς κλονισμένες πλέον καθιερωμένες ἀξίες» εἶναι, ὅτι «ἄνοιγε τὸν δρόμο γιὰ τὴν θεοποίηση τῶν βασιλέων καὶ ἔδινε ἔτσι ἓνα ὄπλο στὴν χριστιανικὴ πίστη ἐναντίον τῆς εἰδωλολατρίας». Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνομαι τὸν εἰρμὸ τῆς σκέψης τῆς. Κατ' ἀρχὰς ἡ θεοποίηση τῶν βασιλέων (ἡ ὁποία δὲν εἶναι παρὰ ἀπόδοση τιμῆς σὲ ἄξιους ἀνθρώπους, ποὺ προσέφεραν εὐεργεσίες στὴν ἑλληνικὴ ἀλλὰ καὶ τὴν παγκόσμια κοινότητα) εἶχε ἀρχίσει πολὺ πρὶν τὴν γέννηση τοῦ Εὐήμερου, καὶ βέβαια ἡ ἐποχὴ ποὺ ἔζησε δὲν ἦταν ἐποχὴ παρακμῆς, ὅπως ἐκεῖνη διατείνεται, ἀλλὰ ἀσύλληπτης πολιτιστικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀκμῆς. Τί εἶδους ὄπλο εἶναι γιὰ τὴν χριστιανικὴ θρησκεία ἡ θεοποίηση τῶν ἀνθρώπων; Πῶς ὁρίζει ἡ κ. Λαδιᾶ τὴν εἰδωλολατρεία; Ἡ ἐκτροπὴ τῆς συνεχίζεται κατηγορῶντας τὸν Εὐήμερο ὡς ἀσεβῆ, ἐφ' ὅσον ἐξανθρωπίζει τὰ θεῖα, βαθιὰ χωμένη στὴν Μεταφυσικὴ. Τῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀντιληφθῇ τὸ πνεῦμα ἀπόλυτης ἐλευθερίας τῶν ἀρχαίων, ὅπου δὲν χωράει φόβος θεοῦ. Ἡ «θεοποίηση» ἀνθρώπων καὶ ὄχι μεταφυσικῶν ἀόρατων καὶ ἐξωκοσμικῶν φαντασμάτων (ὅπως γίνεται στὶς Ἀνατολίτικες θρησκείες) εἶναι ἐνδεικτικὴ τοῦ ὅπου τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου, ὅπου εἶχαν φθάσει οἱ ἀρχαῖοι, καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸ ὁποῖο δυστυχῶς βρισκόμαστε ἐμεῖς.

Ἐν ὅλῳ τὸ βιβλίο τῆς κ. Λαδιᾶ ἀποτελεῖται ἀπὸ εἴκοσι δύο μύθους καὶ ἓνα διήγημα. Εἶναι μία χειροπιαστὴ ἀπόδειξη τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ μετὰ Χριστὸν ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ δῇ τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα χωρὶς νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὶς χριστιανικῆς-μεταφυσικῆς πεποιθήσεις του.

Α.Γ.

Κ. ΜΑΡΙΤΣΑΣ, Πολιτισμὸς καὶ Φυσικὴ Ἐπιλογὴ

• «Ὅλοι παντοῦ καὶ πάντα ψάχνουν γιὰ νόμους, σκοπούς, κανόνες, θεωρίες, αἰτίαι καὶ ἀποτελέσματα, χωρὶς νὰ ξέρουν, ἂν ὄντως οἱ ἀπαντήσεις ὑπάρχουν. Μήπως καὶ στὴν ἐποχὴ μας ψάχνουμε γιὰ ἄλυτα προβλήματα, ὅπως τὰ ἀντίστοιχα τῆς Ἑλ-

Πολλὲς φορές, ὅταν αὐτὴ ἡ ἀπεμπόληση τοῦ προσωπικοῦ ὀφέλους γίνεται δυσβάσταχτη, ἡ ἀνθρωπότητα ὁδηγεῖται σὲ ἐπανάσταση. Πραγματικὰ τότε νομίζουμε, πὼς κάτι πετύχαμε, ἀλλὰ καὶ πάλι τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο ἀπλᾶ. Στὴν πραγματικότητα τίποτα δὲν πετύχαμε. Ἐν καιρῷ ὅ,τι κερδίζεται μὲ τὶς ἐπαναστάσεις θὰ αὐτοκαταργηθῇ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐπαναστατημένους, γιὰ νὰ γίνῃ καθεστῶς πολλὲς φορές χειρότερο τοῦ προηγούμενου. Ἡ ἐπανάσταση λοιπὸν δὲν εἶναι αὐτὴ ποὺ φέρνει τὴν ἀλλαγὴ στὸ σύστημα ἐξουσίας, ἀλλὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ δίνει τὴν ἐξουσία ἀλλοῦ. Ἐπανάσταση σημαίνει ἀλλαγὴ νομῆς ἢ ἀλλαγὴ νόμων, ἀλλὰ ὅπωςδήποτε ὄχι κατάλυση τῆς ἐξουσίας. Ἄς μὴν θεωροῦμε λοιπόν, πὼς μὲ τὴν ἐπανάσταση μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ κάτι σὲ σχέση μὲ τὴν ὁποία ἐξουσία. Συνεπῶς καὶ ἡ κάθε ἐπανάσταση δὲν ἔχει σκοπὸ τὴν προσωπικὴ βελτίωση τοῦ ὑποκειμένου ἀλλὰ καὶ πάλι τὸ ὄφελος τῆς ἐξουσίας κρυμμένο καλὰ πίσω ἀπὸ αὐτὲς τὶς δύο μαγικὲς λέξεις, ποὺ τόσο δύσκολα ἀποκωδικοποιοῦνται: «Κοινὸ καλόν».

Ἐὰν παρατηρήσουμε λίγο πιὸ προσεκτικὰ ὅλες τὶς πολιτικὲς θεωρίες περὶ κοινοῦ καλοῦ, θὰ δοῦμε, ὅτι ἔχουν ὅλες μία βασικὴ προϋπόθεση καὶ ἀπαιτήση: αὐτὴ

λάδας (τετραγωνισμός του κύκλου, τριχοτόμηση γωνίας, διπλασιασμός κύβου);» (σελ. 21).

● «Μόνο στην εποχή μας ο πολιτισμός μέσω της Έπιστήμης απέκτησε τη δυνατότητα να αντιγράφη την Φύση σε όλα τα επίπεδα. Διδαχθήτε από την Φύση! Ό,τι το κτισμένο υπάρχει γύρω μας ως μορφή, το ανακάλυψε ο άνθρωπος παρατηρώντας (ή σεβόμενος) την Φύση. Οί πολιτισμένοι άνθρωποι εφαρμόζουν τα αποτελέσματα της φυσικής επιλογής στον κόσμο του πολιτισμού» (σελ. 27).

● «Το κύτταρο είναι ήδη ένας οργανισμός, που μπορεί να είναι από μόνος του μια ανεξάρτητη οντότητα, μπορεί να είναι το ατομικό στοιχείο, του οποίου ή κοινωνία είναι το ζώο ή το φυτό. Από το κύτταρο μέχρι το κράτος και από το ηλεκτρόνιο μέχρι τον γαλαξία ή εξέλιξη εξηγείται με μία θεωρία» (σελ. 80).

Σκοπός του βιβλίου σύμφωνα με τον κ. Κωνσταντίνο Μαρίτσα, ηλεκτρολόγο μηχανικό Ε.Μ.Π., είναι η επισήμανση της αναγκαιότητας και η εξήγηση των γεγονότων κι όχι η επαναδιατύπωση των γεγονότων. Με ελάχιστους αλλά σαφείς όρισμους επιχειρείται η εξήγηση του κόσμου.

Ο συγγραφέας δεν προσπαθεί να πείση τον αναγνώστη για την ορθότητα των απόψεών του, αλλά να διεγείρει την κριτική του σκέψη παραθέτοντας και τις αντίθετες απόψεις. Έν τέλει ο μόνος ασφαλής δείκτης, για να προσεγγίσουμε την αλήθεια, είναι η Φύση και οί νόμοι με τους οποίους λειτουργεί.

Ίων Δημόφιλος

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΑ: Στη δεύτερη γραμμή του άρθρου «Οί Σπαρτιάτες απόγονοι του Άβραάμ!», σελ. 21933, τ. 311 γίνεται αναφορά σε κάποια άνιση μάχη χωρίς περαιτέρω διευκρινήσεις. Πρόκειται για τη ναυμαχία του Λάμπρου Κατσώνη με τον Τουρκικό Στόλο, η οποία έγινε μεταξύ Μυκόνου και Σύρου τα τέλη Μαΐου 1789.

της ύποταγης του προσώπου στο πρόσωπο. Η ύποταγή είναι το βασικό ζητούμενο, διότι μόνο μέσα από αυτήν θα μπορέσει να επιτευχθεί ο στόχος του «κοινού καλού». Όμως ο πραγματικός στόχος δεν είναι άλλος από την ενδυνάμωση του συστήματος απρόσωσης εξουσίας.

ς σκεφτούμε ελεύθερα και χωρίς κανέναν περιορισμό, ως επιλέξουμε αυτό που πραγματικά θέλει ο καθένας μας, χωρίς να επηρεαζώμαστε από το αν άρεση ή όχι στους άλλους, ως ταξιδεύουμε σε σκέψεις, που δεν ανήκουν σε κανέναν, και ως εφαρμόσουμε ο καθένας στην ζωή του όλα, όσα νομίζει πως θα τον κάνουν καλύτερο. Μόνο έτσι, μέσω της αυτοβελτίωσης δηλαδή, θα επιτύχουμε την καλύτερη και αξιότερη εξέλιξη μακριά από «πολιτικές συνταγές» και καλούπια περιορισμών, που μόνο για το κοινό καλό δεν είναι. Διότι εν τέλει το κοινό καλό βρίσκεται στο να γίνουμε ως άτομα ένας έκαστος χωριστά καλύτερος και όλοι όσο καλύτεροι μπορούμε. Αυτό είναι ανθρωπισμός κατά την γνώμη μου.

Κλείτωρ

www.kleitowr.blogspot.com

Ο ΕΚΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΣΜΟΥ

[Τὸ κείμενο ποὺ ἀκολουθεῖ ἀποτελεῖ κεφάλαιο τοῦ βιβλίου μου «Ἀναζήτηση», ἔκδοση «Δαυλός» 1981, σ.σ. 205-210 καὶ τὸ ἀναδημοσιεύω ἐδῶ ὕστερα ἀπὸ 27 χρόνια, θεωρῶντας το ὡς καλὸ βοήθημα, γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦν σὲ βάθος οἱ νεώτεροι ἀναγνώστες μας αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν σήμερα στὸν κῶρο τοῦ ἀθλητισμοῦ. **_Δ.Ι.Λ._**]

Χαρακτηρίζοντας βαρβάρους ὅλους τοὺς μὴ Ἕλληνες –δηλαδή τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν φυλῶν, ἀκόμη καὶ τοὺς φυλετικὰ Ἕλληνες, ποὺ δὲν μετεῖχαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλληνικῆς ἀντιλήψεως γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν Κόσμο(*)– καὶ ἀποκλείοντας αὐστηρότατα καὶ ἐπὶ ποινῇ θανάτου τὴ συμμετοχὴ τοὺς στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν βαθύτατη ἐπίγνωση ἐνὸς πράγματος, ποὺ μὲ τὴν σύγχρονη ἐκπόρνευση τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Πνεύματος ἔχει καταστή σαφὲς καὶ αὐτονόητο: Ὅτι, δηλαδή, τὸ ἀγνὸ «Ὀλυμπιακὸ Ἰδεώδες», γέννημα καὶ δημιούργημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ὅπως καὶ ὅλες οἱ ἄλλες μεγάλες καὶ ὑψηλές ἐλληνικὲς ιδέες, ἀρχές καὶ ἀξίες, μόνον ἀνάμεσα στοὺς πνευματικὰ Ἕλληνες μποροῦν νὰ ἐπιζοῦν, νὰ ἀναπτύσσονται καὶ νὰ γίνονται πράξη καὶ τρόπος ζωῆς, ἐνῶ, ἀντίθετα, εἶναι πράγματα ξένα καὶ ἀσυμβίβαστα πρὸς τοὺς μὴ ἐλληνικοὺς, δηλαδή τοὺς βαρβαρικοὺς «πολιτισμούς», καὶ δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν ἀλώβητα, ἀναλλοίωτα καὶ ἀτόφρα μέσα σ’ αὐτοὺς.

Ἄλλα ἢ ἀδυναμία οἰασθῆποτε ἄλλης, πλὴν τῆς ἐλληνικῆς, ἀντιλήψεως γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸν Κόσμο, νὰ διατήρηση ἀγνὴ καὶ νὰ ὑλοποιήσῃ αὐθεντικὰ τὴν ἐλληνικὴ «Ὀλυμπιακὴ Ἰδέα» ἀποδείχθηκε ἤδη στὴν ἀρχαιότητα, ὅταν, μετὰ τὴν κατάκτηση τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, οἱ τελευταῖοι παραβίασαν, μὲ τὸ «δίκαιο» τοῦ κατακτητῆ, τὸν ἱερὸ νόμο τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν μὴ Ἑλλήνων – βαρβάρων ἀπὸ τοὺς Ἀγῶνες καὶ ἐπέβαλαν τὴν συμμετοχὴ, γιὰ πρώτη φορὰ, τῶν ξένων σ’ αὐτούς: ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πρῶτος Ρωμαῖος ἀθλητὴς μῆκε στὸ στάδιο τῆς Ὀλυμπίας, ἡ ἀγνότητα, ἡ ἱερότητα, ὁ ὑψηλόφρων ἰδεαλισμός, ἡ ἀφιλοκέρδεια, ὁ αὐστηρὸς διαχωρισμὸς ἀπὸ τὴν ἐξουσία, τὸ ἀδέκαστο τῶν Ἑλλανοδικῶν, τὸ ὑψηλὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἔξοχα χαρακτηριστικά, ποὺ οἱ θαυμαστοὶ ἐκείνοι ἄνθρωποι ποὺ ζοῦσαν στὰ ἐλληνικὰ χώματα εἶχαν προσδώσει καὶ καθιερώσει ἐπὶ χίλια καὶ πλέον χρόνια στὸν ὀλυμπιακὸ θεσμό, πῆγαν περὶπατο –καὶ μῆκαν στὸν ἱερὸ κῶρο τῆς Ἀλτεως ἢ λατινικῇ μα-

(*) Ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπέκλειαν – ὄχι μόνον σὰν ἀθλητὲς ἄλλα καὶ σὰν θεατὲς– τοὺς αἰτιμούς, τοὺς πόρνους, τοὺς ἀσεβεῖς, τοὺς συκοφάντες καὶ ἄλλους, ποὺ εἶχαν καταδικασθῇ) γιὰ παρόμοια αἰτιμωτικὰ ἀδικήματα.

ταιοδοξία και μεγαλομανία, ή λατινική εξουσιαστική σκοπιμότητα και γενικά ό λατινικός βαρβαρισμός. (*)

Και όταν κατά την ίδια περίπου εποχή, τὸ Σαράντα Τέσσερα μ.Χ., δημιουργήθηκε ὑποκατάστατο τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων στὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας, οἱ Ὀλυμπιάδες ποὺ διεξήγοντο ἐκεῖ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέση μετὰ τὸ ἑλληνικὸ Ὀλυμπιακὸ Πνεῦμα, ἀλλὰ ἀπέκτησαν αὐτομάτως ὅλα τὰ χαμερπῆ γνωρίσματα. τοῦ σημιτικοῦ πνεύματος: τὸ στάδιο τῆς Ἀντιόχειας γέμιζε ἀπὸ πληρωμένους «ἀθλητές», θυμίζοντας πλατεῖες πόλεων, ὅπου διάφοροι σαλτιμπάγκοι, ἐπιδεύκνυναν τὶς «ἀθλητικές» τοὺς ικανότητες περιφέροντας ταυτόχρονα καὶ δίσκο ἐπαιτείας, τὰ γεμάτα χάρη, ἀπλότητα καὶ τεχνικὴ ἀγωνίσματα τῶν Ἑλλήνων ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ ἐπιδείξεις κτηνώδους σωματικῆς ρώμης τῶν Ἀνατολιτῶν «ἀθλητῶν», ἐνῶ ὁ ἀγωνιστικὸς χώρος ἦταν κατελιμμένος ἀπὸ στρατιῆς Ἑβραιοφοινίκων ἐμπόρων καὶ τυχοδιωκτῶν, ποὺ προσέδιδαν στοὺς «Ἀγῶνες» χαρακτηριστὰ μᾶλλον ἀνατολίτικου παζαριοῦ παρὰ Ὀλυμπιάδας.

Καί, τέλος, ὅταν ὁ ἐβραϊκὸς θρησκευτικὸς δογματισμὸς εἰσέβαλε καὶ κατίσχυσε στὸν ἑλληνικὸν ὅμιλον, ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀνεχθῇ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἑλληνικοῦ θεσμοῦ καὶ τοῦ ὕψηλοῦ καὶ ἐλεύθερου πνεύματός του. Μὲ τὸ μῖσος τοῦ κατὰ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, μετὰ τὴν ἀπέχθειά του κατὰ τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ ἀληθινοῦ, μετὰ τὸν βαθύτατον φόβον τοῦ ἀπέναντι στὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος γενικά, ἦταν ἀδιανόητο νὰ συμβιβασθῇ μετὰ τὸ Ὀλυμπιακὸ Ἰδεῶδες καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃ νὰ ζῇ καὶ γι' αὐτό, μόλις ἀπέκτησε καὶ σταθεροποίησε τὸν ἔλεγχον ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, κατήργησε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, διακόπτοντας ἔτσι βίαια τὴν συνεχῆ λειτουργία, τοῦλάχιστον ἐπὶ χίλια ἑκατὸν ἐξήντα ἐννέα χρόνια, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς λαμπρότερους, ἀγνότερους καὶ καταπληκτικώτερους θεσμοὺς ἐξ ὧσιν ποτὲ ἐμφανίστηκαν σ' ὁλόκληρὴ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Αὐτὸ ποὺ ἀπεδείχθη στὴν ἀρχαιότητα, ὅτι δηλαδὴ τὸ Ὀλυμπιακὸ Πνεῦμα ἀποκεκομμένο ἀπὸ τὸν ὁμφάλιον λῶρον του, τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, εἶναι ἀδύνατο νὰ ὑπάρξῃ, καί, ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ἡ λειτουργία τοῦ Ὀλυμπιακοῦ θεσμοῦ μέσα στὰ πλαίσια ἄλλων πολιτισμῶν καὶ ἄλλων κοσμοθεωριῶν δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ὀδηγήσῃ στὴν ἐκπόρνευσιν καὶ τὸν ἐκβαρβαρισμὸν του, ἐπιβεβαιώθηκε στὴ σύγχρονη ἐποχὴ, ἀπὸ τότε ποὺ ὠρισμένοι φωτισμένοι ἄνθρωποι, Ἕλληνες πνευματικά, ἐπεδίωξαν καὶ πέτυχαν τὴν ἀναβίωσιν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.

Πολιτικὴ σκοπιμότητα καὶ ἱμπεριαλιστικὴς ἐπιδιώξεις τῶν ἐξουσιαστῶν τοῦ Κόσμου, ματαιοδοξίαι καὶ ἐπιδειξιμανία τῶν διαφόρων καθεστώτων, προπαγάνδα καὶ παραπλάνησις τῶν λαῶν, ἐμπόριο καὶ διαφήμιση, ντοπάρισμα καὶ ἀθέμιτος ἀνταγωνισμὸς τῶν ἀθλητῶν, ἐπαγγελματισμὸς καὶ χρηματισμὸς, σαμποτάζ καὶ δολοφονικὲς ἐπιθέσεις, ὑποκριτικὲς «ἀποχές» καὶ «»ημισυμμετοχές»,

(*) Ὁ αὐτοκράτωρ Νέρων, ἀφοῦ «ἀγόρασε» μετὰ εὐτελεῖς ποσὸν τὴν νίκην στὴν ἀρματοδρομία, διέταξε τὴν τέλεσιν τῶν Ἀγώνων πρόωρα, στοὺς ὁποίους συμμετέσχε καὶ νίκησε κερδίζοντας... 75 στεφάνια.

ἀμφίβολης ἀξίας καὶ εἰλικρίνειας κηρύγματα περὶ συναδελφώσεως, ἰδεολογικὲς σοῦπες, σερβιριζόμενες χωρὶς νὰ παραγγελοῦν, περὶ εἰρηνισμοῦ, «ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων», διεθνισμοῦ κλπ. βρωμίζουν καὶ μολύνουν τὴν Ὀλυμπιακὴν Ἰδέα καὶ τὴν κατάντησαν ἐξάμβλωμα, «παράλλαμα», σκιὰ τοῦ ἑαυτοῦ της. Τὸ Ὀλυμπιακὸ Πνεῦμα δὲν εἶναι πιά ἰδανικὸ καὶ αὐτοσκοπός, ἄλλα μέσον ἐξυπηρετήσεως διαφόρων ταπεινῶν σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων, οἰκονομικῶν, προπαγανδιστικῶν καὶ γενικὰ ἐξουσιαστικῶν.

Ἀλλὰ πῶς ἄλλοιῶς θὰ μποροῦσε νὰ καταντήσῃ ὁ ὑψηλὸς αὐτὸς θεσμός, τὴ στιγμὴ ποῦ ὑπάρχει σὰν ξένο σῶμα μέσα στὸ γενικὸ ἰδεολογικὸ πλαίσιο τοῦ καθεστώτος τοῦ οἰκονομισμοῦ, τῆς Λογοκρατίας, τοῦ ὠφελιμισμοῦ, τῆς ἀχαλίνωτης ἐξουσιαστικῆς μανίας, τῆς τεχνοκρατίας καὶ τοῦ Ἀστοκαπιταλομαρξισμοῦ, ποῦ ἰσχύει καὶ διέπει ὁλόκληρο τὸ σύγχρονο Κόσμο;

Ὁ Κόσμος «μας», ὁ Κόσμος μέσα στὸν ὁποῖο μᾶς ἔχουν ὑποχρεώσει νὰ ζοῦμε, ὁ Κόσμος ποῦ τυραννιέται καὶ ἐξουσιάζεται ἀπὸ τὸ ψέμα, τὸ δόγμα, τὴν τυφλὴ θέληση τῆς ἐξουσίας, τὴν παντοδυναμίαν τῆς ὕλης, ὁ Κόσμος ποῦ θύει χίλιες φορὲς τὴ στιγμὴ σ' ἓνα καὶ μόνο Θεό, τὸν Μαμωνᾶ, δὲν ἔχει κανένα περιθώριο πιά, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ λατρεύσῃ κανέναν ἄλλο Θεό, καμμὴν ἀλήθεια, καμμὴν ἰδέα. Ὁ ἀθλητὴς, ποῦ ἀποφασίζει νὰ προετοιμασθῇ γιὰ τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἴδιος προσέβλεπε ἰδεαλιστικὰ στὴν μοναδικὴ ἀμοιβὴ τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἀπέριττου κότινου τῆς νίκης, στὸ στεφάνωμα μὲ τὸ κλαδὶ τῆς Ὀλυμπιακῆς ἀγριελιάς, ἡ ὕλιστικὴ καὶ χυδαία συμμορία καὶ τὰ κατὰ τόπους παρακλάδια της, ποῦ κυβερνοῦν, σὰν Διεθνὴς Ἐξουσία, τὴν ἀνθρωπότητα καί, σὰν τοπικὲς ἐξουσίες, τὰ Ἔθνη, θὰ τὸν διαφθείρουν μὲ τὰ πρόστυχα «κίνητρα», ποῦ θὰ τοῦ προσφέρουν, μὲ τὸν μισθό, τὴν ἀποζημίωση, τὰ πρῶτα, τὴν τοποθέτηση σὲ προοδofόρους θέσεις καὶ τὰ ἄλλα παρεμφερῆ μὲ τὰ ὁποῖα ἐκπορνεύουν κάθε ἀξία καὶ κάθε ἄτομο.

Οἱ ὀργανωτικὲς ἐπιτροπές, καὶ ἂν ἀκόμη οἱ ἴδιες εἶναι φορεῖς τῆς λιτότητας καὶ ἀπλότητος τοῦ ἀπολιτικοῦ Ὀλυμπιακοῦ Πνεύματος, θὰ ὑποταχτοῦν στὸν πειρασμὸ τῆς ματαιοδοξίας, ἀπὸ τὴν ὁποία διέπεται ἡ πολιτικὴ ἐξουσία, καὶ θὰ δοῦν τὴν διοργάνωση τῶν ἀγώνων σὰν ἀπλὸ μέσον ἐπιδειξέως πλούτου ἢ «ὑψηλῆς τεχνολογίας», σὰν βιτρίνα προβολῆς καὶ διαφημίσεως τῆς «εὐημερίας» τῶν καθεστώτων.

Οἱ Ἑλλανοδίκες, καὶ ἂν ἀκόμη συναισθάνωνται ὅτι εἶναι αὐθεντικοὶ λειτουργοὶ τοῦ Ὀλυμπίου Ζηνός, δηλαδὴ τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Δικαιοσύνης, δὲν θὰ ἀρνηθοῦν νὰ βραβεύσουν ἐπαγγελματίες, χρηματιζόμενους, ἄτιμους ἢ ντοπαρισμένους, διότι δὲν ὑπόκεινται πιά στὴν ὑπέραττη ἄυλὴ ἀρχὴ τῆς ἰδέας –καὶ μόνο σ' αὐτήν– ἀλλὰ διότι ἡ θέση τους ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐξουσία καὶ τὴν σκοπιμότητάς της.

Οἱ Ὀλυμπιονίκες, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπιστρέφοντας στὴν πατρίδα τοὺς δὲν φιλοδοξοῦν παρὰ νὰ δεχτοῦν τὴν δίκαιη ἀμοιβὴ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξας, ἀμοιβὴ καθαρὰ ἠθικοῦ καὶ ἰδεαλιστικοῦ χαρακτῆρα, καὶ νὰ τοὺς ὑμνήσουν ποιητὲς σὰν

τὸν Πίνδαρο, δὲν θὰ ἀντέξουν στοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰ δολώματα, ποὺ θὰ τοὺς προσφέρῃ ἡ κρατοῦσα τάξη πραγμάτων, γιὰ νὰ τοὺς ἐκμεταλλευθῇ πολιτικά, καὶ θὰ καταντήσουν «γυρολόγοι» καὶ «ἀβανταδόροι» τῶν ἐκπορνευτῶν τους.

Καὶ τὰ ἔθνη, καθὼς εἶναι ἐθισμένα, ἀπὸ τὴν ψυχρὴ λογοκρατικὴ τάξη πραγμάτων ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἐξουσία, νὰ ἀσπάζονται καὶ νὰ χειροκροτοῦν τὶς μεθόδους τῆς, δὲν θὰ «κατεδαφίσουν τὰ τείχη», ὑποδεχόμενα τοὺς νικητές, οὔτε θὰ τοὺς ἀνακηρύξουν «ἀείσιτους» στὸ Πρυτανεῖο –τιμὴ, ἐπίσης, καθαρὰ συμβολικοῦ καὶ ἰδεαλιστικοῦ χαρακτήρα– ἄλλα θὰ διαβουκοληθοῦν ἀπὸ τὴν προπαγάνδα καὶ θὰ θαυμάσουν τὶς ἐπιτυχίες τῶν ἀθλητῶν τοῦ «ἐλευθέρου» ἢ τοῦ «σοσιαλιστικοῦ κόσμου» –ἀναλόγως. Καὶ βεβαίως, ἡ λογοκρατικὴ ἐξουσία, ποὺ κυβερνᾷ τὸν Κόσμο, ἀντὶ νὰ κρατήσῃ μακριὰ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν σκοπιμότητα τὸν Ὀλυμπισμό, μέσῳ μιᾶς σιωπηρῆς «ιερᾶς ἐκεχειρίας», θὰ δῇ σ' αὐτὸν τὴν εὐκαιρίαν τῆς προπαγάνδας καὶ τῆς ὑποκριτικῆς συνθηματολογίας περὶ ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος καὶ «ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων» ἢ, ἂν ἑτέρου, περὶ ἐνότητος τοῦ «σοσιαλιστικοῦ Κόσμου» καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὁ ἐκβαρβαρισμὸς καὶ ὁ εὐτελισμὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Πνεύματος, ὄντας μοιραία καὶ ἀναγκαστικὴ συνέπεια τῆς ἀποβολῆς ἀπὸ τὸν Κόσμο μας τοῦ ἐλληνικοῦ ἰδεαλισμοῦ καὶ τῆς κατισχύσεως τοῦ ἀστοκαπιταλομαρξιστικοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς Λογοκρατίας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σταματήσῃ ἐν ὅσῳ ἐπικρατεῖ τὸ ἰσχυρὸν παγκόσμιον ἰδεολογικὸ καὶ ἠθικὸ καθεστῶς. Ὁ θεσμὸς τῶν νεωτέρων Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, θλιβερὴ ἀπομίμηση τοῦ μεγαλειώδους ἐλληνικοῦ θεσμοῦ, δὲν βρίσκει τὸ κατάλληλον ἔδαφος, γιὰ νὰ ριζώσῃ καὶ νὰ ἀνθίσῃ – καὶ γι' αὐτὸ εἶναι καταδικασμένος, ἀργὰ ἢ γρήγορα, νὰ ἐκλείψῃ, νὰ πεθάνῃ. Ὅπως δὲν φύονται πορτοκαλιές στὴ Σιβηρία, οὔτε ἔλατα στὸν Ἰσημερινό, ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἡ ἀγνότης, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ὑψηλοφροσύνη μέσα σ' ἓνα περιβάλλον προστυχιᾶς, δόγματος καὶ χαμέρπειας. Οἱ νεώτεροι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ἀκολουθοῦν σταθερὰ κατιοῦσα καὶ ἐκφυλιστικὴ πορεία καὶ τὸ τέλος τους θὰ ἔρθῃ σύντομα.

Ἡ ἀπολύτως ἀπαραίτητη, ἡ κεφαλαιώδης προϋπόθεση γιὰ τὸν ἐξαγνισμὸ καὶ τὴν κάθαρση τοῦ ἱεροῦ Ὀλυμπιακοῦ θεσμοῦ ἀπὸ τὸ ἄγος καὶ τὴν βρωμιὰ τῆς Λογοκρατίας καὶ τῆς σκοπιμότητος, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἔχουν μαγαρίσει –καί, ἐπομένως, ἡ μοναδικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν διάσωση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταργήσεως καὶ διακοπῆς τους– εἶναι ἡ ἀναστήλωση καὶ ἀναβίωση τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἰδεαλιστικοῦ πνεύματος, ποὺ εἶναι συμφυεῖς μ' αὐτοὺς, ὅπως ἄλλωστε εἶναι συμφυεῖς πρὸς κάθε τι τὸ μεγάλο καὶ ὑψηλό.

Γιὰ νὰ ἐπανεύρῃ ὁ Ὀλυμπισμὸς τὴν χαμένη ἠθικὴ ὑγείαν του πρέπει νὰ προηγηθῇ ἡ ἀνάρρωση ὁλόκληρου τοῦ πολιτισμοῦ μας. Οἰοδῆποτε μέτρο εἶναι μάταιον.

Ὅταν μίαν Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ψεῦδος, τὴν ἀπάτη καὶ τὸν ὕλισμό, τότε οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες θὰ ἀναβιώσουν πραγματικά, θὰ ἀναστηθοῦν. Τότε τὸ Ὀλυμπιακὸ Πνεῦμα θὰ ξαναεπιστρέψῃ στὴ Γῆ ἀπὸ τὸν ἐξωγήνινον χώρον, ὅπου τώρα ζῇ ἐξόριστο.

Δ.Ι.Α.